

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\M\May Karel\May Karel - Sam Firegun.pdb

PDB Name: Sam Firegun
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.4.2007
Modification Date: 13.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Název: Sam Firegun
Autor: Karel May
Nakladatelství: GÁBI, 1996

Část první NA ZÁPADĚ

Širošíře prerie Severní Ameriky, rozkládající se na západ od otce řek až k úpatí Skalistých hor a pak od jejich západního svahu až k Tichému oceánu, se v mnohém podobají nekonečné hladině moří. Na člověka, jenž se utrhl od domácí půdy, obě ty nekonečně rozlehlé roviny činí týž dojem, ať již sedí na palubě lodi, nebo na hřbetě koně, na němž se protlouká odlehlými končinami Divokého západu.

Starý námořník, který po celý svůj život nepoznal nic kromě paluby své lodi a rozhled po mořských pláních, nechce o pevnině ani slyšet, a stane-li se neschopným plavby, postaví si těsný domek co nejbližší k moři, odkud se láskyplným, toužebným zrakem dívá na nepokojné, nikdy neodpočívající vlny moře, dokud mu ruka smrti nezatlačí mdlá víčka...

Podobně je to i s tím, kdo si přivykl k zálesáckému životu. Vráť-li se kdy do krajin, které civilizace zahrnula svým pozehnáním a svou kletbou, pak ho to již po chvilce táhne neodolatelnou silou do oněch divokých pustin, kde číhá stále nebezpečí a kde člověk musí neustále napínat své duševní a tělesné síly, aby v boji s přírodou a zlými lidmi nepodleh.

Pravý zálesák ani ve stáří nezná odpočinku. Den co den musí na hřbet svého koně a pokračovat v putování, které ukončí až smrt. Snad jednou po letech najde jiný lovec jeho sluncem vybilené kosti na vyprahlé rovině nebo v nebetyčných výšinách skal, ale projede

kolem bez povšimnutí, aniž by se ptal po jménu toho, jehož kosti vidí. Západ je drsný a nepřístupný útlocitu a šetrnosti. Je vystaven tisícovým bouřím, nezná nic jiného než panství neúprosných zákonů přírody, a proto tu přežívá jen ten, kdo je silný.

Žije zde národ zasvěcený smrti, přes všechny smlouvy a sliby vyháněný neustále z místa na místo. Rasa, která všechny duševní a tělesné přednosti využívá k tomu, aby zahubila svého protivníka. Je to zoufalý boj mezi bílým a červeným plemenem, táhnoucí se staletími. Boj, který vykazuje na obou stranách tolik hrdinství i podlosti, jako snad žádný jiný boj mezi národy...

Kdo si ve Fort Gibsonu v Arkansasu přehodí pušku přes rameno a vydá se několik dní cesty proti proudu řeky, narazí na malou osadu, sestávající z několika jednoduchých chýší, společného pastviště a stranou stojícího domu, jehož štít do dálky hlásá, že je zde "Store and Boardinghouse" - obchod a hostinec, kde lze dostat vše možné i nemožné.

Hostinský nemá zpravidla ve zvyku hovět choutkám svých hostů, ale také na své hosty nemá příliš velké nároky.

Nikdo neví nic o jeho minulosti a on se zase neptá nikoho, kdo je a kam se ubírá. Pocestný se u něj zásobí vším, co potřebuje, napije se a nasytí, je-li při chuti, popere se nebo pobodá s někým, a jde zase svou cestou. Kdo se mnoho vptává, promarní mnoho času a čas je Američanovi vzácnější než odpověď na otázku, kterou si obvykle zodpoví sám. Ve výčepu sedělo několik mužů, jejichž zevnějšek nesvědčil o tom, že by šlo o lvy salónů. Ač se jejich oděvy v mnohém odlišovaly, měly přece jen jedno společné: bylo na nich vidět, že jejich majitelé nikdy neobtěžovali výrobou svých toalet módní krejčí, nýbrž že si své oblečení obstarávají a šijí sami, každý podle svých možností.

Sejde-li se několik zálesáků, nechybí dobré pití a ještě méně vypravování táborových historek. Že naši hosté právě nyní hleděli mlčky před sebe a dívali se do svých sklenic, mělo příčinu v tom, že před okamžikem jeden z nich skončil vypravování jedné z oněch "blood and dark histories", jakých se v oněch končinách děje dost a dost. Teď se všichni zamysleli, čím vypravovanou historku překonat. Vtom muž, sedící u okna, zvolal: "Holá, přátelé, koukněte se! Ať mě trefí šlak, nejsou-li ti chlapíci venku dva nejhezčí zelenáci, jaké jsem kdy viděl! Hle, sedí na koních jako namalovaní panáci! Copak hledají tyto postavičky v našich končinách?"

Všichni přítomní, až na jednoho, se nahnuli k oknům, aby si prohlédli příchodí.

Muž, který upozornil na cizince, se klidně otočil od okna a dále se o ně nestaral. Byl to prapodivný chlapík. Zdálo se, jako by se na něm matka příroda chtěla vyřádít, a proto ho vytáhla do nekonečné délky. Vše na něm, obličej, prsa i končetiny, bylo nesmírně dlouhé, a přitom zdánlivě tak slabé, že člověk měl strach, aby ho neodnesl první náraz větru jako pavučiny bábího léta. Na hlavě muže trůnilo něco, co asi před mnoha léty bylo kloboukem nebo cylindrem, ale teď to mělo nepopsatelný tvar a zbarvení. Jeho hubený, protáhlý obličej lemoval plnovous, tvořený asi stovkou chlupů, které mu porůznu vyrůstaly z horního rtu a tváře a visely dolů jako nitě až k pasu. Měl na sobě lovecký kabát, patrně

drahocennou upomínku na zašlé mládí nebo snad dárek od nějakého pidimužika, neboť mu sahal sotva do poloviny těla a z jeho smršklých rukávů vyčuhovaly neuvěřitelně kostnaté lokty. Nohy mu vězely ve dvou ohromných kožených kocábkách, které byly snad před léty opatřeny holeněmi. Dnes se zbytky těchto útvarů podobaly propáleným a zrezivělým troubám a sahaly s bídou nad kotníky. Stehna měl obalena horse-feet, kůží z nohy koně, která se navléká ještě za tepla, smrskne se a takřka přiroste k tělu.

"Máš pravdu, Pitte Holbersi," promluvil jeden z diváků. "Jsou to zelenáci. Nejsou hodní, abychom si jich všímali." Zvědavci se vrátili na svá místa a pokračovali v zábavě. Po chvílce se venku ozval dusot koní a hned nato se ozval velitelský hlas. Dveře se otevřely a do baru vešli dva muži.

Zadní, který zavřel dveře, byl na pohled celkem nenápadný člověk, zato však ten, jenž vešel první, vzbudil pozornost přítomných.

Muž nebyl nápadně velký ani svalnatý, ale jeho držení těla, jeho vystupování a důstojné pohyby prozrazovaly panovačnou povahu. Jeho pravidelný, mužně krásný obličej, osmahlý sluncem do bronzova, zdobil mohutný, tmavý plnovous, který mu splýval až na prsa. Měl na sobě nový oblek a jeho blýskající se zbraně hlásaly, že krám prodavače opustily nedávno,

Pravý zálesák má nepřekonatelný odpor ke všemu, co svědčí o obzvláštní pečlivosti, ať se to již týká oblečení, nebo zbraně. Čím sešlejší a rezavější zbraň, tím mu je milejší a je na ni hrdý, poněvadž na první pohled je zřejmé, že svého majitele doprovází delší dobu a jistě mu mnohdy pomohla z tísně a nebezpečí. A v prérii, jako ostatně všude, kde se cena člověka neměří jeho oblečením, je pro zálesáka švihácký oděv nejen směšný, ale přímo odporný a vyzývavý, což často zavdává podnět k ostrým potyčkám.

"Dobrý den, pánové!" pozdravil přichozí.

Postavil svou dvojku do kouta, což ovšem žádný zkušený westman neudělá, dokud se sám nepřesvědčí, s kým má tu čest.

Na pozdrav nikdo neodpověděl, a proto se muž obrátil na hostinského, který si ho zpola zvědavě, zpola uštěpačně prohlížel, a zeptal se:

"Je zde přítomen počestný pan Winklay?"

"Hm, je dost možné, že jsem to já," odvětil nedbale tázaný.

"Dost možná? Co je to za odpověď?" rozčilil se neznámý. "Co to má znamenat?"

"To znamená, že jsem pan Winklay, nebo také nejsem, podle toho, jak se mi to právě líbí."

"Tak? Jak se vám to líbí v této chvíli?"

"To závisí na tom, co od Winklaye chcete, pane."

"Nu, především něco dobrého k pití pro mě a mého společníka a pak odpověď na několik otázek."

"O pití u mě není nouze a je dost možné, že vám poskytnu i žádané informace. Vím, co se vůči gentlemanovi sluší a patří."

"Toho gentlemana používat nemusíte, pane Winklayi. Ostatně v tomto lokálu je asi příliš v lásce nemáte," odvětil namyšleně cizinec. "Chci se poptat po Samovi Firegunovi."

"Říkáte Sam Firegun?" zvolal překvapeně výčepní. "Co od něho chcete?"

"To je má starost, pane! Slyšel jsem, že vás často navštěvuje."

"Hm, ano i ne. Ale dovolíte-li, když vy neodpovídáte na mé otázky, nemám žádný důvod, abych já odpovídal na vaše. Zkuste to u mých hostů, třeba budete mít štěstí. Jsou mezi nimi dva muži, kteří by vám mohli pomoci."

Po těchto slovech se hostinský otočil k hostu zády a odkvapil.

Cizinec, takto nečekaně odbytý, se obrátil k hostům a zeptal se:

"Je pravda, co řekl pane Winklayi?"

Nikdo neodpověděl.

"Pane Nemluvo," obrátil se cizinec na Pitta Holberse, "nechtěl byste laskavě odpovědět na mou otázku?"

"Poslyšte, pane! Mé jméno je Holbers, Pitt Holbers. Když se sto padesátí lidí najednou ptáte, nedivte se, že vám nikdo neodpoví. Co chcete od Fireguna?"

"Nic moc. Přišel jsem z Východu, abych se tu trochu porozhlédl, a potřebuji muže, na něhož se mohu spolehnout.

Myslím, že takovým chlapíkem by mohl být Sam Firegun, proto se po něm sháním. Kde bych se s ním mohl setkat?"

"Nu, je docela možné, že starý Sam je mužem, kterého potřebujete, ale pochybuji, že se mu budete zamlouvat. Na mou věru nevypadáte zrovna jako jeho typ. Myslím, že Sam bude téhož názoru."

"Možná se mýlíte, pane. Řekněte, kde ho najdu?"

Pitt Holbers se obrátil pomalu k místu, kde byl muž, který zůstal při příchodu cizinců netečně sedět.

"Co tomu říkáš, Dicku Hammerdulle?"

Tázaný se dosud díval do své sklenice, jako by v ní bůhvíco hledal. Nyní se otočil, posunul svou pokrývku hlavy nedefinovatelného tvaru do týla, jako by chtěl svému mozku ulevit při uvažování a usnadnit myšlenkám cestu ven, a odpověděl:

"Co říkám, nebo neříkám, to je jedno, ale ten muž chce najít plukovníka."

Po této krátké přednášce se znovu otočil ke své sklenici. Leč černobradý cizinec se nespokojil s jeho odpovědí a přikročil k němu.

"Kdo je ten plukovník, Hammerdulle?" ptal se.

Zálesák na něj udiveně pohlédl.

"Kdo je nebo není plukovník, to je jedno. Sam Fire-gun je náš vůdce, proto mu říkáme plukovník."

Cizinec se pousmál Dickově logice, položil mu blahosklonně ruku na rameno a vyptával se dále.

"Jen ne tak zostra, pane! Kdo je tázan, ten odpovídá. Když to platí na celém světě, nevím, proč by to nemělo platit v

Arkansasu. Kde najdu toho vašeho plukovníka?"

"Kde ho můžete najít, to je naprosto jedno. Hlavní věcí je, že ho najdete, a bašta!"

"Hoho, muži! To mi ještě nestačí. Musím přece vědět, kdy se tak stane."

Dick Hammerdull vyvalil udiveně oči na neodbytného cizince. Po něm, po patrně nejmlčenlivějším člověku mezi dvěma oceány, bylo teď žádáno, aby se sáhodlouze rozpovídal. To si přece nemohl a ani nechtěl dát líbit! Pozvedl sklenici, pořádně se napil a pak se pomalu napřímil. Teprve nyní bylo možné si pořádně prohlédnout jeho postavu.

Dick Hammerdull byl pravým opakem vytáhlého Pitta Holberse. Byl to malý, neobyčejně tlustý chlapík, jehož zevnějšek vzbuzoval strach i smích. Jeho krátké, kulaté tělíčko vězelo v pytlí z buvolí kůže. Původní látka pytle se určit nedala, neboť celý oblek se skládal ze samých záplat a připomínal taškovou střechu. Původně byl nepochybně ušit pro mnohem větší osobu, a proto malému chlapíkovi sahal až po kotníky. Nohy tloušťka se skrývaly v jakýchsi pouzdrech, vzdáleně připomínajících boty, a na hlavě mu seděla beztvará hmota, která kdysi před dávnými léty byla snad huňatou čepicí, teď již však bez chlupů.

Na zvětralém obličejí, z něhož koukala malá, lstivá očka, nebyla ani nejmenší stopa po vousech. Rány na hlavě, jizva na jizvě, dodávaly malému zálesákovi neobyčejně bojovný vzhled. Kdo si ho lépe prohlédl, všiml si, že mu schází několik prstů. Jeho výzbroj byla obyčejná, zálesácká, jen puška, která ležela na stole před ním, vzbuzovala pozornost. Na první pohled se podobala klacku, uříznutému kdesi v křoví. Pažba zbraně již dávno ztratila svou někdejší podobu, byla otlučena, pořezána i roztržena, jako by byla dlouhodobým objektem zájmu myši. Mezi ní a hlavní se nastřádalo tolik špíny a rzi, že dřevo, špína, rez i železo tvořily jednotlivý celek, v němž jednotlivé části byly téměř nerozeznatelné. Věru, ani nejodvážnější evropský střelec by si netroufl z této pušky vystřelit, protože by se bál, že se mu rozletí v ruku. Tím méně by se našel někdo, kdo by chtěl s touto zbraní trefit určitý bod. Takovýto obdivuhodných boucháček, z nichž by cizí netrefil ani zeď, ale které v rukou svých pánů jsou hroznými zbraněmi, se na Divokém západě najde požehnaně. Přece by se však jen málokterá z nich vyrovnala kyji Dicka Hammerdulla.

Tlustý mužiček stál vzpřímený před cizincem, chvíli se na něho poťouchle díval, načež řekl:

"Kde a kdy plukovníka uvidíte, je jedno, ale jistě ho potkáte. Myslíte si, pane, že Dick Hammerdull chodil tolik a tolik let na koleje, aby se učil řečnictví? Co řeknu, to řeknu, ale víc ne, a kdo chce mít dlouhé kázání, ať se obrátí na někoho jiného. Jsme v prérii a tady je dech potřebný k užitečnější věci, než je prázdné tlachání. Pamatujte si to, pane!"

"Dicku Hammerdulle," smál se cizinec, "vy jste patrně do kolejí chodil, protože umíte kázat líp než kterýkoli mormon. Jakkoli si přemílám vaše slova, nikde jsem v nich nenašel odpověď na svou otázku. Ptám se vás tedy ještě jednou. Kdy a kde můžu potkat Sama Fireguna?"

"U kozla, muži," rozčiloval se tloušť, "už toho mám dost! Slyšel jste, že ho najdete, a to vám musí stačit. Sedněte si ke své sklenici a čekejte. Já se přece nedám od kdejakého zelenáče zkoušet z katechizmu!"

"Zelenáče?" rozčilil se cizinec. "Chcete se seznámit s mým nožem, pane?"

"Pshaw! Co je mi po vaší kudle? Můžete s ní kuchat brouky nebo lovit žáby, ale Dicka Hammerdulla se svou spiklo vačkou nestraše! Vy nejste žádný zálesák, a proto vám řeknu ještě jednou, ať se vám to líbí nebo ne, že jste obyčejný zelenáč. Starejte se, abyste se stal westmanem."

"Dobrá, o to se hned postarám!" zvolal neznámý, pokročil do kouta, kde byla opřená jeho puška, chopil se jí, natáhl kohoutek a pokračoval.

"Pane Hammerdulle! Kde najdu vašeho plukovníka? Dávám vám minutu. Neodpovíte-li do té doby na mou otázku, pak už v životě neodpovíte na žádnou. Jak jste říkal, jsme v prérii, kde si každý tvoří své zákony."

Oslovený se s naprostým klidem díval do své sklenice, jako by se ho ta věc vůbec netýkala. Ostatní přítomní se pobaveně koukali na oba soky a dychtivě čekali, co se semele.

Jen Pitt Holbers asi tušil, jak se hádka vyvine, protože pohodlně strčil ruce za opasek a natáhl si nohy, jako by mu překážely v pozorování jeho mlčenlivého přítele.

"Nuže," ozval se zase cizinec, "minuta je za námi. Tak co, odpovíte mi, nebo ne? Jedna, dvě..."

Ale nebezpečná trojka se z úst cizince už nedostala. Až dosud seděl Hammerdull klidně a lhostejně, ale teď bleskově vzal do ruky svou beztvarou pušku. Zazněl výstřel a z cizincových rukou vyletěla roztržitá zbraň. V nejbližším okamžiku ležel i pán vedle své pušky a na prsou mu klečel tloušť s nožem v ruce.

"Nuže, zelenáči, řekněte přece tři, abych mohl odpovědět!" vyzýval ho muž posměšně.

"K čertu! Pusťte mě přece, pane, copak nerozumíte legraci? Přece víte, že bych nevystřelil."

"To by mohl říct každý. Vy tedy se vtipky na starého Dicka Hammerdulla? To je k smíchu! Jestli byste střílel, nebo ne, to je jedno. Namířil jste na zálesáka a tím jste podle zákonů savany propadl jeho noži. A teď počítám já: jedna, dvě..." Přemožený se snažil s napětím všech sil vyprostit, ale marně. Začal tedy prosit.

"Nezabíjejte mě, pane. Plukovník je mým strýcem!"

Trapper oddálil nůž od těla přemoženého, ale nepustil ho.

"Cože? Plukovník je váš strýc? To vykládejte někomu jinému!"

"A přece je to pravda! Plukovník by vás jistě nepochválil, kdybyste do mě zapíchl tesák."

"Myslíte? Hm, ostatně, je-li vaším strýcem nebo ne, to je jedno. Beztak jsem vás chtěl jenom trochu polechtat, protože na zelenáče je můj nůž příliš dobrý. Vstaňte!"

Dick Hammerdull ho pustil a sedl si zpátky na židli, na kterou už dříve odložil svou pušku. Přestal se starat o muže ležícího na zemi a zadíval se na svou pušku s něžností milence.

"Ano, tohle je flintička, které se žádná jiná nevyrovná!" zvolal hostinský, když si všiml zálesákova zamilovaného pohledu.

"To si myslím, pane Bryndale," opáčil trapper vesele. "Je vždy po ruce, když ji potřebuji."

Znova se otevřely dveře a tiše, lehkým krokem do místnosti vstoupil muž v loveckém obleku. Na první pohled bylo

vidět, že je to indián.

Jeho oblek byl čistý a velice udržovaný - nemalá to vzácnost u příslušníků jeho plemene. Jeho lovecký kabát a legginy byly z vydělané buvolí kůže, v jejíž

úpravě jsou indiánské squaw nedostižitelné. Na nohách měl mokasíny z losí kůže. Měl husté, tmavé vlasy, stočené na způsob turbanu. Jako pravý syn pustiny pohrdal každou jinou pokrývkou hlavy, která by stínila jeho pyšné čelo.

Indián se svým jiskrným orlím zrakem rozhlédl po místnosti a přistoupil ke stolu, u kterého seděl Dick Hammerdull. Ale to si vybral toho pravého!

"Co se ke mně cpeš, rudochu!" zvolal zálesák. "Tenhle stůl je můj. Najdi si místo jinde!"

"Rudý muž je unaven," řekl tiše indián. "Můj bílý bratr jistě dovolí, abych si odpočinul."

"Unaven neunaven, to je jedno! Nemám rád rudou barvu!"

"Dal mi ji Manitou, nemůžu za ni!"

"Kdo ti ji dal, to je jedno. Jdi pryč, nechci tě tady!"

Indián klidně sundal pušku z ramene, opřel ji pažbou o zem, skřížil na ústí hlavně ruce a vážně se zeptal:

"Je snad můj bílý bratr pánem tohoto domu?"

"Po tom ti nic není!"

"Dobrá, nic mi do toho není, ale ani tobě. Proto u tohoto stolu může sedět rudý muž stejně jako bledá tvář."

Indián si sedl. V jeho důrazném hlase a v celém jeho chování bylo něco, co odzbrojilo starého trappera, takže už dále neodporoval. Teď však k rudochovi přistoupil hostinský a hrubě na něho vyjel:

"Co chceš, chlape, v mém domě?"

"Dej mi chléb a vodu k pití."

"Máš čím zaplatit?"

"Bílý muži, kdybys ty přišel do mého vigvamu, neptal bych se tě, máš-li čím zaplatit pohoštění. Mám zlato a stříbro."

Oči hostinského zajiskřily. Rudoch, který má zlatý

prach a stříbro, je vždy vítaným hostem v místech, kde se prodává "ohnivá voda". Hostinský odkvapil a co nevidět

stál před hostem džbán kořalky a krajíc chleba. "Můj bratr se patrně přeslechl. Já jsem myslel obyčejnou vodu."

Hostinský, který se ještě nesetkal s indiánem, který by pohrdl kořalkou, udiveně vyvalil oči.

"Říkáš obyčejnou vodu?" opáčil. "Pak vstaň a táhni, odkud jsi přišel! Jsem tady od toho, abych vydělal a ne k nošení

vody. Záplat chleba a odejdi!" "Rudý muž zaplatí, ale až když dostane, co potřebuje." "A co bys chtěl?"

"Prodej mi trochu tabáku, prach a kulky." "Tabák beze všeho, ale prach a kulky prodávám pouze bělochům." "Proč?"

"Ze zásady."

"Můj bratr nechť nezapomene, že všichni lidé jsou bratři. A dvojnásobně to platí v divočině. Smrt hladem si nevybírám podle barvy pleti. Aby k tomu nedošlo, potřebuji kulky a prach. Dej mi tedy, oč tě prosím." "Nic ti nedám!" zvolal

hostinský. "Můj bratr to myslí vážně?" "Ovšem!"

Hostinský ani nestačil dopovědět poslední slovo a indián ho už jednou rukou svíral pod krkem a ve druhé se mu objevil nůž.

"Je-li to tvé poslední slovo," řekl stále klidně indián, "tak už nikdy nikomu žádný prach a kulky neprodáš. Velký duch je milosrdný, a proto ti dávám poslední chvíli na rozmyšlenou. Ptám se tě: dáš mi, co chci, nebo ne?"

Lovci vyskočili, aby se postavili na obranu hostinského, ale rudoch se postavil tak, že měl krytá záda. Chvilku na sebe civěli a pak rudoch promluvil.

"Kdo se osmělí vztáhnout ruku na Vinnetou, náčelníka Meskalerů?"

Vyslovení tohoto jména mělo kouzelný účinek. Sotva je rudoch pronesl, odstoupili od něho všichni, kteří před chvílí vyskočili ze židlí, a na jejich tvářích se mísil výraz překvapení a úcty. Jméno Vinnetou bylo v těchto končinách synonymem statečnosti a čestnosti.

Vinnetou byl nejslavnějším náčelníkem Apačů, kmene, jemuž nepřátelé pro jejich zbabělost a lstivost dali přezdívku pimo. Leč od těch dob, co se Vinnetou stal nejvyšším náčelníkem Apačů, proměnili se bývalí zbabělci v nejdovážnější lovce a bojovníky. Apacové se stali obávanými válečníky a jejich odvážné výpravy vždy končily úspěchem, ačkoli se na nepřátelské území pouštěli jen v malých skupinkách. Přišla doba, kdy se u stepních ohňů a v křmách prerie, stejně jako v nejlepších hotelích, nemluvalo o ničem jiném než o Vinnetouovi a jeho Apačích. Vědělo se o něm, že nejednou sám překročil Mississippi, aby promluvil s "velkým otcem bledých tváří". Byl snad jediný z náčelníků dosud nepodmaněných kmenů, o němž se vědělo, že není úhlavním nepřítelem bělochů, dokonce uzavřel bratrství se Samem Firegunem, velkým lovcem a stopařem.

O tomto, v celém kraji známém lovcí, před nímž se třásl i indiáni, nevěděl nikdo, odkud přišel. Měl kolem sebe nepočetnou skupinku přátel, se kterými se střídavě objevoval tu a tam, a o jeho zálesáckých kouscích se vypravovalo u táborových ohňů. Šířily se o něm věci, kterým bylo těžké uvěřit, kdyby Sam Firegun svými novými kousky nepodával neustále důkaz, že pro něho není nic nemožné. Tak se stalo, že se kolem jeho osoby vytvořila legenda a každý zálesák si přál poznat ho osobně. Tento úkol však vůbec nebyl snadný, neboť nikdo vlastně nevěděl, kde má své sídlo a útočiště. Přišel-li někdy do nějaké osady, měl s sebou jen tolik kožešin, kolik nezbytně potřeboval k výměně za zbraně a náboje, a jakmile byl obchod uzavřen, hned zase zmizel. Z toho se dalo soudit, že nepatří k lovcům, kteří hodlají v co nejkratší době nahromadit majetek, aby měli klidné stáří, a měl nepochybně docela jiné důvody, které ho vedly k pobytu v těchto nehostinných končinách.

"Pusť mě!" zvolal hostinský. "Jsi-li Vinnetou, dostaneš vše, co žádáš."

"Howgh!" ozval se hluboký výdech indiána. "Mani-tou ti musel pošeptat tahle slova, protože jinak bych tě poslal za tvými předky, muži s ohnivými vlasy, a s tebou každého, kdo by ti přispěchal na pomoc."

Pustil hostinského, který rychle odcupital, aby přinesl vše potřebné. Vinnetou přistoupil ke stolu, kde seděl Dick

Hammerdull, a řekl:

"Proč sedí bílý lovec zde a zahálí, zatímco se radí muži chystají napadnou jeho vlgvam?"

Dick zvedl oči od své poloprázdné sklenice a mrzutě zabručel:

"Sedím-li tady nebo jinde, to je jedno. Náčelník Apačů mě snad zná?"

"Vinnetou tě dosud nikdy neviděl, ale poznává na tvém oděvu znaky přátel Sama Fireguna, jeho bratra. Má snad Sam Firegun sám bojovat s Ogellallahy, kteří touží po jeho skalpu?"

"Proti Ogellallahům?" vykřikl Dick a vyskočil, jako by pod stolem uviděl chřestýše. Také Pitt Holbers se napřímil a jediným krokem svých čapích nohou přemístil své tělo před Apače.

"Co by Siouxové od Sama chtěli?"

"Pospěš k němu a dozviš se," odpověděl Vinnetou. Ted' se obrátil k hostinskému, který se mezitím vrátil ze skladiště do výčepu. Odepjal svůj sáček na prach, nábojnici i brašnu na jídlo, a když mu hostinský všechno naplnil, sáhl si rukou za loveckou košili a řekl:

"Dám nyní muži s ohnivými vlasy zlatý kov."

Winklay vzal valoun a prohlížel si kus zlata ze zřejmou rozkoší.

"Zlato, pravé ryzí zlato!" šeptal. "A je ho alespoň za čtyřicet dolarů! Odkud ho máš, rudý muži?"

"Pshaw!" bylo jediným slovem, které hostinský uslyšel z indiánových úst. Vinnetou se otočil a opustil lokál.

Hostinský civěl na zlato, na hosty a přitom zapomněl zavřít pusu.

"Poslouchejte, pánové!" zvolal. "Zdá se, že ten rudý chlapík má více zlata než my všichni dohromady. Tak dobře jako on mi dosud za zboží nikdo nezaplatil. Stálo by věru zato podívat se za ním. Určitě musí mít někde nablízku svého koně!"

"To bych vám neradil," řekl Dick Hammerdull a chystal se k odchodu. "Vinnetou není muž, který by se nechal okrást. Má-li zlato, nebo nemá, to je jedno, ale je jisté, že zůstane v jeho vácku."

Také Pitt Holbers už vstal, přehodil si pušku přes rameno a řekl:

"Je načase, abychom opustili pana Winklaje. Musíme k Samovi. Vinnetou je vševědoucí a věřím, že s těmi Ogellally nemluvil do větru. Ale co s těmi muži?" ukázal na cizince a jeho společníka.

"Půjdou s námi," odpověděl jeho přítel a obrátil se na muže s černým plnovousem.

"Chcete-li k Firegunovi, je načase, abyste se zvedli. Ale dříve bych rád uslyšel vaše počestná jména. Máte-li nějaké jméno nebo ne, to je mi jedno, ale musím přece vědět, jak vám říkají."

Tázaný se zvedl a odpověděl:

"Jmenuji se Sander, Henrich Sander, a jsem původem Němec."

"Němec? Hm, jste-li Číňan nebo Turek, to je mi jedno, ale protože jste Němec, je to dobré. Mezi nimi se totiž sem tam objeví i poctiví lidé. Hýbněte kostrou a pořádně si protáhněte hnáty!"

Všichni čtyři opustili místnost. Venku si Dick Hammerdull strčil dva prsty do úst a pronikavě zapískal. Netrvalo dlouho a přihnali se dva osedlaní koně.

"Tak, koničci jsou tady, můžeme vyrazit na cestu. Pane Sandere a vy - jak vám mám vlastně říkat?" obrátil se na druhého.

"Wolf, Petr Wolf, to je poctivé jméno," odpověděl muž.

"Wolf? To je prachmizerné jméno!" zakabonil se Dick. "Je mi to sice jedno, jak se jmenujete, ale Wolf - to může zlomit jazyk a vyrazit zuby. Nu, jdeme na věc. Nasedněte na koně a vyrazíme."

"Kam se poděl ten rudoch?" zajímalo Sandera.

"Apač? Kam se poděl, to je mi jedno. On sám nejlíp ví, kam se má podít, a vsadím svého koně proti kozlu, že ho najdeme právě tam, kde se mu zalíbí a kde ho my budeme potřebovat."

Byla to směšná sázka, kterou Dick nabídl, neboť nikoho by ani nenapadlo dát statného kozla za to, co Hammerdull nazval koně. Zvíře nápadně připomínalo osla i kozla spíše než koně. Hlava klisny byla neobyčejně velká, neforemná a těžká. Po ohonu nebylo ani památky, neboť na jeho místě čněl nepatrný zákrsek, na němž by ani nejbystřejší oči nenašly stopu po žíních. Místo hřívky mělo zvíře krk pokrytý chundelatou, špinavou srstí, která ostatně pokrývala celé tělo. Již letný pohled na tlamu kobyly prozrazoval, že se v ní neskrývá jediný zub, a malé, pořouchlé šilhající oči naznačovaly, že jejich majitelka má povahu přibližně stejnou jako její zevnějšek.

Leč jenom nezkušený zelenáč by se mohl staré Rosi-nantě - neboť tak se klisna jmenovala - posmívat. Takováto podivná zvyřata, s nimiž se na Západě často setkáváme, obvykle sloužívají svému pánu dlouhá léta. A poněvadž jejich pán ví, že se na ně může spolehnout, přilne k nim a za nic na světě je není ochoten vyměnit nebo prodat. Také Dick Hammerdull dobře věděl, co se v Rosinantě ukrývá, a proto by ji nevyměnil za žádného mladého mustanga.

Také kůň Pitta Holberse nevypadal o mnoho lépe. Měl malého, tlustého hřebce, který byl tak nízký, že se jezdcovy nekonečně dlouhé nohy při jízdě téměř dotýkaly země. Leč pohyby zvířete byly lehké a pěkné a prozrazovaly, že je na něj spolehnouti.

Koně obou cizinců pocházeli z klidných stájí amerického Východu a svoji způsobilost teprve museli prokázat.

Naše čtyřka se pustila do lesa, kterým se prodírala až do večera. Pak muži vyjeli do otevřené prerie, která se před nimi rozprostírala od obzoru k obzoru jako nekonečný koberec pokrytý květy heliantu. Protože byli koně odpočinutí, mohli jezdcí zajet notný kus cesty do savany, než se rozhodli uložit se ke spaní. Teprve když na obloze zazářily v posledních paprscích zapadajícího slunce hvězdy, zastavil Dick Hammerdull svého koně a zvolal:

"Stop, pánové! Tady končí dnešní den a my se pěkně zabalíme do houní. Souhlasíš, Pitte Holbersi, ty starý parde?"

"Jak myslíš, Dicku," bručel zálesák, "ale možná by bylo lepší, kdybychom ulehli o několik mil dál. Nás čtyř bude spíše potřeba u plukovníka než tady, na louce, kde vesele cvrkají cvrčci a můry kolem nás létají tak bezstarostně, jako by na světě nebylo jediného indiána."

" Jsou-li na světě brouci nebo indiáni, to je jedno, ale je jisté, že s sebou máme dva panáky, kteří ještě pořádně neokusili savanu, a těm musíme dopřát trochu odpočinku. Podívej se na herku toho Wolfa! Funí, jako by spolkla Niagarské vodopády. A ryzce, na níž visí Sander, teče z huby pěna. Dolů z koní pánové, odpočineme si!" Oba cizinci, dosud nepřivykli delší jízdě, ochotně poslechli. Všichni si uvázali koně ke kolíkům, a když se společnost navečeřela a rozdělila si hlídky, uložili se tři muži do svěží trávy.

Noc uběhla bez problémů a za ranního šera se jezdci vydali na další cestu. Oba zálesáci byli málomluvní lidé a navíc území, kterým projížděli, nepřálo zábavnému hovoru. V prérui je vždy nutné mít oči na stopkách a bystře se rozhlížet, jinak se člověk dostane raz dva do nebezpečné situace.

Zpráva, kterou slyšeli od Vinnetoua, byla tak vážná, že by i hovornějším lidem zahnila chuť k bezbřehému tlachání. Proto ani Sander, který se každou chvíli na něco vyptával, nedostal žádnou odpověď. Ba ani večer, když se ukládali k spánku, nebylo zálesákům do řeči, takže se Sander a jeho druh mrzutě zabalili do houní a snažili se usnout.

Tak to šlo několik dní. Až k večeru pátého dne Hammerdull, který jel v čele, náhle sklouznul z koně do trávy a začal si pozorně prohlížet půdu.

"Opatrně, Pitte Holbersi," zvolal. "Jestliže tudy nikdo v poslední době neprojížděl, sním svůj klobouk. Slez a podívej se sám."

Holbers došlápl levou nohou na zem, přehodil pravou přes hřbet svého koníka a sklonil se k zemi.

"Když myslíš, že to byl indián, Dicku," zabručel, "myslím šito i já."

"Byl-li to indián nebo ne, to je jedno, ale jisté je, že kůň bělocha tuto stopu nezanechal. Sedni na koně, příteli, pojedeme dál!"

Hammerdull zůstal na zemi a pokračoval pěšky po stopě, zatímco jeho klisna si spokojeně vykračovala za ním. Ostatní tři zůstali na hřbetech svých koní. Zanedlouho Dick zvolal znovu.

"Slez zase, Pitte, a podívej se, koho máme před sebou!"

Pitt Holbers se zadíval na označené místo a řekl:

"Myslíš-li, Dicku, že to byl Apač, pak máš pravdu. Právě takové třepení, jaké uvázlo na tomhle kaktusu, měl Vinnetou na sobě ve Winklayově hospodě. Neviděl jsem dosud nic podobného u žádného indiána. Patrně zde sestoupil z koně, aby si něco prohlédl, a oťel se o kaktus. Myslím - hele, Dicku, podívej se vpravo! Co ty na to?"

"Hm, Pitte, myslím, že tudy jel další indián. Přijel ze strany a tady odbočil vpravo. Co myslíš?"

"Co jiného, než že má Apač proklatě bystrý zrak a viděl stopu, po které se my už dávno plahočíme, aniž bychom si jí všimli."

"Všimli nebo ne, to je jedno, ale hlavní je, že ji vidíme. Jenže takový rudoch neběhá tady v savaně jen tak nazdařbůh. Jistě má někde ukrytého koně a nedá se vyloučit, že o pár kroků dále táboří celá tlupa rudých ropuch, které mají kdovíco za lubem. Rozhlédneme se pořádně, snad na něco přijdeme."

Dick se rozhlížel po obzoru. Pak zavrtěl mrzutě hlavou a obrátil se k cizinci.

"Poslyšte, pane Sandere. Na co máte to pouzdro na boku? Snad tam neschováváte nějakého vzácného ptáčka?"

Sander otevřel pouzdro a podal Dickovi dalekohled. Ten se chvíli rozhlížel, pak ho spokojeně předal Holbersovi a řekl:

"Vezmi tu píšťalu, starý příteli, a řekni mi, co znamená ta dlouhá, rovná čára, která vede tamhle od východu k západu?"

Pitt Holbers vzal dalekohled opatrně do rukou, jako by se bál, že ho ta věčička kousne, zamířil ho k severu, podrbal se na špičce nosu a odpověděl:

"Jestli si myslíš, že je to železnice, která tamtudy vede do Kalifornie, pak tvrdím, že nejsi tak hloupý, jak se zdá."

"Dick Hammerdull a hloupý? Chlapče, měl bych ti vrazit kudlu do žeber, aby ti dech vyjel z úst jako na-bobtnalé lano!"

Dick Hammerdull - a hloupý! Kdo to kdy slyšel? Ostatně jsem-li hloupý nebo ne, to je jedno, ale kdo si to myslí, dostane se se mnou do křížku! Pitte, ty starý parde, řekni mi, co je tomu indiánovi, který tady zabočil vpravo, po železném oři?"

"Hm, kdy asi přijede nejbližší vlak, Dicku?" hloubal Pitt Holbers.

"Nevím jistě, ale myslím si, že dříve než ty pozdější."

"Pak si na něj rudoši brousí zuby."

"Nemýlíš se, příteli. Ale z které strany přijede?"

"Běž se optat do Omahy nebo do Frisca. Myslíš snad, že mám na zádech přilepený jízdni řád?"

"Máš nebo nemáš, to je jedno, ale pravdou je, že by bylo lepší, kdybys ho na zádech měl. Ale ať přijede vlak z východu nebo západu, indiáni patrně čekají, aby cestovatelům stáhli trochu kůži přes oči, což není právě příjemné, že Pitte?"

"Myslím, že by to pro ty lidičky byla velice nepříjemná operace."

"Příjemná nebo nepříjemná, to je jedno, ale jisté je,

že by to těžko přežili. Naši povinnosti je překazit plány těch rudých lotrů. Dolů z koní, pánové, neboť kdo trůní na zvířeti, je spíše z dálky vidět než ten, kdo stojí na matičce zemi. Trochu se koukneme, v které díře ti zpropadení chlapíci vězí. Prohlédněte si pořádně bouchačky, protože narazíme-li na ně, budou spíše potřeba než plácačky na mouchy."

Skupinka se opatrně vydala po stopách, které nejdříve vedly k železniční trati a pak dále podél ní, až bylo v dáli vidět několik vlnitých vyvýšenin, kolem nichž vedly po nevelkém náspu koleje. Dick se zastavil a šeptal:

"Kde jsou ti rudoši schováni, to je jedno, ale dám se tak dlouho smažit a pražit, až budu jako Pitt Holbers, nevězí-li za těmi kopečky. Nemůžeme dál, protože -"

Poslední slova mu uvázla mezi zuby a v témže okamžiku se zvedla jeho předpotopní bouchačka. Zase ji však hned sklonil, protože přes koleje se rychle posunula postava, kterou poznal. Byl to Vinnetou, náčelník Apačů.

"Vinnetou poznal bledé tváře," ozval se. "Předpokládám, že našli stopy Ogellallahů a přišli, aby zachránili ohnivého oře před zkázou."

"Ejhle!" zvolal Dick. "Štěstí, že to nebyl někdo jiný, jinak by se už dávno svíjel s kouskem olova v břichu, což by nás jistě prozradilo. Ale kde má náčelník Apačů svého koně? Nebo snad běhá pěšky v těchto končinách?"

"Kůň Vinnetoua je jako věrný pes a lehne si tam, kde mu to jeho pán přikáže. Hledal jsem svého přítele Sama Fireguna a narazil jsem při tom na zlé indiány, kteří chtějí poškodit železnou cestu, aby se ohnivý oř zastavil. Vinnetou pomůže svým bílým bratrům zabránit v neštěstí."

"Sakra!" vzdychl si Pitt Holbers. "Jen kdybychom věděli, odkud vlak přijede."

"Přijede od východu, neboť vlak od západu jel kolem, když slunce stálo nad hlavou náčelníka Apačů," řekl Vinnetou.

"Dobrá, víme tedy, odkud vlak přijede, ale řekni mi, Pitte, kdy pojede kolem?"

"Jestli si opravdu myslíš, Dicku, že mám jízdní řád, porad' mi, kde ho hledat."

"Hm, v tvé hlavě jistě nebude, neboť tam je pusto jako na poušti, kde není nic než písek a prach, a jen někdy kvůli změně prach a písek. Ale hleďte, lidičky, za čtvrt hodiny slunce zajde za kopečky a my budeme mít příležitost zjistit, co vlastně rudoši -"

"Vinnetou byl za jejich zády a viděl, že vytrhali kus železné cesty," přerušil ho Apač. "Je jich hodně?"

"Vezmi desetkrát deset a ještě to je méně než polovina bojovníků, kteří se schovávají za vyvýšeninami. Koní mají ještě více, neboť chtějí odvléci zboží, které je schováno v útrobách ohnivého oře."

"Neodvlečou nic!" prohlásil kategoricky Dick. "Co zamýšlí Vinnetou?"

"Zůstane zde a bude pozorovat Ogellallahy, zatímco jeho bílí bratři půjdou ohnivému oři naproti, aby zarazili jeho běh a zavřeli jeho ohnivé oči, které na dálku prozrazují jeho příjezd. Ogellallahové nesmí zjistit, že ohnivý oř byl varován."

Indiánova rada byla dobrá, a proto jí běloši ihned uposlechli. Měli před sebou dlouhou cestu. Bylo nutné jít vlaku hodně daleko vstříc, aby rudoši nepoznali, že se něco děje. Vinnetou tedy zůstal v blízkosti Ogellallahů, kdežto čtyři muži se pustili rychlým klusem podél trati. "Kupředu!" zvolal Dick Hamnerdull. "Potkáme-li

vlak nebo ne, je jedno, ale varovat ho musíme, a čím dále od rudochů, tím lip. Siouxové nesmí postřehnout, že světla zůstala stát, jinak uhodnou, že něco v jejich ďábelském plánu neklape, a vezmou nohy na ramena."

Slunce už zašlo a zanedlouho nastala noc. Na bezměsíční obloze se rozzářily hvězdy, jejichž matná záře však nemohla rozehnat temnotu. Trochu měsíčního světla by sice jezdcům přišlo vhod, ale poněvadž by se jim později zase ztížilo přiblížení se k indiánům, byli přece jen rádi, že noční poutník Země jim ukazoval jen svou temnou tvář.

Konečně Dick zarazil svého koně a seskočil. Ostatní ho následovali.

"Tak," bručel spokojeně. "Myslím, že jsme dostatečně daleko od těch lotrů. Spoutejte koně a najděte trochu suché trávy, abychom mohli dát vlaku znamení."

Všichni se pustili do obhlídky okolí a po chvíli měli pěknou kupku suché trávy, která se po posypání prachem mohla snadno vznítit.

Pak se muži posadili na houně a pozorně naslouchajíc pohlíželi směrem, odkud očekávali příjezd vlaku. Oba Němci sice moc nechápali, co se vlastně děje, ale neodvážili se zálesáky rušit zbytečnými otázkami. Kolem panovalo úplné ticho, které vyrušil nanejdvůh cvrkot cvrčka v uschlé trávě. V tichu a očekávání se každá minuta zdála věčností. Konečně v dálce zablikalo nepatrné světýlko, které se pomalu zvětšovalo a zářilo stále jasněji.

"Pitte Holbersi," ozval se Hamnerdull, "co říkáš té svatojánské mušce?"

"Co bych jí říkal, Dicku? Neříkám nic."

"A to je nejrozměšší náhled, který jsi kdy projevil. Je-li to lokomotiva nebo ne, to je jedno, ale je jisté, že nadchází okamžik jednání. Jakmile se vlak přiblíží,

hulákejte ze všech sil," obrátil se na oba Němce. "O zbytek se postaráme sami."

Vzal do ruky chomáč staré trávy a stočil ho do dlouhého doutnáku, který posypal střelným prachem. V druhé ruce se mu objevil revolver. Vtom se již z dálky ozvalo rachocení vlaku, které rychle nabývalo na síle a podobalo se vzdálenému hromu.

"Zvedni své nekonečné lopaty k ústům, Pitte Holbersi, udělej z nich trychtýř a buč, jak to dovedeš jen ty!" zvolal tlustých a znepokojeně se podíval směrem ke koním, kteří znepokojeni blížícím se hlukem se nepokojně zmítali v řemeních.

"Petře Wolfe - čert vzal to proklaté jméno - podržte koně! Křičet můžete i při tom."

Nadešel rozhodný okamžik. Vlak vrhal před sebe ostrý paprsek jasné záře a blížil se značnou rychlostí. Hamnerdull přidržel revolver u doutnáku a vystřelil. V mžiku se vzňal prach a od něho i suchá tráva, která počala ihned doutnat.

Dick mával provizorní pochodní nad hlavou, až se tráva vzňala jasným plamenem, a pak vyrazil vlaku vstříc.

Strojvedoucí upozoroval, že se něco na trati děje. Hned se ozvalo ostré zapísknutí parní pišťaly a ozval se skřípot brzd. Zablockovaná kola vrzala a zpívala kovovým hlasem, zastavující se vozy narážely do sebe a vlak s hromovým hukotem prolétl kolem čekajících mužů, ale jeho rychlost se viditelně zmenšovala.

Konečně se ocelový kolos zastavil. Naši muži přiběhli k lokomotivě. Dick Hamnerdull přehodil svou houni přes její reflektory a vykřikl mohutným hlasem: "Světla pryč, pánové!"

Rázem zmizely všechny svítlny, umístěné na peronech vozů. Zaměstnanci pacifické dráhy jsou velice duchapřítomní lidé, zvyklí jednat rychle a bez dlouhého přemýšlení. Ihned se dovtipili, že muž nekřičí bez příčiny, a pospíšili splnit jeho příkaz.

"U d'asa!" hřímá hlas z lokomotivy. "Proč zakrýváte reflektory? Kdo vůbec jste?"

"Musíme zůstat potmě, pane!" odvětil klidně Dick. "Před námi jsou rudoši a nemají nic dobrého za lubem. Tak trochu vám vytrhali koleje, aby vás mohli blíže poznat."

"Je-li to pravda, pane, pak jste ten nejlepší chlapík, který kdy touto prokletou končinou klopýtal," zvolal strojvedoucí a seskočil z lokomotivy. Spěchal k Hamnerdullovi, aby mu stiskl ruku.

Za okamžik byli lovci obklopeni houfem zvědavců, kteří vyběhli z vozů, aby se dozvěděli, co se stalo.

"Co je? Co se děje? Proč stojíme?" létaly otázky ze všech stran.

Hammerdull několika slovy vysvětlil, co se chystá, čímž vyvolal mezi posluchači zmatek.

"Dobře, velmi dobře!" zvolal strojvedoucí. "Trochu nás to sice zdrží, ale zato se nám naskytla příležitost ukázat rudochům co proto. Je to v krátké době již potřetí, co se na této trati chystají přepadnout vlak, a zase jsou to ti prokletí Ogellallahové. Ale dnes se přepočítali a dostanou, co si zaslouží. Patrně počítali, že ve vlaku bude málo lidí, ale shodou okolností vezeme s sebou několik set dělníků, kteří jsou naší společností najati ke stavbě mostů v horách, a poněvadž jsou všichni dobře ozbrojeni, budeme s divochy raz dva hotoví."

Muž vylezl zpátky na lokomotivu, aby vypustil přebytnou páru, která se vyvalila z komína pronikavým pískotem a na chvíli zahalila stroj do bílého oblaku. Pak zase sestoupil k zálesákům, aby pokračoval v poradě.

"Především mi řekněte, pánové," promluvil, "jak se jmenujete. Musím přece znát jména lidí, kteří nám patrně zachránili životy."

"Já jsem Dick Hammerdull, a to od narození," řekl vesele tlust'och.

"Dobrá, a ten dlouhý muž po vašem boku?" "Jak se jmenuje, to je jedno, ale poněvadž má svoje jméno, neublíží to nikomu, když se ho dozví. Jmenuje se Pití Holbers a je to chlapík, na něhož se můžete spolehnout."

"A co ti další dva?"

"Tihle dva? Dva Němci, zelenáci, a jmenují se Henrich Sander a Petr Wolf. Ale ta jména po mně opakujte pouze v tom případě, pane, máte-li v zásobě náhradní jazyk."

"Dobrá," usmál se strojvedoucí. "Myslím, že každý jazyk není tak křehký jako ten váš, pane Hammerdulle."

"Hammerdull? Dick Hammerdull?" ozval se ze zástupu hluboký hlas a jeho majitel se tlačil zástupem lidí dopředu.

"Zdravím tě, starý parde! Předpokládal jsem, že se setkáme až v chýši, a zatím klopýtám přes tebe už tady. Který vítr tě sem zavál?"

"Byl-li to vítr nebo ne, plukovníku, to je jedno, ale jisté je, že jsme si s Pittem odskočili pro trochu tabáku k panu Winklayovi. Tam jsme narazili na tyto Němce, kteří stojí vedle-nás a chtějí mermomocí vidět Sama Fireguna. Totiž vás, plukovníku!"

"Sam Firegun?" zeptal se udiveně strojvedoucí. "Opjpravdu jste to vy, pane?" "Říkají mi tak," zazněla prostá odpověď. Plukovník alias Sam Firegun byl učiněný obr a byl oblečen jako pravý zálesák.

"Zdravím vás, pane," pozdravil ho strojvedoucí. "Vidím, že s sebou máme muže, kterému můžeme bez obav svěřit velení."

Kolem se ozval výkřik všeobecného souhlasu.

"Vidíte, pane, všichni souhlasí," pokyvoval hlavou strojvedoucí. "Vydejte rozkazy a my vás poslechneme. Nesmíme přece nechat ty rudochy dlouho čekat."

"Máte pravdu, pane! Ale nejdříve si promluví s mými přáteli. Dicku, je zde kromě Pitta ještě někdo z našich přátel?"

"Nikdo, plukovníku. Všichni jsou doma nebo loví v horách."

"Někdo přece musel být s vámi! Jak tě znám, nikdy bys rudochy neopustil, aniž bys u nich nenechal spolehlivou stráž."

"Jak jsem je opustil nebo neopustil, je jedno, ale kdybyste náhodou předpokládal, že jsem je zanechal bez dohledu, velice byste se mýlil. Zůstal tam muž, jemuž se nikdo z nás nevyrovná."

"Snad ne Vinnetou?" zvolal Firegun.

"Uhodl jste, plukovníku. S Apačem jsme se setkali u Ira. Sledoval stopu Ogellallahů a tady se s námi opět setkal."

"Vinnetou, slavný náčelník Apačů?" zeptal se strojvůdce a chumlem kolemstojících proběhlo bručení, svědčící o příjemném překvapení. "To je ale šťastná náhoda! Ten muž se sám vyrovná deseti mužům, a bude-li i on s námi, rudochi potáhnou domů se svěřenými nosy. Kdepak zůstal?"

"Zůstal či nezůstal, to je jedno, ale je jisté, že pozoruje rudochy na této straně trati. Patrně je tam všechno v pořádku, jinak by nás už varoval."

"Dobrá," pokýval hlavou Sam Firegun, "teď vám, pánové, řeknu o svém plánu. Utvoříme dvě skupiny, které se po obou stranách tratě připlíží do blízkosti Ogellallahů. Jednu skupinu povedu já a druhou tady strojvedoucí. Jdete přece s námi, pane?" "Ovšemže," odvětil tázaný. "Podle předpisů bych neměl opustit svoje místo, ale nenechám přece zbůhdarma zahálet své pěsti, když mě může zastat můj topič. Já bych na lokomotivě stejně nevydržel, a jak bych zaslechl první rány, běžel bych hned za vámi. Půjdu tedy raději hned." Obrátil se k personálu vlaku a řekl: "Vy zůstanete u vlaku, pánové, a dáte dobrý pozor. Člověk nikdy neví... Tome!" "Ano, pane!" ozval se topič.

"Abychom se nemuseli vracet pěšky k vlaku, dáš dobrý pozor. Jakmile v dálce zahlédneš oheň, pojedíš pomalu dále, ale co nejopatrněji, protože koleje jsou poškozeny. Co se týče velení druhé skupině," obrátil se na Fireguna, "myslím, že mě přeceňujete. Půjdu s vámi jako obyčejný bojovník, protože nejsem žádný zálesák a ve sporech s indiány nemám žádné zkušenosti. Vyberte si raději někoho jiného, kdo nás spolehlivě povede."

"Dobrá, pane," souhlasil plukovník. "Nabídl jsem vám velení jen proto, že jsem vás nechtěl urazit. Ale upřímně řečeno, znám tady jednoho muže, který vás spolehlivě přivede k indiánům. Co myslíš, Dicku Hammerdulle?"

"Co si myslím, to je jedno, plukovníku, ale věřím,

že vyberete toho pravého.", "To ano. Chceš být tedy vůdcem druhé skupiny?" "Hm, když ti pánové budou stačit s dechem, milerád

polezu napřed. Má bouchačka dostala čerstvý prach a

kulky a ráda si prohodí nějaké to slovo se Siouxy.

Koně ovšem musíme nechat tady. Ať s nimi zůstane Sander."

"Ani mě nenapadne!" bránil se Němec. "Chci jít s vámi!"

"Co vás napadá nebo nenapadá, je mi celkem jedno. Když ale máte bojovného ducha, pojdte s námi.

Necháme tady vašeho přítele Wolfa, nebude-li jeho hrozná jména plašit koně."

Ale ani Petr Wolf nechtěl zůstat pozadu, a tak střezení koní převzal jeden z dělníků, který nebyl ozbrojen.

Firegun rozdělil muže na dvě stejné skupiny. Vlak zůstal na místě, zatímco obě čtyři tiše postupovaly kupředu a zanedlouho je pohltila tma. Nad ohromnou rovinou se rozložilo ticho a ani nejmenší šumot neprozrazoval, k čemu dojde v nejbližších okamžicích.

Obě skupiny postupovaly svižným krokem, ale když se začaly blížit k místu, kde již mohli být indiáni, položili se muži do trávy a leželi po obou stranách tratě tiše kupředu.

"Uff!" ozvalo se najednou tiše před Firegunem. "Ať bílí jezdcí ohnivého oře počkají tady, dokud se Vinne-tou nevrátí."

"Vinnetou?" zeptal se plukovník a napřimil se. "Zapomněl můj rudý bratr na svého bílého přítele, že mě nepoznává?"

"Sam Firegun!" řekl tiše rudoch. "Velký duch budiž pochválen, že dopřál Vinnetouovi uvidět tvář svého bratra. Necht' Manitou žehná jeho pěsti, aby jako hrom dopadly na hlavy Ogellallahů. Přijel snad můj bílý bratr na ohnivém oři?"

"Ano. Dopravil jsem na Východ zlato a teď se vracím ke svým přátelům. Proč chce Vinnetou, abychom tady počkali?"

"Duše noci je černá, ale Vinnetou přece jen spatřil muže, který stojí na oné výšině a vyhlíží ohnivého oře. Je to stráž Siouxů a Vinnetou půjde, aby ji zavřel oči. Pak se zase vrátí."

V nejbližším okamžiku pohltila indiána tma.

Tyto dva proslulé muže Západu, ač tak rozdílných povah i původu, poutalo k sobě upřímné přátelství, a i když se už dlouho neviděli, vážnost situace jim nedovolovala, aby ztráceli čas na pozdravy.

Byla téměř neproniknutelná tma, ale přece jen cvičené oči našich zálesáků zahlédly na nedaleké výšině temnou postavu, jejíž silueta se odrážela od hvězdné oblohy západního obzoru. Ogellallahové taní postavili stráž, která jim měla oznámit příjezd vlaku. Jen málokterý z bělochů by dokázal přiblížit se nepozorovaně ke strážci, ale Firegun věděl, že Vinnetou je v tomto umění mistrem, a proto si byl jistý, že strážce zanedlouho zmizí ze svého místa.

A skutečně! - Uplynulo sotva několik minut, když se vedle temné postavy vymrštila jiná a obě hned padly k zemi.

Apačův nůž vykonal svůj úkol.

Tepve po chvilce se Vinnetou vrátil k čekajícím bělochům, neboť zpátky šel oklikou, aby obhlédl celé okolí. Teď oznamoval Firegunovi, co viděl.

Ogellallahové vytrhali několik kolejnic a položili je i s pražci napříč přes trať. Kdyby vlak přijel k poškozenému místu plnou rychlostí, stihl by ho hrozný osud. Rudoši leželi nedaleko tratě. Jejich koně byli přivázáni opodál ke kolíkům. Přítomnost zvířat velice ztěžovala přiblížení se k jejich pánům, neboť indiánský kůň má pečlivý výcvik a je velmi ostražitý. Na velkou dálku ucítí přítomnost nepřítele. "Kdo je vede?" zeptal se Firegun. "Matto-Sih, Medvědí tlapa. Vinnetou ležel téměř za jeho zády a mohl ho zabít."

"Medvědí tlapa? Hm, je to nejstatečnější válečný náčelník Siouxů. Nebojí se žádného nepřítele. Nebudeme mít jednoduchou práci. Má sílu medvěda a chytrost lišky. Jistě nevzal všechny své muže s sebou. Ostatní čekají opodál a přijdou mu na pomoc, bude-li třeba. Chytrý bojovník ani jinak jednat nemůže." "Howgh!" projevil Vinnetou svůj souhlas.

"Musím říct o všem Dickovi. Můj rudý bratr tady na mě počká," řekl Firegun a přešel na druhou stranu tratě.

"Ještě tři sta kroků a máš rudochy před sebou," promluvil k Dickovi. "Rozdělím své muže na dvě skupinky. Jednu z nich podřídím Vinnetouovi..."

"Podřídíte nebo nepodřídíte, to je jedno," přerušil ho netrpělivě tlouštík. "Řekněte mi raději, co tím zamýšlíte."

"Ogellallahy vede Matto-Sih. Je to jeden z nejchytřejších siouxských válečníků, a proto předpokládám, že nedaleko tratě ponechal zálohu pro všechny případy. Pošlu tam Vinnetoua, který jistě zabrání tomu, aby se záloha Ogellallahů spojila s ostatními. Já se se svými lidmi vydám ke koním. Podaří-li se nám je rozptýlit, jsou indiáni ztraceni."

"Dobrý nápad, plukovníku! Předpokládám, že starý dobrý Dick Hammérdull se má postarat, abychom odtud odvezli vagón plný rudých skalpů."

"Počkáš se svými lidmi, až se ozve první rána. Rudoši poznají, že se jsme jim za zády, a vrhnou se směrem k tvé skupině. A ty je uvítáš, jak se patří. Upozorni své lidi, ať začnou střílet, až když budou mít indiány pěkně na mušce."

"Nebojte se, plukovníku, Dick Hammérdull dobře ví, co má dělat. Jen se mějte na pozoru před čtyřnožci, neboť mustang ucítí bělocha na deset mil."

Firegun zmizel a tlustý Dick se plížil kolem svých lidí a potichu jim vydal příslušné instrukce. Když s tím byl hotový, vrátil se na své místo a usedl vedle svého druha, který v posledních hodinách téměř nepromluvil.

"Pitte Holbersi, starý parde," oslovil ho, "teď začne tanec, těšíš..."

Nedomluvil, neboť tmou zaburácel výstřel. Jelikož Firegun ještě nemohl být u koní, patrně spustila puška některého z dělníků dříve, než se tak mělo stát.

Ogellallahové byli ihned na nohou a pádili ke svým koním. Ale Sama Fireguna neopustila jeho duchapřítomnost.

Jakmile se ozval výstřel, spěchal, aby odčinil následky této nehody.

"Kupředu, muži, ke koním!" zvolal a dlouhými kroky utíkal k místu, kde se pásli siouxští koně, a dospěl tam dříve než indiáni. Rychlostí blesku byla plašící se zvířata uvolněna a rozehnána po prérii.

Na Samův povel se teď jeho lidé obrátili k blížícím se rudochům a uvítali je dobře mířenou salvou. Ogellallahové se zarazili. Poznali, že jejich zvířata jsou pryč, ale v panující tmě nemohli rozeznat, kolik nepřátel mají před sebou. Okamžik stáli jako strnulí, bezmocní proti kulkám bělochů, ale pak se ozval hlas Matto-Síha a rudoši se hnali zpět k trati, aby se ukryli za náspem. Leč sotva se k němu přiblížili, pozvedla se před nimi černá masa a téměř padesát pušek rozsévalo smrt v jejich řadách.

"Vystřilejte všechno a pak na ně!" vykřikl Dick Hammérdull. Vypálil druhou ránu, odhodil pušku a s tomahavkem v

ruce se vrhl na nepřítele. Pitt Holbers a několik z nejbojovnějších dělníků se mu hnalo v patách. Ostatní se drželi raději dále od bojiště.

Rudoši se dostali z jednoho ohně do druhého, což zvýšilo zmatek v jejich řadách. Vrhli se tedy k zemi a snažili se propížit mezi útočníky ven do otevřené prerie.

"K zemi, chlapi, a nože ven!" zavelel Sam Firegun hromovým hlasem a sám pádil k opuštěnému indiánskému ležení.

Soudil, že Ogellallahové nashromáždili dostatek suché trávy, aby, až vlak přijede, mohli osvítit bojiště. Nemýlil se.

Našel několik hromádek hořlaviny, které pomoci střelného prachu lehce zapálil. V záři plamenů našel kolem sebe dostatek příkrývek a kopi, což se hodilo k udržení ohně. Přes 41

nechal starost o živění ohně několika dělníkům a vrátil se k místu, kde dosud zuřil boj.

Železniční dělníci byli většinou statní chlapíci, ale způsob boje indiánů byl pro většinu z nich novinkou. Tam, kde stáli dva nebo tři běloši proti jednomu siou-xovi, jasně uspěli, ale v boji jednoho proti jednomu moc šancí neměli. Proto se bojiště plnilo padlými bělochy.

Jenom tři z bělochů se vyznali v indiánském způsobu boje a mohli rudochům úspěšně čelit. Byl to Sam Firegun, Dick Hammerdull a Pitt Holbers, kteří se vrhali na indiány s tomahavky a brzy bylo zřejmé, že při stejné zbraní je inteligentnější běloch proti indiánovi ve výhodě.

Sam Firegun právě dostihl skupinku utíkajících ru-dochů. V jeho obličejí, ozářeném plameny, bylo vidět, že boj mu působí rozkoš. Vlastně ani nebojoval, neboť jeho obrovská, svalnatá ruka, vyzbrojená tomahavkem neobvyklé velikosti, drtila hlavy prchajících indiánů, kteří se ani neodvažovali postavit se tváří v tvář křičícímu bělochovi.

Kousek od plukovníka stála dvojice bělochů, která - i navzdory vážnosti situace - působila velice komicky. Byli to naši postavou velice odlišní hrdinové, Pitt a Dick, kteří se o sebe opírali zády a rozsévají kolem smrt.

Thustý Hammerdull, který na první pohled vypadal velice neobratně, se točil s hbitostí kočky. V levici držel dvojsečný tesák, v pravici těžký tomahavk a neomylně odrážel všechny útoky. Jeho dlouhý kabát plnil úlohu pancéře. Žádná rána nožem jím nemohla projít.

Vytáhlý Pitt se opíral zády o svého podsaditého přítele, točil kolem sebe předlouhými rukama jako lopatkami větrného mlýna, při čemž vyvíjel tak obrovskou sílu a vytrvalost, že by to o něm při jeho vychrtlé postavě nikdo neřekl. Rozdával rány ve velkém okruhu, ale jeho nohy vězely na jednom místě, jakoby zakořeněné do země.

Ještě jedna dvojice bělochů se držela statečněji než ostatní. Byli to oba Němci. Sander a Wolf. Ozbrodili se tomahavky, které vzali padlým rudochům, a zacházeli s nimi kupodivu tak obratně, jako by je znali už od malička. Ale nikdo neupozoroval, neboť na tom v zápalu boje nebyl čas, že bojovali jen zdánlivě. Nezabili jediného indiána a ti se k nim chovali také ohleduplně. Jejich zbraně jen tak naoko narážely na sebe, a když některý z rudochů, kterého jako by zasáhl, padl k zemi, po chvilce zázračně obživl a hledal jiného nepřítele.

Také mezi dělníky se našlo několik zdatných bojovníků a konec rudochů se již zdál být neodvratný, když se od prerie ozval divoký řev.

Sam Firegun se nemýlil. Obezřetný Matto-Sih nechal část svých bojovníků v záloze a ti se teď hnali i svým soukmenovcům na pomoc. Při jejich pokřiku se vraceli i ti z Ogellallahů, kteří se před chvílí dali na útěk, a s novou zuřivostí se vrhali na nepřítele. V okamžiku se situace na bojišti obrátila. Z útočníků se stali pronásledovaní a z pronásledovaných útočníci.

"Rychle za násep!" velel Firegun a mohutnými ranami tomahavky si razil cestu ke kolejím. Ostatní následovali jeho příkladu.

Pitt Holbers běžel plukovníkovi v patách. Dick Hammerdull, aby si uvolnil cestu, vytáhl svůj revolver a vyprázdnil ho do dorážejících rudochů. Pak se rozběhl k železničnímu náspu. Už ho skoro přeběhl, když o něco klopýtl a svalil se střemhlav k Fireguno-vým nohám. Rychle se zvedl a hledal předmět, který ho připravil o rovnováhu. Vypadalo to jako špatně

opracovaný kyj. Když ale Dick poznal, co drží v ruce, zajásal:

"Má bouchačka! Na mou duši, je to ona! Co tomu říkáš, Pitte Holbersi, ty starý parde?"

"Myslíš, že je to dobré znamení..."

Nedomluvil, protože vtom se přihnali Ogellallahové a boj se znovu rozzuřil. Sam Firegun viděl, že jeho lidé nestačí na nepřítele, a už se chystal vydat rozkaz k ústupu, když vtom se za zády rudochů rozlehla hromadná salva a na indiány se vrhlo několik mužů. Byl to Vínnetou se svou skupinou.

Jelikož Apač ve tmě nemohl najít zálohu Siouxů, vracel se na bojiště, a to právě v okamžiku, kdy ho bylo nejvíc potřeba. Z hustého chumlu bojujících těl vyčnívala mohutná postava ogellallahského náčelníka Matto-Siha. Jeho obrovité tělo vězelo v košili z vydělané buvolí kůže, teď potřísněné krví jeho nepřátel. Přes záda mu visela kůže stepního vlka, jehož lebka mu kryla hlavu jako přilba. V levici držel štít z buvolí kůže a pravíci točil smrtícím tomahavkem. Na koho se podíval svými divoce svítícíma očima, ten se za chvíli válel v trávě s rozpolcenou lebkou.

Náčelník právě vyrážel z hrdla vítězný ryk Siouxů, když se na bojišti objevil Vínnetou. Matto-Sih ho hned poznal.

"Vínnetou, ty pimský pse!" zvolal. Zvedl svou válečnou sekyru a upřel pohled plný nenávisti na svého protivníka. Už už chtěl vrhnout zbraň po Apačovi, ale tu se jejich pohledy setkaly a Ogellallah zkoprněl.

"Matto-Sihu! Ropucho Ogellallahů!" vykřikl Vínnetou a vrhl se mezi rudé bojovníky, kteří byli mezi ním a náčelníkem.

Mocnými rozmachy ramen je odhodil na stranu a stanul před svým sokem. Oba muži současně zvedli své tomahavky. V nejbližším okamžiku

se sekyry srazily a Siouxova zbraň padla roztržštěná k zemi. Náčelník se dal na útěk.

"Matto-Sihu!" zavolal na něj Vínnetou, aniž se pohnul z místa. "Stal se snad zbabělý pes Ogellallahů čubkou, která prchá před Vínnetouem? Země se ukojí jeho krví a drápy supa rozederou jeho hrud', ale skalp Medvědí tlapy ozdobi

pás Apače!"

Matto-Sih se zastavil. Obrátil se a zařval na Vinne-toua:

"Vinnetou je otrokem bledých tváří! Zde stojí Matto-Sih, velký náčelník Ogellallahů. Jednou ranou zabije medvěda a skolí bizona. Nikdo ho dosud neporazil a neporazí ho ani pimský pes!"

Náčelník vytrhl jednomu ze svých lidí tomahavk a přiskočil k Apačovi. Okamžik, který se zdál být věčností, stáli oba protivníci tváří v tvář a jejich pohledy se vpily do sebe. Pak Matto-Sih zamával válečnou sekýrou a spustil ji hroznou silou na Apačovu hlavu. Vinnetou lehce odrazil ránu a nyní zaútočil on sám. Ale než dokončil svůj smrtící úder, napadli ho dva Siouxové. Apač se otočil a odhodil oba útočníky. Matto-Sih využil situace a jeho tomahavk opět zakroužil nad Vinnetouovou hlavou.

Sam Firegun, který přečínal přes ostatní snad o hlavu, spatřil, že jeho přítel je ve velkém nebezpečí. Rozrazil kruh rudochů kolem sebe, vrhl se na náčelníka, popadl ho svými železnými rukama za hrdlo a pás, zvedl ho nad hlavu a udeřil jím tak prudce o zem, že Medvědí tlapa ztratil vědomí. Vinnetou skočil na svého soka, vrazil mu nůž do srdce a pak třemi řezy nařízl jeho skalp. Prudkým trhnutím oddělil vlasovou kadeř od lebky, pozvedl ji nad hlavu a vydal ze sebe vítězný pokřik Apačů.

Ogellallahové uviděli pohaněnou mrtvolu svého náčelníka a se strašným vytím se dali na útěk.

Boj skončil. Ti z rudochů, kteří boj přežili, se vzdali nebo utekli.

Na Východním obzoru se objevilo blížící se světlo lokomotivy. Topič spatřil záři ohňů, rozžehnutých Samem Firegunem, považoval je za domluvené znamení a vydal se s vlakem pomalu k bojišti.

Strojvedoucí, který bojoval ve Vinnetouově oddílu, přikročil k Apačovi a řekl:

"Vinnetoue, vám vděčíme za své životy. Napíše o tom zprávu, která se jistě dostane až k prezidentovi Spojených států. Odměna vás nemine."

"Náčelník Apačů netouží po žádné odměně. Miluje své bílé bratry, a proto jim propůjčuje svou ruku k boji. On je bohatý, bohatší než bílý otec ve Washingtonu. Proto nepotřebuje zlato ani peníze, ani cokoli jiného. On nechce brát, ale dávat. Howgh!"

Vlak se zastavil před vytrhanými kolejemi. Strojvedoucí s traťovými dělníky se postarali o to, aby trať byla rychle zprovozněna.

Práce byly téměř u konce, když se u koní náhle vztyčila postava indiána. Byl to jeden z Ogellallahů, který se až dosud ukrýval v trávě. Omráčil dělníka, který střežil zvířata, a vyskočil na hřbet nejbližšího koně. To vše bylo dílem okamžiku, ale vtom již Dick Hammerdull zavětlil, že se něco děje.

"Pitte Holbersi, ty starý parde," oslovil svého nerozlučného druha. "Podívej se na toho chlapíka, na co si to sedl!"

"U všech čertů! Vždyť si půjčuje tvoje čtyřnohé vozidlo! Myslím, že bychom ho měli poškádlit kulkou."

"Co si myslíš nebo nemyslíš, to je jedno, ale jistě je, že ho dostanu živého a se zdravou kůží," odvětil Dick.

Po těchto slovech Holbers sklonil hlaveň své pušky a čekal, co se bude dít. Indián vrazil Dickovu koni paty vši silou do slabin a stará klisna se statečně pustila do běhu. Leč vtom strčil tlouštík dva prsty do úst a pronikavě zapískal.

Chytré zvíře hned poznalo zvuk svého pána a přes zoufalý odpor jezdce se obloukem vracelo zpátky. Rudoch pochopil, že jeho úmysl nevyšel. Seskočil proto z koně a dal se pěšky na útěk. Vtom však promluvila Hammerdullova puška a rudoch se s bolestným výkřikem skácel k zemi.

"Pitte Holbersi, ty starý kamaráde, viděl jsi mou starou herku? To je zvíře, co? Jen bych rád věděl, zdali ten rudý chlapík našel cestu do věčných lovišť i bez ní. Co myslíš?"

"Myslíš-li Dicku, že ji našel, nemám nic proti tomu. A co jeho skalp, snad jím nepohrdneš?"

"Pohrdnu-li jím nebo ne, to je jedno, ale jistě je, že si ho vezmu."

Aby se dostal k padlému indiánovi, musel Hammerdull projít kolem obou Němců, kteří teď stáli vedle sebe, zabráni do hovoru.

"Jako že se jmenuji Jean Letrier, mon capitán, to byla mela, jakou lze zažít jen na Divokém západě," zaslechl tlouštík. Ale byl přespříliš zaměstnán úmyslem vzít si Ogellallahův skalp, takže ho ani netrklo, že oba Němci mluví francouzsky, a také nedbal na to, co ten drahý odpověděl. Když se vrátil s krvavou kořistí, přistoupil k němu Sam Firegun.

"Ti dva Němci, které jsi sebral u Ira," promluvil, "bojovali statečně a neudělali ti hanbu. Ale proč jsi je bral s sebou? Víš přece, že nestojím o nové známé! Netoužím po žádných nových tvářích!"

"Já vím, pane! Ale jeden z těch mužů, nějaký Henrich Sander, si myslí, že jste jeho strýc." "Jeho strýc? Blázníš, starý Dicku?" "Jestli blázním nebo ne, to je jedno, ale dostali jsme se spolu tak trochu do křížku. Já už mu lechtal špičkou nože kůži na krku, když se odvolal na příbuzenské vztahy s vámi. Vyřešte si to s ním sám, plukovníku."

Slavný lovec teď přikročil k oběma cizincům a zeptal se jich:

"Prý přicházíte z Německa, pánové?"

"Ovšem," odvětil Sander.

"Co hledáte zde, v těchto divokých končinách?"

"Vás, pane-."

"Mě? Pročpak?"

"Strýce, ty se ještě ptáš?"

Sam Firegun ustoupil o krok dozadu a podívil se:

"Řekl jste strýce? Nemám žádného synovce, který by se jmenoval Sander."

"To je pravda. Já se však nejmenuji Sander, nýbrž Wallerstein. Psal jsi, že jde o velké peníze, takže raději cestuji inkognito."

"Wall...! Opravdu jsi to ty, Heinrichu?"

"Ano, já, od hlavy až po paty, strýce! Zde je tvůj dopis, kterým jsi mě k sobě zval. Ostatní papíry si můžeš přečíst ráno."

Sander vytáhl z náprsní kapsy složený list papíru a předal ho lovcí. Firegun zběžně pohlédl na papír, rozevřel náruč a přivinul si muže radostně na prsa.

"Ano, je to on!" zvolal radostně. "Bůh žehnej mým očím, že jim bylo dopřáno, aby spatřily alespoň jednoho z mých příbuzných! Jak se daří tvému otci, mému bratrovi? Proč mi nenapsal? Udal jsem mu přece svou adresu do Omahy."

"Ano, strýce, a zároveň jsi popsal celou cestu do Arkansasu až k Fort Gibsonu a k hospodě Ira Winklaye. Tady jsem přišel na nápad, že tě překvapím ve tvém lesním doupěti. Vím, že jsi mě neviděl od dětských let a neznáš mě, zato však já znám tvoji laskavost, se kterou jsi vždy podporoval moje rodiče,

kteří ve staré vlasti třeš nouzi. Jsem rád, žeš mě k sobě pozval a že tě konečně poznávám."

"Dobrá! Moc mě těší, žeš tak rychle vyhověl mému přání. Psal jsem vám i o příčině tohoto pozvání. V bighornských horách jsem našel zlato, mnoho zlata, které vám chci darovat, neboť já sám ho k ničemu nepotřebuji. Posílat ho přes velkou louži by bylo velice nebezpečné, proto jsem psal, abys ho přišel převzít osobně. Co ti dám, je obrovské bohatství, a dej Bůh, aby vám přineslo štěstí. Vidím, že jsi nepřišel sám. Kdo je tvůj společník?"

"Také Němec, Petr Wolf. Toužil vidět Divoký západ, vzal jsem ho tedy s sebou."

"Dobrá, promluvíme si o všem zítra. Teď, jak vidíš, mě potřebují jinde."

Ozval se totiž hlas strojvedoucího, vybízející k rychlému odjezdu. Koleje byly zprovozněny a bylo načase dohnat zpoždění. Ranění a mrtví byli umístěni do jednoho vozu. Cestující ještě jednou poděkovali zálesákům za záchranu a krátce nato vlak odjel.

Když zálesáci osaměli, krátce se poradili, co dále. Zůstat na místě nebylo bezpečné, protože Ogellallaho-vé se mohli vrátit pro své mrtvé. Muži se usnesli, že najdou takové místo k odpočinku, kde jim nebude nic hrozit. Sam Firegun vysedl na jednoho z ukořistěných koní, ostatní sedli na své a malá společnost vyrazila hledat bezpečné útočiště.

Dick Hamnerdull slyšel vše, o čem se plukovník domlouval se svým synovcem, a začalo se mu v hlavě vyjasňovat.

Chvilku přemýšlel, a když náhodou zůstal Sam Firegun kousíček pozadu, připojil se k němu a promluvil:

"Nebudete se zlobit, když vám něco řeknu?" . "Já a hněvat se na tebe, Dicku? Jak jsi na to přišel? Copak se stalo?"

"Možná řeknete, že je to hloupost, ale já vám to musím říct. Týká se to těch dvou mužů, kteří tvrdí, že přišli z Německa."

"To také přišli!" přikývl Sam.

"Přišli nebo nepřišli, to je jedno, ale já si myslím, že nepřišli."

"Nesmysl! Můj synovec je přece Němec..."

"Víte určitě, že je to váš synovec?" přerušil ho Dick.

"Pochybujete snad o torri?"

"Hm, znáte vůbec svého synovce?"

"Ano, ale když jsem odjížděl ze své vlasti, bylo mu asi šest. Takže dnes ho poprvé vidím jako dospělého."

"Trvám na tom, plukovníku, že muž, který za vámi přijel, není vaším synovcem. Proč by cestoval pod cizím jménem?"

"Možná z pouhé opatrnosti."

"Vím, vím, to tvrdí on. Ale ty jeho důvody se mi zdají být trochu děravé. Řekněte mi, Same, je váš synovec kapitánem?"

"Ne, není."

"Proč ho jeho společník takhle oslovuje?"

"Nemýlíš se, Dicku? Tys ho slyšel?"

"Ano, říkal mu kapitáne. A mluvili spolu francouzsky."

"Francouzsky? To je zajímavé!"

"Zajímavé nebo nezajímavé, to je jedno. Když jsem je slyšel, nevěnoval jsem jejich řečem moc pozornosti. Až později mi začalo vrtat hlavou, proč muž, který se jmenuje Jean Letrier, si dává tak hrozné jméno - Petr Wolf!"

"Kdo ti řekl, že se tak jmenuje?"

"On sám, ale ne mně, nýbrž Sanderovi. Šel jsem nepozorován kolem nich a slyšel jsem, že mluví docela plyně francouzsky. A co německy? Mluví vůbec ten váš synovec pořádnou němčinou?"

"Pravda, mluví s podivným přízvukem, ale to nedokážu posoudit, protože jsem nebyl v Německu hrozně "dlouho."

"Jestli jste opustil Německo dávno nebo ne, to je jedno, ale jistě je, že se mi jeho němčina vůbec nelíbí. A vůbec - nic kolem těch lidí se mi nelíbí! Proč mu domnělý Wolf říká, že je kapitánem? Je snad vůdcem nějakých lidí? Poctiví lidé to sotva budou. Mějte se před ním na pozoru, plukovníku!"

"Hm, moc jsi mě nepřesvědčil, Dicku, ale slibuji ti, že budu mít oči na stopkách."

"Dobrá, přál bych si, abych se mýlil, ale myslím, že mám pravdu. Mám na podobné věci neomylný čuch. Když jde o velké peníze, člověk nemůže být nikdy dost opatrný."

"Předložil mi přece zvací dopis! A ráno mi slíbil ukázat další listiny."

"To přece není žádný důkaz. Kdoví, jak k nim přišel?"

"Nemusíš si přece o člověku, který si dal jiné jméno, myslet hned to nejhorší, Dicku!"

"Myslím či nemyslím, to je jedno. Jistě ale je, že si to myslím. Když mu důvěřujete vy, plukovníku, já si na něj dám dobrý pozor."

Tím rozhovor skončil, neboť se oba jezdcí přiblížili k Sanderovi, který se dal se Samem Firegunem do řeči. Hamnerdull se od nich oddělil a vrátil se ke svému nerozlučnému příteli Pittu Holbersovi.

Asi po dvou hodinách narazili jezdci na místo, které se výborně hodilo k přenocování. Bylo tu dost vody k uhašení žízně i k napojení koní, hojně trávy a husté křoví, které je dostatečně krylo před nežádoucí návštěvou. Muži slezli z koní a ulehli na své houně.

Sander, který celé odpoledne neměl možnost déle mluvit se svým přítelem, si lehl trochu bokem od

ostatních, což, jak se domníval, nikomu nebylo nápadné. Když se po chvíli všude kolem ozvalo chrápání, přilehl si k Wolfovi a začal s ním šeptem promlouvat.

"Tahle srážka s našimi rudými přáteli nám přišla trochu nevhod," řekl. "Ti běloši museli být opravdu slepí, když nepostřehli, že bojujeme jen tak naoko. Měli jsme štěstí, že Sam Firegun zapálil ohně, jinak by nás Ogellallahové jistě nepoznali a teď jsme mohli ležet vzhůru bradou. Škoda, že nás Siouxové neposlechli a nezůstali u našich lidí. Věděli přece, že brzo přijdeme."

"Hm, nemohli přece vědět, že jsem tě už našel," namítal Wolf. "Musela to být zvláštní náhoda, že jsme se tak brzy setkali a s tak dobrými zprávami!"

"Ano, je to štěstí, že jsme odhalili doupe Fireguna a jeho lidí. Ale bez Ogellallahů jsme bezmocní. Škoda, že neodolali pokušení a přepadli ten nešťastný vlak. U Fireguna je přece tolik kořisti, že budeme mít zabezpečení až do smrti."

"Ovšem. A navíc jsi sám slyšel od svého strýčka, že našel v horách spousty zlata. Vezmeme-li k tomu jejich bohaté zásoby kožešin, je to lup, jaký se nám dosud nezdařil. Jaké to štěstí, že ses setkal s jeho opravdovým synovcem! Ovšem, dopustil ses jedné velké chyby."

"Jaké?"

"Že jsi ho neodklidil .7 cesty."

"Jistě, byla to slabost, ale jistým způsobem i odměna pro toho nešťastníka. Vždyť byl tak hloupě důvěřivý a upřímný a všechny otázky mi bezelstně zodpověděl, abych mohl s panem strýcem mluvit o rodinných poměrech, že mi ho bylo líto. Vzal jsem mu papíry a nechal mu život."

"Já bych ho na tvém místě určitě zneškodnil."

"Někdy to není vůbec jednoduché." "Co když tě bude hledat?"

"Nebude. Je na Lápadě nováčkem, pravým zelená-čem. Nezná v Americe nikoho a hlavně - nemá v kapse ani vindru! Je opuštěnější než sirotek a nemůže mě tedy pronásledovat. Hlavní je to, že jsme přibližně stejně staří a že Sam Firegun, který ho nikdy v dospělém věku neviděl, mě pokládá za svého synovce."

"Vše, co říkáš, je pravda, ale stále ve mně hlodá jistá pochybnost. Co kdyby... Ale nechme toho. Vidím, že od první části našeho plánu můžeme klidně upustit."

"Myslíš přepadení tábora? Jistě, poněvadž jako synovec dostanu vše, co mi patří."

"A co my ostatní? Doufám, že nás nechceš podvést? To bych ti neradil, kapitáne!"

"Proč se rozčiluješ? Zítřka ráno se přiblížíme k úkrytu našich druhů a do té doby se jistě dohodneme." "Myslíš, že Sam Firegun půjde právě tou cestou?" "Ovšem. Jde přímo ke své chýši. Poslyš," napnul teď kapitán uši, "zdá se mi, že nás někdo poslouchá."

Oba naslouchali a po chvíli zaslechli slabé chrastění, které se od nich vzdalovalo. "K čertu! Někdo nás poslouchal!" zaklel Sander. "Hm, vše tomu nasvědčuje. Ale kdo to mohl být?" "Možná Firegun, možná někdo jiný. Hned se to dovíme. Přiblížím se ke svému strýčkovi, a neleží-li na svém místě, byl to on."

Sander se zlehka připlazil k plukovníkovi, kterého našel na svém místě, ale v té chvíli se z druhé strany připlazil Dick. Sklonil se nad Firegunem a zašeptal: "Pst, plukovníku, vstávejte!" "Co je? Co se stalo?" probíral se muž ze spaní. Oba muži sice mluvili tiše, ale Sander ležel blízko a měl výtečný sluch, takže mu neušlo ani slůvko z jejich rozhovoru.

"Ticho, ať nás ti tam neslyší!" pokračoval Ham-merdull. "Řekl jsem vám, že těm chlapíkům nevěřím. Bylo mi nápadné, že se uložili nedaleko nás, a proto jsem se k nim připlížil, abych je vyslechl."

"Tak co, rozuměls,jim?"

"Rozuměl nebo nerozuměl, to je jedno, ale slyšel jsem, že Sander je vůdcem tlupy rošťáků. Nemýlil jsem se tedy. Sander není vaším synovcem, plukovníku, a ten druhý je muž jménem Jean Letrier. Jejich lidé odhalili naši chýši a chtějí nás přepadnout. Kvůli tomu se spojili i s Ogellallahy. Sander se náhodou setkal s vaším synovcem a ukradl jeho..."

Víc Sander neslyšel, neboť se kvapně odplížil z dosahu plukovníka. Spěchal zpátky ke svému příteli.

"Jsme prozrazeni!" šeptal mu. "Vezni pušku a pojď tiše za mnou."

Oba se co nejopatrněji odplížili z tábora k místu, kde byli přivázaní koně. Vyprostili je a pak se pomalu, krok za krokem vzdalovali. Teprve když byli tak daleko, že je lovci nemohli uslyšet, vysedli na koně a tryskem ujeli.

"Řekni přece konečně, co jsi slyšel!" pobídl Wolf Sanderu.

"Později, Jeane, později. Teď musíme letět, abychom co nejdříve dorazili k našim. Za dvě hodiny jsme tam, pak dvě hodiny zpátky, a zmocníme se lovců. Ten prokletý Ham-merdull nás prohlédl. Ano, on ví, že jsem kapitán a ty že jsi Jean Letrier."

"Sakra! Odkud to ví?"

"To ví jen ďábel. Kupředu, kupředu!"

Mezitím Ham-merdull řekl plukovníkovi všechno, co se dozvěděl. Ačkoli Dick naléhal, aby se obou mužů hned zmocnili, Firegun nesouhlasil.

"Na to bude dost času ráno, Dicku," odporoval. "Co když ses přeslechl?"

"Důvěřuji svým uším, plukovníku!" "Co když nemluvili o nás, ale o jiných lidech?" "Mluvili o nás, pane. Vím to bezpečně." "Hm, dobrá, ale bude přece jen líp, když výslech necháme na zítřek. Aspoň jim budeme vidět do očí. Vědí, že jsi je vyslechl?" "Myslím, že ne."

"To je dobré, Dicku. Takže můžeme klidně spát. Lehni si a odpočiň si!"

Ham-merdull chtěl ještě něco namítnout, ale když se k němu plukovník otočil zády, mrzutě se položil na zem a zanedlouho usnul.

Ostatní také spali, včetně Vinnetoua. Apač byl přesvědčen, že žádný z Ogellallahů je nepronásledoval, ale v koutku duše připouštěl, že by se mohl mýlit. Jelikož však věděl, že indiáni podnikají útok až nad ránem, položil se také do trávy, aby si oddechl. Nespal však dlouho. Kolem půlnoci vstal, vzal svého koně a odvedl ho kus cesty směrem, odkud by

neprátele mohli přijít. Tady nechal koně klidně pást a on sám usedl vedle něho. O tom, že se Sander a Wolf vzdálili z tábora, neměl ani tušení.

K ránu se zvedl slabý větřík, který vanul z té strany, ze které Apač očekával nepřítele. Kůň najednou zastříhal ušima a tiše funěl. Tím svého pána upozornil, že něco není v pořádku. Vinnetou se probudil a ke svému úžasu si všiml, že jeho kůň obrací hlavu směrem k táboru, odkud však dosud nezazněl žádný hluk.

Náčelník zpozorněl. V nejbližším okamžiku se z ležení ozval křik četných hlasů. Nebylo to řvaní ru-dochů, byli to běloši, kteří zaútočili na pokojné spáče. Apač vyskočil a běžel směrem k ležení, ale když dorazil k houštině, zastavil se a zmizel v křoví. V ranním pološeru letným pohledem zjistil, že ležení přepadlo dvacet bílých mužů, kteří teď svazovali jeho přátele.

"Vinnetou zde není!" slyšel křik. "Ten nám nesmí utéci! Hledejte ho, pánové, hledejte!"

Byl to hlas Sander. Vinnetou ho poznal a hned pochopil, co se stalo. Tiše se odplížil ke svému koni, vysedl na něj a tryskem odjel...

V krčmě pana Winklaye sedělo několik hostů a spokojeně popíjelo zlatavý mok. Venku se ozval dusot koní a hlasité hubování. Hluk pocházel od tří jezdců, kteří právě přijeli do Fort Gibsonu.

Jeden z mužů byl vysoký, štíhlý a pěkně oblečený. Jeho puška, revolver a tesák se lépe hodily na Západ než on sám. Celý jeho zevnějšek by spíše svědčil lvu salónů než zálesákovi.

Druhý z cizinců byl hezký, rusovlasý mladík, v němž každý na první pohled poznal Němce.

Třetí muž - právě ten, který huboval, byl neobyčejně veliký ramenáč. Na dohola ostříhané hlavě trůnil širák, jehož nesmírně široká střeška mu vzadu splývala přes krk. Přední část byla naproti tomu ustřížena. Pravděpodobně proto, aby jeho majitel neměl omezený výhled. Tělo svalnatce vyzelo v krátkém, pytlíci-tém kabátu s rukávy sotva po lokty. Ruce tohoto statného muže nebyly rukama normálního člověka, nýbrž tlapami nějaké předpotopní obludy. Zpod širokých kalhot z lehké látky vykukoval pár bot, které snad byly vykrojeny ze hřbetu slona. Ve svém starém klobouku, mechově zeleném kabátě a ve žlutých spodkách vypadal muž jako figurka z maškarního plesu.

Chlap se patrně snažil dostat na zem, ale jeho kůň byl z nějakého důvodu proti a neustále vyhazoval kopyty do vzduchu.

"U všech čertů! Stůj!" křičel muž hněvivě a zasadil

zvířeti mezi uši ránu pěstí. "Tumáš jednu na památku, zloduchu! Jvylíš si snad, že Petr Polter je baleták nebo jezdec z cirkusu? Vyhazuješ ohon do výšky, jako vlajku trojstěžníku, a stříháš ušima, jako bys chtěla chytat mořské raky!

Kdybys tě tak měl na palubě nějaké mořské skořápky, ukázal bych ti, jakým pánem je kormidelník a jak se s ním jedná!

U sta hromů! Tady před námi je patrně kabina, v níž kotví pan Winklay. Petře Poltere, dolů z ráhna! A tebe, zrádná kobylo, tebe příšněruji řemením k plotu, aby tě neutrhli ani ten nejsilnější příboj a neodnesl na širé moře. Sestupte Treskowe a Wallersteine, jsme v přístavu!"

Než se Petrovi Polterovi podařilo sesednout, stáli již oba oslovení na pevné zemi. Když svalnatec konečně slezl, široce se rozkročil, jako by měl pořádnou mořskou nemoc. Důkladně se protáhl a vrávoravým krokem zamířil k otevřeným dveřím lokálu.

"Dobrý den, stará pozemská kryso!" pozdravil Ira. "Dej mi hned něco mokrého, nebo ti vjedu do boku a navrtám tě! Mám žízeň, že bych vypil celý oceán."

Jeho druhové byli patrně méně hovorní, neboť se tiše posadili do kouta a přenechali Petrovi Polterovi obstarání občerstvení.

"Holá, dobrý muži," pokračoval kormidelník. "Ne-zapomněls na starého Petra Poltera?" Hostinský se usmál a řekl:

"Jak bych tě neznal, starý příteli? Kdo umí tak znamenitě pít jako ty, na toho člověk nikdy nezapomene."

"Ano, pít umím znamenitě, to je pravda. Ale musím se přiznat, že jsem od tebe tak dobrou paměť neočekával. Pamatuješ se ještě, jak jsme onedlou s Pittem Holbersem a Dickem Hammerdullem pili u tebe na rozloučenou a já jsem svůj odjezd musel kvůli jejich opilosti o dva dny odložit?"

"Ano, ano! To byla jízda, jakou jsem ještě neviděl, Petře Poltere. Kde ses mezitím potloukal?"

"Nadýchal jsem se mořského vzduchu a teď se chci zase na týden až čtrnáct dní podívat k starému Firegu-novi. Žije ještě ta stará vojna?"

"To si myslím," odpověděl Winklay. "Ten chlap má věru tuhý kořínek. Hned tak někdo ho neodpraví. Není tomu dávno, co tady byli Dick Hammerdul a Pitt Holbers. Prý nedaleko odtud rozprášili rudochy, kteří chtěli vykojčit vlak. Ale Dick, Pitt, Sam Firegun a Vinnetou dali Ogellallahům na pamětnou." "Vinnetou? Ten byl také ve Fort Gibsonu?" Irčan kývl hlavou, pohládl si krk a řekl: "Jistěže. Ještě dnes cítím jeho prsty na svém hrdle. Mají tak silný stisk, že jsem sotva popadl dech." "Cože, příteli? Tos ho musel pěkně naštvat!" "Tak nějak to bylo. Tehdy jsem ho neznal a odmítl jsem mu prodat střelný prach a náboje. Ale pak za dobré slovo a poctivé zlato jsem mu prodal všechno, po čem toužil. Nechceš se setkat s Billem Porterem?" "Billem Porterem? Copak ho máš na palubě?" "To si myslím. Vydal se do lesa, ale koně nechal tady."

"Kam plave? K plukovníkovi, nebo od něho?" "Myslím, že k němu. Potloukal se nějaký čas dole u Missouri, kde má příbuzné, a teď znovu zatoužil po lesích." "Nevíš, kdy vytáhne kotvy?"

"Přestaň už konečně s tou námořnickou hatma-tilkou! Kdopak ti má rozumět?"

"Jsi prázdná hlava, Winklayi, jakou bys v žádné pohádce nenašel. Chtěl jsem se zeptat, kdy odtud vypadne."

"Hm, to nevím, ale je jisté, že tu věčně nezůstane," odpověděl šalamounsky hostinský.

"Odsedlal svého koně?"

"Ne."

"Pak jistě vyrazí ještě dnes a my s ním!"

Bylo zřejmé, že hostinský je podivnému hostu opravdu srdečně nakloněn, neboť k tak dlouhé řeči tohoto mlčenlivého

muže dosud nikdo nepohnul.

Ted' se ozval i muž, který vypadal jako gentleman. Sáhł do kapsy vytáhl z ní podobiznu a promluvil:

"Řekl byste mi, pane Winklayi, jestli neznáte muže, kteří si říkají Henrich Sander a Petr Wolf?"

"Sander a Wolf?" hloubal hostinský. "Ať spolknou celou svou zásobu prachu a hořící doutnák k tomu, ne-jsou-li to ti dva zelenáci, kteří chtěli za Samem Firegu-nem!"

"Jak vypadali?"

"Zeleně, náramně zeleně, pane. Nic víc o nich nevím. Jeden z nich, myslím Sander, se pustil do Dicka Hammédulla, ale ten mu na lep neseďl. Kdyby si ten chlapík včas nevzpomněl, že je v přízni se Samem, Hammerdull by mu jistě pustil žilou."

"Kde bych je mohl najít?"

"Odjeli s Holbersem a Hammerdullem do prerie. To je všechno, co o nich vím."

"Podívejte se, pane, na tuhle podobiznu. Poznáváte toho muže?"

"Jestli to není ten muž Henrich Sander, dám se hned namazat dehtem a obalit perím!" vykřikl hostinský, ale vzápětí se zase vzpamatoval, ustoupil o krok a skoro nepřátelsky zvolal:

"Vy hledáte toho muže, pane?"

"Ano. Proč se ptáte?"

"Hm, zálesák nenosí obrázky po kapsách a vy vypadáte tak..."

"Nuže, jak?" přerušil ho gentleman.

"Dám vám dobrou radu, pane," otočil Winklay. "Co

se děje u mě, o to se nestarám, nepřiči-li se to mým zásadám. Neptám se nikoho, ale nikomu také neodpovídám. U vás jsem udělal výjimku, protože jste přišel s Petrem Polterem, který je mým přítelem. Ale zakazuji vám, abyste použil moje informace, jinak vás budu muset pokládat za policistu, a to by pro vás mohlo mít neblahé následky. Zálesák nepotřebuje detektivy ani soudy, protože si všechno vyřídí sám, a kdo se mu do toho zaplete, snadno skončí s tesákem v hrudi."

Muž chtěl něco odpovědět, ale vtom se otevřely dveře a dovnitř vešel nějaký chlap. Když ho kormi-delník zahlédl, zahulákal:

"Bille Pottere! Pamatuji se velmi dobře, že tvůj malý krček má pořádnou díru!"

Oslovený byl malé, vychrtlé postavy, na jehož těle jistě nebylo více než půl libry masa. Podíval se na Poltera, jeho malý obličej se sraštil do úsměvu a řekl:

"Hrri, kde jsem jen viděl toho chlapíka? Zdá se mi tak povědomý."

"Kdes mě viděl? Chachá! Kde jinde než na palubě u Winklaye, chlape! Namáhej přece trochu ten svůj ptačí mozeček!"

"Říkáš ve Fort Gibsonu? Hm, to by mohlo sedět, pobývám zde dost často. Ale poznal jsem už tolik lidí, že není vůbec jednoduché si tě vybavit. Řekni mi své jméno."

"U sta hromů! Ten cvrček nedávno vedle mě seděl u pana Winklaye a pil, že pak dva dny nemohl hnout ani prstem, a teď se mě ptá, jak se jmenuji! A kromě toho jsme spolu pobyli chvilku v lesích u Sama Fireguna..."

"Zadrž, starý brachu!" přerušil ho skrček. "Teď už tě poznávám. Jmenuješ se Petr Holter, Molter nebo Wolter, že?"

"Polter, chlape, Polter! Dříve vrchní plavčík na lodi Jejího Veličenstva anglické královny, pak kormidelník amerického křižníku Swallow. Později jsem se stal trochu zálesákem a konečně..."

"Vím! Vím! Vím!" přerušil ho zase mužík. "Vždyť na rozloučenou jsi nás skoro upil k smrti! Umiš pít jako nikdo na celém světě, vyjma snad Mississippi. Kde jsi byl, kamaráde, a kam se chystáš?"

"Hm, projel jsem se tak trochu kolem světa a teď chci k vám, nemáš-li nic proti tomu." "K nám? Co tam?"

"Tito pánové," ukázal Polter na gentlemana a Němce, "by chtěli promluvit s vaším plukovníkem. Najdeme ho v jeho chýši?" "Snad ano. Kdy chcete vyrazit?" "Co nejdříve. Pojedeš s námi?" "Pojedu, nenecháte-li mě dlouho čekat." "Čím dřív vyrazíme, tím líp. Ted' se najež a napij, starý brachu, a pak hajdy do sedla!"

Nyní si muži sedli ke stolu, jedli, pili a vesele se bavili. Bili Potter se při jídle nahnul ke kormidelníkovi a zeptal se:

"Chceš za plukovníkem sám, nebo s těmi muži?" Ukázal při tom na gentlemana a Němce. "Tito mládenci mě doprovázejí, Bille." "Hm, plukovník nerad vidí cizince v okolí své chýše. Proč za ním chytějí?"

"Dobrá, řeknu ti to. Onen mladý, rusovlasý muž, původem z Německa, se na Východě setkal s jistým mužem stejného stáří a spřátelil se s ním: S upřímností nezkušeného poctivce mu řekl, že se jmenuje Henrich Wallerstein a že chce na Západ za svým strýcem Samem Firegunem. Vyprávěl mu o svých rodinných poměrech a jeho přítel se mu odvděčil tím, že mu jedné noci ukradl osobní věci včetně dokladů a zmizel. Wallerstein, jemuž nezbylo ani na zaplacení noclehu, se málem dostal do vězení, nebýt toho, že se setkal se

mnou. Když jsem se dozvěděl, co se mu přihodilo, probudilo se ve mně zálesácké srdce a ujal jsem se ho. Právě jsme se chystali vyrazit za lupičem, když se k nám přidružil jistý Treskow, náš druhý společník, který mému příteli ukázal podobiznu muže, který ho okradl. Prohlásil, že je detektivem a že toho lupiče stíhá už dávno, neboť se dopustil mnoha zločinů. Nabídl Wallersteinovi svou pomoc a on ji přijal. Oba chtějí za Firegunem, neboť jeden očekává shledání se svým strýcem a druhý předpokládá, že tam najde originál podobizny, kterou nosí v kapse. Jistě chápeš, že oba mají právo jít se mnou."

Skupinka se najedla, rozloučila se s Irem a vydala se tou samou cestou jako Holbers, Hammerdull, Sander a Wolf. Postupovali pomalu, neboť Treskow a Wallerstein byli chatrní jezdci a ani Polter nebyl o nic lepší. Cesta se protáhla a až za několik dní dorazili k místu, kde došlo k boji osazenstva vlaku s Ogellallahy. Bili Potter již zdálky postřehl, že něco není v pořádku. Ukázal rukou k místu, kde se slétávali supi, a řekl:

"Pohleďte, pánové, před sebe. Na nebi krouží supi, dole vyjí šakali - tam se muselo něco přihodit! Kupředu!"

Jezdci se tryskem hnali k místu, které Bili naznačil, a našli kolem spousty mrtvých indiánských těl v pokročilém stadiu

rozkladu.

"A sakra!" zvolal Bili. "To musel být zuřivý boj! Prohlédněte si koleje, pánové. Nedávno je někdo opravoval. Rudoši tady napadli vlak, ale za svou troufalost krutě zaplatili. Běloši odvezli své raněné a padlé - měli-li vůbec nějaké - s sebou. Zůstali tu jen mrtví indiáni, podle pomalování Ogellallahové. Sam Fijegun byl při tom, o čemž svědčí rozpolcené lebky. Takové rány rozdává jen on. Vidíte tuto hlubokou stopu? Tu zase udělal Pitt s Dickem, když si vzájemně kryli záda.

Tamhle hořely ohně a tady měli rudoši uvázané koně. A tyhle stopy tady - nebesa! Ty jistě patří Vinne-touovi, náčelníku Apačů."

Všichni projevovali údiv nad tím, jak malý mužík dokázal číst ze starých, téměř smazaných stop.

"Naši přátelé zamířili k chýši," pokračoval, "ale vsadím se, že indiáni se po boji znovu shromáždili a vydali se za nimi. Musíme jim pomoci!" Jezdci popohnali koně a vydali se po stopách. "U d'asa!" zvolal Bili Potter asi po půl hodině jízdy. "Nemýlil jsem se. Tady se srazily stopy dvou ru-došských tlup. Indiáni objeli bojiště a hnali se za našimi přáteli. Protože všude kolem nás je písek, který dlouho zachovává stopy, můžou mít před námi i několikadenní náskok. Zkusíme je dohonit. Máme rychlé koně a oni se asi musí zdržovat ošetřováním svých raněných. Není vyloučeno, že se s nimi setkáme ještě před chýší."

Jezdci se opět hnali kupředu po stopě a po několika dnech dorazili k místu, kde řeka Arkansas zahýbá k úpatí pohoří Smoke Hills, odkud se napájejí četné horské bystřiny. Tady končila prerie a začínal les. Stopa, po níž jeli, byla stále čerstvější. To znamenalo, že náskok rudochů se neustále zmenšuje, a zároveň to bylo pokynem k větší opatrnosti, neboť za každým stromem mohl číhat indián.

Bili Potter, který stále bedlivě prohlížel zem, se náhle zarazil.

"Pohleďte, pánové! Z lesa sem vedou stopy bělochů, kteří se v těchto místech setkali s indiány. Hm, nevypadá, že by se s nimi dostali do křížku. V tomto kruhu stáli vůdcové obou skupin a vyjednávali. Patrně vykouřili dýmku míru, neboť zde leží zuhelnatělá hubka, kterou indiáni používají k zapálení dýmky. Musela to být tlupa zlodějů, s nimiž se rudoši patrně domluvili na přepadení chýše."

"Milion pum a granátů!" halekal Polter. "Když mezi ně vrazím, rudoši zblednou leknutím a běloši zčervenají. Cítím kouř. Nebudou od nás daleko. Co uděláme s koňmi? Já se svého rád zbavím, neboť ta bestie mi vytřeše mozek z hlavy, a vsadil bych se, že mi promíchala těch několik kostí tak, že ani jedna není na svém místě."

Potter se zasmál žalostnému nařikání mořského vlka a řekl:

"To věřím, Petře. Však také sedíš na koni jako smažené vejce na bifteku. Zvířata schováme v houštině a dál půjdeme pěšky."

Stalo se. Zanedlouho muži opatrně postupovali pěšky po staré stopě se zbraněmi připravenými k výstřelu. Náhle se Bili Potter zarazil a šeptal:

"Pozor, lidičky, zdálo se mi, že slyším funění koně."

Muži se zastavili a zaposlouchali se do neznámých zvuků. Z hloubi lesa se znovu ozvalo sotva znatelné zařičení koně.

"Buď se tam utábořili, nebo tam zanechali koně, aby se dostali pěšky rychleji kupředu. Musíme jít po větru, jinak nás ty bestie prozradí!"

Po těchto slovech se Bili položil na zem a plazil se širokým obloukem vpřed. Ostatní ho následovali a postupovali, až jim mužíček dal znamení a ukázal mezerou mezi dvěma křovisky na malé prostranství v lese, kde se pod dozorem dvou rudochů páslo na třicet mustangů.

"Vidíte je, pánové?" šeptal Bili. "Měl bych tisíc chutí ty dva skolit a jejich koně rozehnat, ale bojím se, že bych nás prozradil. Musíme dál kupředu."

Malý Bili se prodíral křovinami jako divoká kočka, zatímco ostatní se jen s obtížemi prodírali za ním.

Stmívalo se. Muži postupovali už asi hodinu, když se Bili opět zastavil a šeptal: "Cítím kouř, nemůžou být daleko.

Pozor, pánové!" Na místě, kde se teď nacházeli, podrost řídla a kmeny stromů čnely do výše jako obrovské podpěrné sloupky vysokého chrámu, pokrytého zeleným krovem. Muži se plížili od stromu ke stromu, až dospěli k okraji gutteru, jak zálesáci nazývají úzké, dlouhé a hluboké prohlubiny, které se jako rozsedliny nacházejí i v nejhustějším pralese.

Potter opatrně zvedl hlavu a pohlédl dolů. Právě pod ním, asi v hloubce třiceti stop, hořel oheň a kolem něho sedělo na padesát rudochů a bělochů. Opodál leželi svázaní muži.

"Konečně je máme!" těšil se muž. "Vůbec netuší, že je máme před sebou jako na dlani. A hele, tam - u d'asa! Vždyť ti zajatci jsou Sam Firegun, Dick a Pitt!"

"Cože? Plukovník a zajatý?" bručel Polter a zvedl neopatrně hlavu. "Opravdu! Je to on! Mám skočit dolů a vytáhnout ho svými klepety z omáčky, Bille?"

"Počkej ještě chvíli, starý žraloku! Musíme zjistit, co se tady děje. Copak nevidíš, že se ti chlapíci sesedli, aby se poradili, co si počít se zajatci? Ten černovousý chlap si hraje na šéfa. To ale znamená, že Matto-Sih patrně padl v bitvě u tratě. Hleďte, porada skončila."

Skutečně. Černovousý chlap vstal, přiblížil se k zajatcům a rozvázal jim pouta na nohách. Byl to muž, jehož podobiznu ukazoval Treskow Wallersteinovi.

"Vstaňte!" poroučel zajatcům. "Poslyšte naše rozhodnutí!" Zajatci se napřímili.

Vousáč se otočil k plukovníkovi a zeptal se:

"Jste Sam Firegun, lovec kožešin?"

"Ano," odvětil.

"Zabil jste Matto-Siha, udatného náčelníka Ogellallahů?"

Plukovník přikývl.

"Slyšel jsem, že znáte v horách místo, kde je spousta zlata," pokračoval Sander.

"To bych řekl."

"Prý máte ve své chýši tisíce bobřích kožešin?"

"Ano, pane, to souhlasí."

"Slyšte tedy naše rozhodnutí. Ogellallahové žádají vaši smrt. Slíbil jsem jim váš skalp, ale jelikož nám teď nerozumí, klidně se můžeme dohodnout. Dovedete-li mě a mé kamarády k vaší skrýši a řeknete-li nám, kde je zlato, pustíme vás na svobodu."

"To je vše, co jste chtěl říci?"

"Ano. Ale rozhodněte se rychle!"

"Hm, zdá se, že proklatě špatně znáte Sama Firegu-na, pane, pokud si myslíte, že se dá tak jednoduše napálit. Vy jste se kvůli zlatu spojil s rudochy proti nám, bělochům. Jste tedy větší padouch než oni a za to budete na věky proklet! Nikdy bych nevěřil slovu muže, který zradil svou rasu!"

"Věříte nevěříte, to je mi fuk. Má nabídka stále platí. Ale ty urážky si odpusťte, jinak budete litovat, že jste se vůbec narodil!"

"Tím si nakrmte nějakého zelenáče, ale ne mne. Víte moc dobře, že kdybyste mě pustil, udělám všechno pro to, abych si vzal zpátky to, co mi patří. Raději nás zastřelte!"

Sam Firegun dobře věděl, proč mluví, jak mluví. Jeho pohled přelétl okraj stráně, ale hned se sklopil. Jeho počínání však neušlo Treskowovu bystrému zraku. Detektiv se bleskurychle podíval na místo, na němž před chvílí spočinuly lovcovy oči, a zašeptal:

"Hleděte, tam je nějaký rudoch!"

"Výborně!" zašeptal Bili. "Je to jistě Vinnetou. Musí to být on, protože není mezi zajatci."

Malý mužik teď vzal do rukou spadlý list a napodobil cvrčka. Tento zvuk nebyl v lese nápadný, i kdyby si ho lupiči všimli. Apač ho však zaslechl, podíval se směrem, odkud zvuk přicházel, a zmizel.

"Zastřelit?" chechtal se Sander. "Co vás to napadá, pane! Předám vás rudochům a ti vás umučí. Nebojte se, my vaše poklady najdeme i bez vás. Rozhodněte se rychle: ano, nebo ne?"

"Od lumpa vašeho ražení bych nikdy nic nevzal, natož svůj život," zavrčel Firegun.

"Střežte si svůj jazyk, nebo vám ho vyřiznu!"

"Dokažte, že jste lepší, než se zdáte. Vraťte nám naše zbraně a nechť nás bojovat ve třech proti padesáti," navrhl mu plukovník.

"To je zbytečné, pane," odpověděl Sander. "My vám i bez boje vyfoukneme dušičky z těla. Stále čekám na vaši odpověď."

"Ne!"

"Co vaši kamarádi? Přijímáte?" otočil se k Dickovi a Pittovi.

"Hm," usmál se potutelně Dick. "Přijmeme-li či nepřijmeme, to je jedno, ale jisté je, že vy z toho nebudete mít žádný užitek. Kdybych měl volnou alespoň jednu ruku a poblíž svou bouchačku, moje odpověď by byla mnohem pádnější. Co říkáš, Pitte Holbersi, ty starý parde?"

"Chtěl-li jsi říct, Dicku, že bys ho zastřelil, nemám nic proti tomu," odpověděl dloubán s ledovým klidem.

"Dobrá," zvolal černovousý a oči se mu zaleskly divokým ohněm. "Ať vás tedy rudoši usmaží, pánové! Abych vaše utrpení okořenil, musím vám říci, že už víme, kde hledat vaši chýši!"

Po těchto slovech se obrátil a usedl opět mezi indiány, aby jim sdělil výsledek vyjednávání.

Zatím se mezi ukrytými muži rozpředl čilý hovor.

"Je to můj strýc," řekl Wallerstein. "Strašně se podobá mému otci. A teď, když ho konečně nacházím, je ztracen..."

Copak mu nemůžeme pomoci, Bille?"

"Myslíte-li si, pane," rozohňoval se mužik, "že nechám svého plukovníka v bryndě, tak neznáte Billa Pottera! Mohu se na vás spolehnout, pánové?"

Všichni horlivě přikyvovali a Petr Polter zabručel.

"Ať na místě shniju jako starý vrak, nerozmačkám-li svými klepety toho lotra, který Samovi zavařil. Ukažte jeho podobiznu, pane," obrátil se k detektivovi, "ať se podívám."

"Je to určitě on, pane Poltere. Poznávám ho."

"Já také," přikyvoval Wallerstein. "Doufám, že teď nám už neunikne."

Náhle se za nimi ozvalo slabé šustění a do jejich úkrytu se vsunula pružná postava. Nebyl to nikdo jiný než Vinnetou.

"Vinnetou se spustí do ležení," řekl bez jakýchkoli zbytečných řečí, "a přeřízne pouta našich přátel. Až se to stane, moji bratři začnou střílet."

Náčelník zmizel. Muži upřeli zraky na nepřátelské ležení s puškami připravenými k výstřelu.

Sander vstal a s nimi i všichni kolem. Vtom ležením prolétla postava. Byl to Vinnetou. Tři řezy - a ruce zajatců byly volné. V téže okamžiku zahřměly čtyři výstřely z pušek a pak po chvilce další čtyři. Sam Firegun vyrval nejbližší stojícímu indiánovi z ruky toma-havk a jako bouře vletěl do davu zcepenělých nepřátel. Vinnetou, Dick a Pitt ho následovali. Dick se vrhl na rudocha, který ukořistil jeho pušku, vyrval mu ji z rukou a zmáčkl kohoutek. Ogellallah padl k zemi.

I ostatní se vrhli do bitevní vřavy a mlátili hlava nehlava překvapené nepřátele. Petr Polter vletěl mezi lupiče jako velká voda, a aby dostal svému slovu, popadl svou obrovskou tlapou Sandera za chřtán a mrštil jím o zem, až mu zarachotily kosti.

Po chvilce boj ustal. Běloši i rudoši, kromě těch, co utekli, leželi kolem mrtví nebo zranění. Sam Firegun se hned chopil velení.

"Rychle lidičky, ať nepřijdeme o koně!" zvolal. "Já s Dickem a Pittem půjdu pro ně, ostatní zůstanou tady."

Muži se posadili, ale byli i nadále ve střehu, kdyby se náhodou uprchlí rudoši vrátili. Nestalo se však už nic. Kolem bylo naprosté ticho, které přerušil až návrat Sama a jeho přátel s ukořistěnými koňmi. Za chvíli se vrátil i Bili Potter, který dovedl koně druhé skupinky.

"Pitte Holbersi, ty starý parde," zvolal Dick, "co říkáš tomu, že mám zpátky svoji herku?"

"Myslíš-li, Dicku, že je to báječné, nemám nic proti tomu. Ale nechybělo mnoho, a byl bys o ni přišel."

"Chybělo nebo nechybělo, to je jedno, ale teď ji mám a to je hlavní. Ale teď bych rád věděl, kdo jsou ti muži, co přišli s Billem Potterem. U d'asa! Není to snad ten námořník, který má ruce jako kladiva a pije jako duha?"

"Ovšemže jsem to já, ty stará bečko od kolomazi! Znáš mě ještě? A ti muži po mém boku jsou pan Treskow a pan Wallerstein..."

"Wallerstein?" přerušil ho Firegun. "Petře Poltere, ty starý mořský vlku, vítám tě v savaně. Ale kde máš toho pana Wallersteina?"

"Tady, plukovníku, tento mladík..."

"Tady ten?" zvolal plukovník. Podíval se bystře na mladého Němce a rozevřel svou náruč. "Ano, je to má krev! Poznávám jeho rysy! Pojď sem hochu, ať tě můžu obejmout!"

A tak se konečně shledali dva blízcí, a přece od sebe tak vzdálení příbuzní. Na dlouhé hovory nebylo tohle místo nejvhodnější. Muži vzali koně za uzdy a pod rouškou noci se přesunuli do plukovníkovy jeskyně, která byla od bojiště vzdálena jen několik hodin cesty.

Část druhá KORZÁR

Jefferson City, hlavní město státu Missouri, leží na pravém břehu řeky téhož jména na rozkošné výšině, která poskytuje nádherný pohled na vodní tok a čilý život, který panuje na jeho vodách.

A právě v Jefferson City, ve Firestreet 15, stál proslulý hostinec matky Thickové, jemuž se žádný zálesák, který navštívil město, nikdy nevyhnul. Ba spíše ho každý vyhledal, aby si zde dopřál dobrého pití v kruhu přátel a povyprávěl příběhy, které zažil "v temných a krvavých končinách".

I toho večera, o němž budeme vyprávět, zde bylo živo. V hostinské místnosti stálo asi dvacet stolů, z nichž polovina byla obsazena společností, která se v těchto končinách označuje pojmem "míchaná". Bylo tu několik pečlivě vyšňořených gentlemanů, jejichž papírové manžety honosně vyčnívaly z rukávů kabátů. Mohutné cylindry seděly až v týle a nohy, opatřené novými lakýrkami, spočívaly - jak je to v podobných zařízeních obvyklé - na stole. Byli tu trappeři, lidé barevní s pletí od nejčernější až po bílou, s vlasy chundelatými, kučeravými až hladkými, s ohrnutými černošskými nosy až po rovné nosy indoevropské rasy. U stolů seděli námořníci s vysoko vytaženými nadkolenkami, s blýskavým nožem i zrádným revolverem za pasem. Nechyběli tu ani míšenci všech možných druhů a odstínů. Mezi stoly se točila jako na obrtlíku tlustoučká, ctihodná "matka Thicková", která se s neobyčejnou hbitostí starala o to, aby byli všichni její hosté spokojeni.

U jednoho ze stolů vyprávěl starší trapper příběh známý z našeho předchozího povídání a končil ho se slovy:

"Ano, byla to krvavá epizoda, ale s lupiči se nedá jednat v rukavičkách. Myslím, že by nebylo moc rozumné je šetřit.

Lituji jen, že Sander měl tak krátkou smrt. Raději bych ho viděl houpat se chvíli na provaze."

Tu se do hovoru zapojila i matka Thicková, která se právě šinula kolem stolů a zachytila poslední slova.

"Však on provazu neušel, ničema!" zvolala.

"Jak to?" divil se trapper. "Tam nahoře v horách jsem slyšel, že Peter Polter ho zabil."

"Je pravda, že se dostal do rukou Petra Poltera," přikývla matka Thicková, "ale konec byl trochu jiný. Slyšela jsem to od muže, o jehož tvrzeních není žádný pochyb, neboť byl při tom."

"Koho tím myslíte, matko Thicková?" zeptal se trapper.

"Mr. Treskova. Se Sanderem se setkal ještě jednou a věru neměl to s ním jednoduché. Ostatně, když mi nevěříte, zeptejte se přímo jeho."

"Kdoví, kde je mu konec?" vzdychl trapper.

"Jen se obraťte, pane, a uvidíte ho," usmála se hostinská. "Pohledte na toho gentlemana u vedlejšího stolu. Je to Mr. Treskow osobně!"

Detektiv, který uslyšel poslední slova matky Thickové, se připojil k rozmlouvajícím.

"Co vás přivádí do Jefferson City, pane Treskove?" zeptal se trapper.

"Poslední roky bývám často v těchto končinách," usmál se muž.

"Snad ne kvůli obchodům?"

"Nu, obchody to vlastně nejsou."

"Rozumím. Tedy úřední záležitosti?"

"To spíše."

"Takže stále děláte detektiva?"

"Ano."

"Doufám, že nemáte v úmyslu sebrat někoho z nás?"

"Myslím, že ne. Jsem přesvědčen, že všichni přítomní jsou gentlemani, kteří se policie nemusí bát. Poslouchal jsem vaše vyprávění od začátku, umíte mluvit velmi poutavě, pane."

"To rád slyším, jen mě mrzí, že ten konec nebyl pravdivý. Pane Treskove, nemohl byste nám povyprávět, jak ti padouši skončili?"

"Milerád, pane." Treskow si přitáhl židli ke stolu a posadil se.

"Především musím říci," začal, "že Sander a Wolf nebyli jedini, kteří přežili noční bitvu. Jeden z jejich lidí utekl, aniž bychom si toho všimli. Jeho útěk jsme zanedlouho pocítili na vlastní kůži. Onen muž se cestou setkal s tlupou mladých Ogellallahů, kteří se vypravili na vlastní pěst za skupinkou svých dospělých soukmenovců, aby se v případné šarvátce

vyznamenali. Vedl je syn zabitého náčelníka, Matto-Siha. U tratě narazili na stopy boje, a když obhlédli okolí, vydali se za námi, aby pomstili smrt svých otců. Nedaleko druhého bojiště se setkali s uprchlíkem. Byl to chytrý chlapík, jemuž se podařilo vypátrat pravou chýši Sama Fireguna."

"Chýši?" zeptal se trapper. "Myslíte tím úkryt, do něhož jste se uchýlili po nočním boji?"

"Ale vůbec ne. Chýše byla jiná, daleko bezpečnější skrýš. Místo, do kterého jsme se uchýlili po boji, bylo pouze jakousi fíliálkou hlavního úkrytu, do něhož jsme se nad ránem přesunuli se zajatci. Firegunova hlavní skrýš měla dva vchody. Jeden z nich byl známý

všem jeho společníkům, druhý však znal jen on sám. Alespoň si to myslel, neboť uprchlý lupič odhalil právě tento tajný vchod a prozradil ho Ogellallahům, což mělo na naše další osudy značný vliv. Dále musím podotknout, že v Sanderovi jsme našli mnohem více, než jsme čekali. Domníval jsem se, že hledám lupiče a podvodníka, a zatím on byl více než to."

"Ah,-snad vrah?" zeptal se jeden z mužů.

"Ještě víc. Abych vás nenapínal. Slyšel snad někdo z vás o jakési miss Admirál?"

"Miss Admirál?" ozvalo se několik hlasů. "Ovšemže! Kdo by neslyšel o té ďáblici v lidské kůži?"

"A také určitě víte, jak skončila."

"Byla v New Yorku oběšena."

"Slyšeli jste o jejích zločinech?"

"Myslím, že nikdo nezná všechny její zločiny," odvětil trapper. "Pokud vím, byla dcerou starého, podivínského námořníka, který ji vozil s sebou po všech mořích a oblékal ji do chlapeckých šatů. Na palubách lodí se vyučila námořnickému řemeslu a postupně se dostala až na důstojnické místo. Měla nejen chuť, nýbrž i nepopíratelné nadání k lodní službě a pod vedením svého otce se tak zdokonalila, že zanedlouho byla připravena převzít místo kapitána. Byla už jako dítě divokou kočkou, a jak dospívala, rostl v ní i ďábel, který ji přivedl na šibenici. Je to tak, pane Treskowe?"

"Ano. Znáte však i muže, který byl popraven zároveň s ní?"

"Myslíte Černého korzára? Víím o něm jen to, že byl také mladý, když mu kolem krku utáhli oprátku."

"Ano, už jako mladík musel být velmi dobrým námořníkem. Slyšel jsem, že se věnoval otrokařině a že za velkou louží přivezl mnoho ‚ebenového zboží‘. Žádný kapitán se s ním v tomto ohledu nemohl měřit. Jeho trojstěžník - jmenoval se Horrible (strašný,

odporný) - byl lodí, jíž se rychlostí žádná plachetnice nevyrovnala. Černý korzár se nebál ani parníků, jen když měl aspoň hrst větru do svých plachet. Miss Admirál byla jeho pobočníkem, nu, a když se dva takoví dají dohromady, důsledky na sebe obvykle nenechají dlouho čekat. Ti dva kupčeli nejen s černochoy, ale přepadali každou loď, se kterou se setkali. Kolik lodí oloupili a kolik námořníku utopili, o tom se už nikdy nedovíme.

Ze soudních akt jsem vyčetl, jak se ti dva dostali k sobě. Černý korzár, jak jsem již podotkl, byl vynikající námořník a kdyby nebyl rozený lotr, dotáhl by to jistě daleko. Již v patnácti rozuměl řemeslu mnohem více než zkušený mořští vlci. Potloukal se go palubách různých lodí, bohužel, nevalné pověsti. Ze byl ničemou ze záliby a že ho ke zlu nevedla nouze, je zřejmé, protože po smrti svých rodičů mu do klína spadlo značné jmění. V tu dobu se zřejmě setkal s miss Admirálem, které právě zemřel otec. Oba hned pochopili, že se znamenitě doplňují, ovšem ne proto, aby se vzali, nýbrž čistě obchodně. Dali dohromady svá dědictví a koupili loď, aby mohli obchodovat s černochoy. Byl to proslulý Horrible, postrach všech moří. Námořníky, kteří se k nim povahově hodili, našli velmi brzy. Byli to vesměs lidé, kteří nemohli zůstat mezi slušnými lidmi, a byli rádi, že se dostali na pirátskou loď.

Obchod s otroky se znamenitě rozvíjel. Zpočátku měla loď dva kapitány, protože miss Admirál nechtěla ani slyšet, že by se měla podříditi svému společníku. Ale později se přece jen podřídila a zaujala místo prvního důstojníka. Za toto své pokoření se mstila na námořnících. Její ‚devítiocasá kočka‘, důtky s devíti řemeny, ovládla- palubu lodí, a kdo se jí postavil na odpor, skončil v mořských vlnách. Jméno Horrible se brzy stalo postrachem všech moří a každý námořník proklínal jména Černý korzár a miss Admirál. Při tom i nenávisť mezi kapitánem lodí a jeho společníci stále rostla a jeden před druhým byli neustále ve střehu. A byla to právě miss Admirál, která provedla Černému korzárovi ďábelský kousek.

Černý korzár se jednou odvážil až do newyorského přístavu. Připlul tam pod cizí vlajkou a s papíry jedné z přepadených lodí. Právě v boji s touto lodí, která nakonec skončila na dně Atlantického oceánu, byl pirát vážně zraněn. Do New Yorku se odvážil proto, aby vyhledal lékaře. Mezitím, co byl na pevnině, miss Admirál převzala velení lodí a ujela z přístavu. Ačkoli byla dobrým námořníkem, přece jen neměla dostatek zkušeností, aby se dostala z nesnází. A tak se stalo, že jednoho dne byl Horrible dopaden vládním křižníkem. Byl to boj na život a na smrt, který skončil pro piráty špatně. Vojáci je přemohli a do jednoho pověsili na ráhnech. Z celé lodí neunikl ani jeden muž.

Vítězové hledali především Černého korzára, a když ho nenašli, pokládali ho za mrtvého.

V jedné z kajut našli dámu, která byla přešťastná, že ji vojáci vrátili svobodu. Vypravovala, že byla pasa-žérkou na jedné z potopených lodí a že piráti ji nechali naživu jen proto, aby za ni dostali bohaté výkupné. Vojáci se k ní chovali velmi galantně a vysadili ji v nejbližším přístavu. Nikdo z nich netušil, že ona dáma není nikdo jiný, než proslulá miss Admirál.

Umíte si, pánové, představit vztek Černého korzára, když se dozvěděl, že Horrible skončil v zajetí. Uzdravený a propuštěný z nemocnice se bez jediného centu v kapse toulal v ulicích města. Chopil se brzy toho, brzy onoho, aby zapudil hlad, ale ani ve snu ho nenapadlo žít se poctivě. Stal se brzy pověstným zlodějem a podvodníkem, a když mu v New Yorku začínalo být horko, přesídlil na západní pobřeží, aby zde hledal štěstí. Před odchodem z města se doslechl, že Horrible byl opraven a zařazen do válečného loďstva Spojených států amerických.

Jistě se vám zdá podivné, pánové, proč jsem se tak široce rozpovídal o Černém korzáru. Hned vám vysvětlím, co mě k

tomu vedlo.

Když jsme totiž v chýši prohlíželi Sanderův zápisník, pochopil jsem, zeje pověstným Černým korzárem. Jeho společník, Jean Letrier, byl jedním z jeho pirátů. Byla to pro nás znamenitá kořist a slovy ani nedokážu popsat, jakou jsem měl radost z tohoto nečekaného odhalení. Už jsem v duchu viděl tučnou odměnu, která mě očekávala. Zatajil jsem před Sanderem, co o něm vím z jeho zápisků. Chtěl jsem, aby až před soudem pochopil, že jsem ho prohlédl. Proto jsem všechno zatajil i před přáteli. Ale má opatrnost byla zbytečná, protože věci se vyvinuly, jinak než jsem předpokládal."

"Utekl vám?" zeptal se trapper.

"Bohužel. 'Ale abyste vše pochopili, řeknu vám to popořádku."

Detektiv se napil a řekl přítomným příběh, který vám teď budu vyprávět.

Kdo přijde v dnešních dnech do Saň Franciska, střediska země zlata, pozoruje z nábřeží přístavu čilý ruch, který panuje kolem. Kdo se prochází v nepřehledných ulicích a rozsáhlých náměstích s přepychovými paláci a obrovskými, k nebi se tyčícími budovami, si téměř nedokáže představit skromné a chudícké začátky, z nichž tato metropole vyrostla.

A tak jako venku na moři se zvedají a padají vlny, jako ty pestré davy lidí v ulicích se valí sem a tam, tak padá a zvedá se vrtkavé štěstí, tak zmítá a tlačí i nestálý osud svou hříčku, člověka. Jednou ho zvedá vzhůru k zdánlivému úspěchu, brzy ho zase sráží dolů až na dno propasti nezdaru, kde se to hemží lidskou spodi-nou. Kdo včera ještě jako milionář byl předmětem obdivu a závidi, dnes se vydává v roztrhaných šatech do claimů, aby opět našel ztracené štěstí.

Pochybných existencí je všude nadbytek a mnohý lev salonů časem, když vyjde na povrch jeho pravá cena, ukáže se v celé své nahotě bídy a špatnosti.

Směrem od Acapulca k Saň Francisku plula loď. Byl to štíhlý, moderně stavěný trojstěžník, který se na přídi a zádi honosil jménem Horrible. Podle oblečení námořníků bylo zřejmé, že jde o řadovou loď válečného námořnictva Spojených států, ale znalec by podle jednotlivých detailů jistě poznal, že loď byla postavena k jinému účelu.

Na kapitánském můstku plavidla stál důstojník a pohlížel ke strážnému koši, v němž seděl muž, zkou: mající dalekohledem široké okolí.

"Nuže, Jime, máš ho?" zeptal se.

"Mám, pane, pluje zrovna před mýma očima," odpověděl muž a ukázal rukou proti větru. Důstojník na velitelském můstku měl odznaky námořního poručíka.

"Kam míří?"

"Přímo k naší zádi, pane. Myslím, že pluje z Limy nebo Valparaísa, poněvadž pluje přímo od západu."

"Co to může být za loď?"

"Nevím, pane. Musíme vyčkat, až se k nám přiblíží nadohled."

"Dohání nás?"

"Ano, pane."

"To bych skoro nevěřil," zněla odpověď. "Rád bych viděl loď, která by dohonila Horrible!"

"Hm," řekl námořník, když slezl z koše a podal dalekohled poručíkovi. "Myslím, pane, že jedna taková loď přece jen existuje."

"Která?"

"Swallow, Vlaštovka."

"Skutečně, vzpomínám si na ni. Ale kromě ní žádná jiná. Ale co by Vlaštovka dělala v těchto vodách?"

"To nevím, pane. Víím ale jistě, že loď, která se k nám blíží, není žádná bostonská bečka, nýbrž malý, štíhlý křižník. Jako Swallow."

"Dobrá, uvidíme," mávl poručík rukou a odkvapil s dalekohledem ke kormidlu.

"Plachta na obzoru?" zeptal se kormidelník.

"Ano. Za námi."

"Nezatáhneme trochu plachty, poručíku?"

"Není třeba. Ta loď za námi je rychlejší než Horrible. Dohoní nás i tak."

"Pah, pane! Rád bych viděl loď, která je rychlejší než náš Horrible!"

"Už je to tak," řekl poručík mrzutě. "Žene se k nám jako vítr. Podívejte se, Perkinsi, před několika minutami byl sotva rozeznatelný z koše, a teď už je vidět i bez dalekohledu."

"Nemám trochu uhnout stranou?" "Ne. Chci vědět, kolik času bude potřebovat, aby nás dohonil. Je-li to americká loď, budu pyšný, ale je-li to cizí, přál bych jim cestu do horoucích pekel."

Netrvalo dlouho a bylo možné rozeznat štíhlý trup lodě.

"Trojstěžník, pane, jako náš Horrible," mínil kormidelník.

"Ano! Nádherná loď! Podívejte se, jak letí šikmo pod větrem a s plnými plachtami. Zdá se, že jeho kapitán se větru nebojí. A hle, nechává vytáhnout další plachty!"

"Statečný chlapík, pane. Ale kdyby ho ofoukl vítr ze strany, položí se pěkně na vlny, jako že se Perkinsi jmenuje! Ten chlapík je příliš odvážný."

"Nemyslím," zavrtěl hlavou poručík. "Podívejte se, lanová není přivázána. V případě potřeby je pustí po větru."

"Vztyčil vlajku, pane! Vidím hvězdy a pruhy, je to tedy Američan. Loď vodu přímo pŕl, za pět minut je u nás."

"Ano, pŕlení je ten správný výraz. Bože, má šest dělových hlavních po obou stranách a na přídi otáčecí dělo. Vidíte nápis na boku lodí?"

"Ještě ne, ale musí to být Vlaštovka. Viděl jsem ji sice jen jednou v Hobokenu, ale důkladně jsem si ji prohlédl."

"Kdo byl kapitánem lodí?"

"Jméno jsem už zapomněl, ale byl to starší mořský vlk s červeným nosem. Ale kormidelníka jsem poznal moc dobře."

Jmenoval se, tuším, Peter Polter, chlapík, na něhož bylo spoolehnutí. Koukněte se na nápis, pane, je to opravdu

Vlaštovka."

"Ano, Swallow v plné kráse. Držte se trochu vlevo, Perkinsi. Zdá se, že s námi chtějí mluvit."

Důstojník se obrátil k mužstvu:

"Muži k lanoví!"

Námořníci splnili rozkaz.

"Vlajku vzhůru!" velel poručík.

Hvězdný prapor Unie zaválá vesele povětřím.

"Připravte se ke spuštění plachet!"

Jeho příkazy byly provedeny rychle a přesně.

"Konstáble!" obrátil se poručík k veliteli palubního děla. "Na pozdrav pal!"

Muž předal důstojníkům rozkaz dělostřelcům a zaduněla rána.

"Pozor! Otočit po větru!"

Kormidelník pootočil kormidlem a loď zatočila, aby vyčkala na Swallow. Také z Vlaštovky zahřměla rána na pozdrav.

Loď se blížila plnou rychlostí, obtěžkána plným plachtovím.

Byla to skutečně Vlaštovka. Plavidlo se elegantně vznášelo na vlnách a dělalo čest svému jménu. Když se dostalo na úroveň Horriblu, zazněl z jeho paluby povel kapitána a plachty korábu se svinuly. Loď se přídí vzezřela do výše, vztyčila se ze své nakloněné polohy a hrdě se napřímila nad zkrocenými vlnami.

"Ahoj!" křičel důstojník Horriblu s rukama přiloženými k ústům. "Sdělte mi jméno lodi a její příslušnost."

Poručík věděl, koho má před sebou, ale snažil se zachovat námořní formalitu.

"Tady je Vlaštovka, velitel poručík Parker, domovský přístav New York. Jsme na cestě z New Orleansu do Saň Franciska kolem Hornova mysu. S kým mám tu čest?"

"Tady řadový trojstěžník Horrible, válečné námořnictvo Spojených států amerických, velitel poručík Jenner. Podle rozkazu křižujeme v těchto vodách."

"Těší mě, pane. Jsem pověřen, abych vám něco předal. Mám použít člun, nebo se položit bokem k vaší lodi?"

"Nemám nic proti tomu, poručíku, pokud to Swallow dovede."

"Pah! Vlaštovka dovede mnohem těžší věci!"

Poručík Parker vydal svým lidem příslušné rozkazy, načež se loď pootočila, opsala krátký oblouk a položila se bokem k Horriblu. Byl to obrat, který při takovém větru s podobnou jistotou mohl provést pouze odvážný velitel znamenitě vyškoleného mužstva.

V okamžiku, kdy se lodě přiblížily na dvě stopy, poručík Parker skočil na palubu Horriblu a pozdravil svého kolegu.

"Mám vám předat tuto zapečetěnou depeši, pane," řekl rázně, když si přátelsky potřásl rukama.

"Ano? Nechcete se mnou do kajuty, pane? Dáme si spolu sklenku vína."

"Nemám moc času, poručíku. Raději bych se napil tady na palubě."

Jenner souhlasně přikývl, vydal příslušné rozkazy a po předepsané počtě otevřel obálku. Přečetl si zprávu a otočil se k poručíku Parkerovi.

"Víte, co depeše obsahuje?"

"Ovšemže ne!"

"Prý mám hned odjet do Frisca a mám to oznámit i vám."

"Dobrá! Tady jsou ještě další depeše pro válečné lodě, které kotví v sanfranciském přístavu. Slyšel jste o tom, že jih Unie se bouří?"

"Ano, slyšel. Ale myslím, že nemá šanci."

"Hm, myslím si totéž. Ale nesmíme zapomínat, že jih Unie je silný a má dostatek prostředků. Boj bude těžký a dlouhý, ale nepochybuji, že je přivedeme k rozumu. Doufám, pane, že se potkáme v jednom šiku proti nepříteli."

"Těšilo by mě bojovat po boku takové skvělé lodi, jakou vaše Vlaštovka nepochybně je. Kam míříte, poručíku?"

"Také do Frisca, ale dříve mám křižovat na trasách vedoucích k Japonsku. Ahoj, Horrible!"

"Ahoj, Swallow!" pozdravil poručík Jenner.

Oba muži vyprázdnili své sklenky, podali si ruce a Parker se vrátil na svou loď. Vlaštovka se odrazila od Horriblu, rozvinula plachty, nabrala vítr a za výkřiku námořníků odplula k západu. Tak rychle, jako se před chvílí objevila na obzoru, ztrácela se nyní v záři zapadajícího slunce.

Také Horrible rozvinul plachtoví, aby zdvojenou rychlostí dohonil zpoždění, které nabral při setkání s Vlaštovkou.

Plavba trvala několik dnů, až loď konečně zakotvila v sanfranciském přístavu.

Zde Jenner přenechal vyřízení policejních a celních formalit kormidelníku Perkinsovi a on sám se odebral na palubu nedaleko kotvící pancéřové lodi, její muž kapitánovi byla adresována jedna z depeší. Ostatní lodi, kterým byly rozkazy určeny, se dosud v přístavu neobjevily.

Kapitán obrněnce převzal nařízení a odvedl hosta do své kajuty, kde s ním začal přátelský rozhovor.

"Zdržíte se nějaký čas v přístavu?" zeptal se kapitán. "Znáte tady někoho?"

"Bohužel ne. Jsem odkázán jen na restaurace a hotely," odpověděl Jenner.

"Pak, doufám, dovolíte, abych vás představil svým známým."

"S radostí, pane!" odpověděl mladík.

"Znám zde jistou dámu, která obývá celé patro nejkrásnějšího domu tohoto města. Je vdovou po bohatém mártinickém plantážníku a jmenuje se madame de Voulettre. Patří k oněm pozoruhodným ženám, jejichž stáří se nedá uhodnout, neboť duchem, vzděláním a roztomilostí přemáhají sílu času. Vede velký dům a zdá se, že je pohádkově bohatá. Schází se u ní místní aristokracie ducha, peněz i politiky. Mě obzvláště na ní zajímá, že vykonala velké cesty. Její znalosti o našem povolání jsou tak rozsáhlé, že by zahanbila i starého mořského vlka."

"Už se těším, až ji poznám!" hlaholil poručík.

"Budete mít k tomu příležitost už dnes večer. Jsem k ní totiž pozván a jen doufám, že půjdete se mnou."

"Milerád, pane."

"Dobrá, představím vás a pak se u ní můžete pohybovat tak volně jako na palubě své lodi. Mimochodem, vaše loď je znamenité plavidlo a srdečně vám k ní gratuluji. Má graciézní pohyby, skvělé mužstvo, výborného kapitána. Nemá Horrible tak trochu anglický původ?"

"Ale ano, pane. Než přešla do válečného námořnictva, patřila jednomu z nejnebezpečnějších pirátů mezi Grónskem a Kornovým mysem. Slyšel jste snad o Černém korzárovi?"

"Jak by ne? Možná víc než vy sám, pane. Nemohl jsem si jen vzpomenout, kde jsem o vaši lodi slyšel. Nyní si však již vzpomínám. Loď byla chycena s nákladem otroků a její mužstvo skončilo na ráhnech. Ale co se vlastně stalo s Černým korzárem?"

"Nikdo přesně neví. Soudí se, že byl mezi zabitými, ale není to vůbec jisté. Na palubě však byla nalezena dáma, kterou prý piráti drželi v zajetí, aby za ní vynutili tučné výkupné."

"Nevíte, jak se jmenovala?"

"Ne, pane. Od té doby však nikdo neslyšel o Černém korzárovi. Buď je mrtev, nebo si vzal ono ponaučení k srdci a řemeslo pověsil na hřebík."

"Asi to tak bude, poručíku. Mám se pro vás večer stavit?"

"Kapitáne, to by pro mne byla velká čest..."

"Pshaw!" mávl rukou velitel obrněnce. "Nemluvte hlouposti, pane. Na oplátku mi dovolíte prohlédnout si vaši krásnou kocábku."

V tutéž dobu, kdy se oba důstojníci domlouvali na večerním programu, procházel se po přístavním molu muž. Jeho chůze prozrazovala, že nemá naspěch a že je pánem svého času. Byl střední postavy a velice štíhlý. Oblečením připomínal zlatokopa, právě přicházejícího z hor. Zmuchlaný, vybledlý širák byl hluboko stlačen do čela, ale přesto jenom částečně zakrýval ošklivou rudou skvrnu, která se muži táhla od ucha až po nos.

Kdo ho viděl, bezděky se odvracel od jeho ohyzdné tváře. Muž si toho byl dobře vědom, ale nikterak ho to nevyvádělo z míry. Nereagoval ani na příležitostné pokřiky nebo poznámky kolemjdoucích.

Nedaleko Horriblu se chodec s rudou jizvou na obličeji zastavil.

"Zase jeden," zabručel tiše. "Trojstěžník, velice pěkně stavěný. Kdyby jen..." muž se náhle zarazil, zaclonil si dlaní oči a prohlížel upjatě loď. "Hrome! To je Horrible! Konečně jsem se ho dočkal! Hm, je trochu daleko od břehu, mohl bych se mýlit... Musím k němu blíž!"

Muž sestoupil po schůdkách, u nichž stálo několik člunů, a skočil do jednoho z nich.

"Kampak?" zeptal se majitel plavidla, který se vyhříval na lávce.

Muž ukázal na vodu a nedbale prohodil:

"Na malou projížďku."

"Na jak dlouho?"

"Jak dlouho se mi bude chtít."

"Máte čím zaplatit?" ptal se nedůvěřivě majitel.

"Po projížďce penězi, před ní jen pěstmi. Vyberte si."

"Hm," zabručel rybář, patrně postrašený ohnivým pohledem muže. "Netoužím po vašem pohlazení. Vyznáte se v obsluze kormidla?"

Muž s jizvou přisvědčil a za chvíli vyplul.

Už při prvních pohybech lodky si rybář všiml, že ci•zinec výtečně ovládá práci s kormidlem. Patrně nechtěl prozradit cíl své vyjížďky, neboť jezdil člunem

sem a tam, pak velkým obloukem obeplul obrněnce, zamířil k Horriblu a po chvíli se vrátil k molu. Přivázal loďku a rybáře štědře obdaroval.

"Je to on," vzdychl si spokojeně, když vystupoval opět po schodech na nabřeží. "Zanedlouho zmizí madame de Voulettre právě tak rychle a beze stopy, jako onehdy zmizela miss Admirál. A teď do taverny!"

Muž zamířil do té části města, která byla útočištěm lidské spodiny, neřestí a zločinu. Prošel několika uličkami, jejichž budovy si ani nezasluhovaly název dům. Cesta po hrbolaté ulici byla krkolomná i za bílého dne a domky i chatrče, stojící po obou stranách, se podobaly spíše cikánskému táboru než velkoměstské čtvrti, kde silná ruka policie dbá o veřejný pořádek a blaho.

Konečně se zastavil před dlouhou prkennou boudou, nad jejímiž dveřmi bylo křídou napsáno: "Taverně of fine brandy". Pod tímto nápisem byla na neohoblovaném prkně neumělou rukou nakreslená láhev.

Muž vešel do vnitř. Dlouhá místnost byla plná hostů, na nichž bylo vidět, že nepatří k těm společenským vrstvám, jimž se říká gentlemanlike. Nepopsatelný zápach kořalky a hustý tabákový dým div neporazil vstupujícího a hluk, který v místnosti panoval, se podobal spíše zvířecímu řevu než lidskému hlasu.

Muž s jizvou na tváři se viditelně nedal odstrašit těmito nepříjemnostmi. Přistoupil k nálevně a obrátil se k hostinskému.

"Je tady Dlouhý Tom, pane?"

"Proč se ptáte?" odvětil nedůvěřivě hostinský.

"Chci s ním mluvit."

"Kdo to má být ten Dlouhý Tom, he?"

"Nehraje si na schovávanou, pane. Znáám toho muže stejně dobře jako vy a mám s ním tady schůzku."

"Kdo jste?"

"Po tom vám nic není! Však ani já se neptám na vaše jméno, pane!"

"Hohó, když se mnou takhle mluvíte, může se stát, že se odpovědi nedočkáte do soudného dne. Leda tak pár ran do zubů."

"Nevyhrazujte, pane! Nemyslím si, že bych je dostal já. Neoznámíte-li hned Dlouhému Tomovi, že jsem tady, nebude vám moc vděčný."

"Hm, opravdu? A co když ho náhodou znám? Neznáte náhodou nějaké slůvko, které k němu otevírá dveře?"

Muž se nachýlil k hostinskému, zašeptal mu něco do ucha, načež hostinský spokojeně zakýval hlavou.

"Dobrá, přesvědčil jste mě. Dlouhý Tom tu však není, protože je právě policejní hodina a za chvíli tady bude rušno. Až policajti odejdou, dám znamení a Dlouhý Tom tady bude coby dup. Zatím se posaďte."

"Posadím, ale ne ve výčepu. Tom mi řekl, že máte jistou malou světničku, kde člověk může klidně sedět, aniž by byl obtěžován."

"To sice mám, ale není pro každého."

"Hm, pro koho tedy?"

"Jak se zdá, máte pod kloboukem tmů, když vám musím vysvětlovat, co by mohlo být vstupenkou."

"Doufám, že to není tak zlé," usmál se cizinec a podstrčil mu dolar.

"Vidím, že jste mě pochopil, pane," usklíbl se hostinský. "Petrně chápete, že když někomu prokážu službu tím, že ho ukrývám před spravedlností, zasloužím si alespoň trochu pozornosti. Chcete si něco objednat?"

"Snad sklenku vína."

"Vino? Šlíte? Co bych zde s takovou brečkou dělal? Mám jenom brandy, což je tady obvyklé pití. Teď si sedněte k tomu stolu za kamny. Hned vedle

něho jsou dveře, které odtud není vidět. Až zaklepu, koukněte se kolem, zdali se nikdo nedívá, a vzkloznete do nich."

"Dobrá."

"Teď je tam prázdná, ale brzy přijdou hosté, s nimiž není radno si zahrávat. Jsou to ostří hoši, kteří nemají daleko od

slov ke špičce nože."

Zanedlouho dřepěl cizinec v tajné komůrce. V místnosti byly dva stoly a asi tucet židlí, vesměs prázdných. Za chvíli se však začali trousit hosté. Jeden za druhým vklouzávali dovnitř přes tajné dveře a bylo na nich vidět, že jsou zde stálými hosty.

Každý z přichozích vrhl krátký pohled na cizince, ale pak si ho nevšímali a bavili se klidně mezi sebou, jako by tu kromě nich nikdo nebyl.

Jejich řeči se točily kolem námořnického řemesla a z výrazů, které užívali, bylo znát, že jde vesměs o staré mořské vlky.

Mluvili také o lodích, které kotvily v přístavu.

"Víte, že připlul Horrible?" zeptal se jeden z mužů.

"Horrible?" divili se jiní.

"Ano. Velitelem je prý jakýsi poručík Jenner. Znameníť loď! Pod velením Černého korzára byla nepřemožitelná."

"Škoda, že ho pověsili!" ozval se hlas.

"Ano, věčná škoda. Ten dovedl vycepovat své lidi!"

"On snad ani tak ne jako spíše jeho první důstojník."

"Ano, slyšel jsem o tom. Byla to prý žena, vtělený satan, čemuž rád věřím, neboť když si chce ďábel po-vyrazit z pekelných hlubin, vlezte vždy do ženské kůže."

"Skutečně!" připojil se další z mužů. "Byla to ženská a říkali jí miss Admirál. Slyšel jsem o tom od Dlouhého Torna. Zdá se mi, že ten se s Černým korzárem plavil několikrát, ač se k tomu nechce přiznat."

"Je to možné. Konečně bych mu to ani neměl za zlé, protože takové psí živobytí, jaké obvyklé bývá na 'Obchodních lodích, piráti neznají. A kdyby dnes - nu, marná řeč!"

"Marná řeč? Ven s tím! Chtěl jsi snad říct, že kdyby byl pánem Horriblu Černý korzár, nastoupil bys k němu do služby? Já také."

Vtom se znovu otevřely dveře tajné místnůstky a shrbeně se do nich vplížil muž, jehož všichni pozdravovali jako starého známého.

"Dlouhý Tom!" zvolal jeden z mužů. "Pojď sem, starý mořský vlku, zakotvi u našeho stolu. Víš, že jsme o tobě před chvílí mluvili?"

"Ano, o tobě a o Horriblu," přidal se další.

"Nechtě Horribla v přístavu a netahejte ho do taverny!" odpověděl Dlouhý Tom a mrkl okem po muži s jizvou. "Co je vám vůbec po té kocábce, he? Znáte ji vůbec?"

"Moc ne, ale ty ji znáš. Chceš popřít, žeš nejednou běhal po její palubě?"

"Běhal neběhal, možné je všechno. Starý Tom sloužil snad na tuctu lodí a je možné, že mezi nimi byl i Horrible. Je tady někdo, kdo má něco proti tomu?"

"Ne," odvětil tázající, "ale řekni, je pravdou, že prvním důstojníkem Horriblu byla ženská?"

"Hm, slyšel jsem něco takového."

"Tak to tedy musel být na lodi pěkný pořádek!"

"Jak to?"

"Nu, když lodi velí žena... Nepochybně to byla její vina, že se loď dostala do rukou válečného námořnictva."

"Myslíte?" zeptal se táhlým tónem muž s jizvou.

"Ano, myslím," otočil se k němu muž. "Máte snad jiný názor?"

"Po tom vám nic není! Já se vás však ptám, opravdu ' si to myslíte?"

"Co jste to říkal, pane? Že mi do toho nic není? Plete-li se někdo cizí do mé řeči, je mi po tom hodně! Stisknete lip zuby k sobě, muži, jinak vás po nich pohladím tak šeredně, že vám jazyk spadne až do bot!"

"Vy tak na to vypadáte!" vyprskl muž s jizvou pohrdavě.

"Vysmíváte se mi? Tu máte!" vykřikl muž, přistoupil k cizinci a ohnal se po něm pěstí. Ale dříve než dopadla rána, muž s jizvou ho popadl za boky, zvedl do výše a mrštil s ním takovou silou o podlahu, že útočník zůstal omráčen ležet. Jeho společníci hned vyskočili na nohy a nejmělejší z nich se sápal k muži s jizvou. Stihl ho však osud jeho kamaráda. S hbitostí kočky se cizinec vyhnul jeho ráně a v nejbližším okamžiku se místností rozlehlo žuchnutí těla o zem. Už se s ním chtěl pustit do křížku třetí, když se do věci vložil Dlouhý Tom.

"Zadrž!" vykřikl. "Netrop hlouposti, starý brachu. S tím mužem by nehnulo ani deset mužů."

"Oho! To uvidíme!"

"Máš-li chuť, zkus to, ale zdá se mi, že byste mohli respektovat názor důstojníka z Horriblu."

"Z Horriblu?" ozval se udivený hlas. "Dřívějšího, nebo současného?"

"Ovšemže dřívějšího!" odvětil Tom. "Snad si nemyslíš, že panáček z vládní lodi by se odvážil mezi nás?"

"Nemýlíš se, Tome?"

Muž s jizvou pokýval hlavou a řekl:

"Už to tak bude, pánové. Dlouhý Tom mě zná velice dobře. Však jsme spolu také něco prožili."

"To je ovšem něco jiného, cizince. Zůstaňte tedy mezi námi. Slibuji, že vám nic neuděláme."

"Pah!" řekl cizinec pohrdavě. "Viděli jste, že se vašich pěstí vůbec nelekám. Protože však vidím, že jste poctiví námořníci, sednu si k vám a nebudu se na vás zlobit."

"Zlobit se na nás? To se povedlo! Kdopak vyvolal spor, he? Vy jste cizinec a neměl jste právo plést se do našich řečí."

"Možná máte tak trochu pravdu, ale já mám ve zvyku vyzkoušet si své lidi předem."

"Své lidi?" zvolal jeden z přítomných. "Máte snad s námi nějaké plány?"

"Neříkali jste snad, že byste měli chuť se plavit na palubě Horriblu?"

"To my jen tak, aby nestála řeč. Slyšel jste přece, že jsme řekli něco v tom smyslu, že kdyby při tom byl Černý korzár..."

"Víte jistě, že nežije?"

"U ďasa! Nechcete snad tvrdit opak!"

"Ano. Já tvrdím, že Černý korzár žije."

"A kdepak vězí?"

"To není vaše věc, pánové!"

"Nu, jen pomalu, cizince. Nemusíte se hned rozčilovat. Je snad na Horriblu?"

"Dosud ne, ale co kdyby se mu loď zase dostala do rukou?"

"To by od něho byl znamenitý kousek."

"Od něho, ale i od vás."

"Co tím myslíte?"

"Chcete-li, můžete být při tom," řekl muž tiše.

"Co tím míníte, pane?"

"Myslím, že mužům, kteří patří k přátelům Dlouhého Torna, můžu trochu důvěřovat. Nebo ne?"

"To se rozumí. Rádi se zapojíme do všeho, z čeho hledí pěkný zold. Tom nás jistě doporučí."

"Už se stalo," usmál se Tom. "Mluvil jsem o vás s tímhle pánem a pozval jsem ho, aby se s vámi dohodl. Myslím, že mohu prozradit, že novým kor-mielníkem na Horriblu bude Dlouhý Tom."

"Ty? Nekecej!" ozvaly se udivené hlasy.

"Myslím to vážně. Chcete-li, dostanete i vy dobrá místa."

"Chceme-li? Vždyť loď teď patří válečnému námořnictvu."

Dlouhý Tom se naklonil k ostatním a pokračoval.

"Patří-li jim, pak jim ji jednoduše vezmeme!"

"U všech čertů! To by byl kousek, o kterém by se mluvilo široko daleko! O něčem takovém jsem dosud neslyšel."

"Snad se nebojíte?"

"My a bát se? Pshaw! Mít Horrible pod nohama - to by se člověk nebál, ani kdyby proti sobě měl celé válečné loďstvo Spojených států!"

Teď zasáhl do hovoru i muž s jizvou. Vytáhl z kapsy napěchovanou tobolku, otevřel ji a položil před každého z mužů zbrusu novou stodolarovku.

"Chcete tyhle drobné?" zeptal se ledabyly.

"Hm, peníze člověk neodmítá," prohlásil jeden z mužů. "Ale co za to?"

"Nic. Dám vám je jen tak na památku. Ale jste-li rozumní, pozití jich budete mít pětkrát tolik."

"Jak to?"

"Chcete podniknout malý výlet do přístavu?"

"Proč ne?"

"A co tak navštívit Horrible?"

"Nic proti tomu nemáme."

"Ale budou při tom padat rány."

"Myje nebudeme brát, spíše dávat."

"Je však možné, že vše proběhne hladce."

"Tím lip."

"A pak zůstaneme na lodi a nahradíme vojáky."

"Dobrá. Ale kdo nám bude velet?"

"Přece Černý korzár."

"Takže on opravdu žije?"

"Žije, a bude-li s vámi spokojen, budete i vy spokojeni s ním."

"To je samozřejmé, pane. Na nás je spolehnouti."

"Dobrá, poslouchejte."

Muži si přisedli blíže.

"Musíte si koupit nové šaty," pokračoval muž s jizvou. "V těch, co máte na sobě, vás už nikdo nesmí vidět. Večer opustíte hospodu a vyčkáte na mého posla. Až se objeví, přijdete s Dlouhým Torném k bytu paní de Voulettre."

"U kozla!" zazněl hlas z hloučku. "Bohatá a vznešená paní de Voulettre? Co s ní?"

"Důstojníci z Horriblu budou u ní na večírk. Jelikož se chcete dát najmout na loď, ona vás jistě doporučí."

"Ona nás? Chátru? Neblázněte, pane!"

"Musíte mi věřit," řekl muž s jizvou.

"Znáte ji snad?"

"Možná... Ale vím zcela jistě, že budete přijati na palubu Horrible, a to hned. Pak přijde Černý korzár a - nu, vše ostatní je moje starost. Já jsem jeho agent. A teď ještě jedna rada. Dlouhý Tom je novopečeným kormidelníkem Horrible a vy ho ve všem poslechnete. Co vy na to, pánové?" "Poslechneme!" překřikovali se muži. "Budete-li věrní a mlčenliví, můžete počítat s naší štědrostí. Při pouhém pokusu o zradu je po vás!"

"Bez starosti, pane!" zahučel jeden z mužů. "Všichni víme, do čeho se pouštíme. A protože je nám to po chuti, ubezpečuji vás, že uděláme vše, abychom se o to povyražení nepřipravili."

"Dobrá. Tady máte ještě maličkou pozornost. Nashledanou, pánové!"

Muž s jizvou hodil na stůl hrst bankovek a opustil společnost.

"U čerta, ten chlapík dovede přesvědčovat!" rozproudil se hovor, když cizinec odešel.

"Posadte se!" poručil Dlouhý Tom. "Musím vám vysvětlit některé věci."

Dobrodruzi se sesedli a pozorně naslouchali výkladům svého novopečeného představeného...

Večer toho dne byly salony paní de Voulettre nádherně osvětleny. Konal se v nich velkolepý večírek. V jedné místnosti se tančilo při pianu, v druhé se smetánka Saň Franciska bavila hovorem a občas partičkou karet, přičemž stovky dolarů měnily své majitele.

I nejkritičtější z mužů museli uznat, že paní domu byla mezi přítomnými ženami pravou královnou. Byly tu snad i dámy mladší a hezčí, ale žádná z nich nejevila tolik ducha, žádná neměla tak graciézní pohyby jako paní de Voulettre. Proto se také většina z přítomných mužů točila právě kolem ní.

Paní domu nyní odpočívala na pohovce a ovívala se vějířem s perlami. V jednu chvíli její černé oči spočinuly na mužně mladé postavě velitele Horrible, poručíku Jennerovi, jehož na večírek přivedl kapitán obrněnce.

"Přicházíte od Hornova mysu, poručíku?" ptala se ho.

"Ne přímo, madame. Kroužil jsem delší dobu ve zdejších vodách."

"Zdlouhavé a nepřijemné zaměstnání, není-liž pravda? Což jste nemohl dříve vplout do friského přístavu?"

"Ne, paní. Námořnická služba je přísná."

"Víte, poručíku, že se sama o námořnictví hodně zajímám?"

"Slyšel jsem o tom. Moře má v sobě cosi lákavého, ale pravé námořnictví je tak jednotvárné, že jen stěží může zajímat ženu."

"Pah!" odvětila. "Ne každá dáma se leká nebezpečí a ne každý muž je Herkulem. Mou otčinou je ostrov, obklopený ze všech stran mořem. Proto mám ráda tento živel a vše, co s ním souvisí. Rozumím tak trochu i mořeplavectví, o němž prohlašujete, že je suchou, nezáživnou vědou. Půjdete-li se mnou do mé pracovny, přesvědčíte se na vlastní oči."

"Ostýchám se vkročit do vaší svatyně, madam," řekl zdvořile důstojník.

"Neostýchejte se, pane. Žijeme zde bez předsudků, takže moji hosté mi jistě nebudou zazlívat, když se na chvíli vzdálím. Podejte mi rámě, poručíku. Půjdem!"

Oba prošli několik pokojů, než přišli do místnosti, která si nezasluhovala strohý název "pracovna". Byl to spíše budoár vznešené dámy, přepychově zařízený.

Paní de Voulettre přistoupila ke skvostnému psacímu stolu, otevřela ho a vyňala sbírku cenných námořních map a navigačních přístrojů.

Jenner nedokázal zatajit svůj údiv nad tímto neočekávaným pokladem a přiznal se:

"Ujišťuji vás, paní, že ani já ve své kajutě nemám lepší pomůcky."

"To věřím. Nekupuji podřadné věci."

"Ale těchto přístrojů lze užívat jen po důkladném studiu." "Myslíte, že dáma si potřebné znalosti nemůže opatřit?"

"Hm, dosud neznám žádnou takovou..."

"Prosím, zkoušejte mě!"

Její veselý a vyzývavý pohled spočinul na poručíkovi s výrazem, v němž by bedlivý pozorovatel postřehl trochu posměchu a pohrdání.

"Zkoušet? Vás?" divil se mladý muž. "Myslím, že pro to není nejvhodnější chvíle a váš budoár se k tomu také moc nehodí. Na lodi by to bylo jiné."

"Vaše loď je znamenitá, pane!" přitakala. "Je to jedna z nejkrásnějších lodí, které jsem kdy viděla. Víte však, že bych ji vlastně měla nenávidět?"

"Pročpak?"

"Na její palubě jsem prožila nejhorší chvíle svého

života."

"Vy jste už na Horrible byla?" podivil se poručík.

"Copak jste neslyšel o dámě, která se nacházela na lodi, když ji vaši druhové zajali?"

"Jistěže."

"Tou ženou jsem byla já."

"Jakže? Vy? Jaké podivné setkání!"

"Smím vás o něco poprosit, pane?"

"Jsem vám k službám."

"Smím navštívit své bývalé vězení - Horrible? Smím vkročit na místa, kde jsem před léty tolik trpěla?"

"Ovšemže!" zvolal námořník radostně. "Bude mi ctí uvítat vás na palubě Horrible, madam."

"Kdy?"

"Kdykoli si to budete přát."

"Tedy zítra dopoledne?"

"Souhlasím, paní. Vaše přítomnost posvětit místo, které je mi domovem."

"Dobrá, tam se tedy podrobím zkoušce," zertovala. "Ale nerada bych vám a vašemu mužstvu připravila nějaké nepříjemnosti. Nejsem ani admirál, ani komo-dor, takže nemám právo na oficiální uvítání."

"Buďte bez starosti, paní. I kdybych chtěl a směl vás uvítat s vojenskou parádou, není to možné, neboť právě zítra ráno část mužstva odchází na dovolenou a pár jich opouští službu natrvalo. V nejbližších dnech budu muset doplnit posádku."

"Mohla bych vám v něčem pomoci?"

"Děkuji za vaši laskavost, ač nechápu..."

"Ó, prosím, k díkům bych spíše byla zavázána já. Vaše poznámka mi připomněla pár dobrých lidí, kteří byli v mých službách a rádi by se dostali na dobrou loď. Jsou to vesměs zkušení námořníci, nejlepší, jaké jsem kdy znala. Smím je doporučit?"

"Vaše doporučení mě zbavuje starostí, madam. Dále nemusím nikoho hledat. Můžu se dozvědět něco bližšího?"

"Jistěže, poručíku. Bydlí nedaleko. Pošlu hned pro ně a můžete je sám podrobit patřičným zkouškám."

"Vaše laskavost mě přivádí do rozpaků, madam. Jsem přesvědčen, že vaši chráněnci mi budou plně vyhovovat."

"Děkuji vám. Dovolte, abych vydala příslušné rozkazy."

Po těchto slovech se oba vrátili do společnosti.

Jenner byl okouzlen roztomilostí dámy. On, prostý a ve společnosti tak skromný, ve styku s dámami neobratný až nesmělý, nemohl ovšem nic tušit o pravých úmyslech paní de Voulettre. Když mu pak bylo oznámeno, že doporučení námořníci čekají v předsíni, krácel k nim hrdě a radostně po boku okouzlující domácí paní. Byl to Dlouhý Tom se svými novopečenými druhy, pro něž paní de Voulettre poslala do taverny.

Poručík položil Tomovi a ostatním několik otázek, které mořští vlci zodpověděli lehce a snadno, pak jim dal obvyklou zálohu a přikázal, aby se ráno hlásili na palubě Horrible.

"Nuže, poručíku, jak se vám líbila paní domu?" zeptal se mladého důstojníka kapitán obrněnce, když se vraceli zpátky do přístavu.

"Je okouzlující, kapitáne!" zvolal nadšeně velitel Horrible. "Dokonce chce zítra navštívit moji loď!"

"Hm, gratuluji, poručíku. Jistě ji uvítáte se všemi poctami."

"Nu, s poctami ne, ale velice zdvořile."

"Népozval byste mě?"

"Ale jistě, kapitáne. Budete na mé lodi vítán."

"Děkuji pane, ale nemyslel jsem to vážně," zasmál se srdečně starší důstojník. "Myslím, že v tomto případě by byla má přítomnost na palubě Horrible tak trochu netaktní. Mám však jednu prosbu."

"A jakou?"

"Doufám, že paní de Voulettre přivedete i na palubu mé lodi."

"To vám slibuji, kapitáne!"

Starší důstojník spokojeně přikývl a oba muži vstoupili do člunu, který je již očekával.

Od svítání panoval na palubě Horrible větší meh než obvykle. Mužstvo vědělo, že loď navštíví jistá vznešená dáma. A tak s pečlivostí vrozenou takřka každému dobrému námořníkovi se dělalo vše pro to, aby byl Horrible ve vzorném pořádku. Poručík na všechny přípravy osobně dohlížel a byl velmi spokojen.

Sotva bylo vše připraveno, objevili se na palubě nově najatí námořníci. Velitel Horrible je vzal pod přísahu a zařadil je do posádky. Pak jim přestal věnovat pozornost, neboť dohled nad mužstvem příslušel kormidelníkovi. .

Zanedlouho se na nábreží objevil kočár, ze kterého vystoupila paní de Voulettre. Poručík pro ni poslal člun a zdvořile ji přivítal na palubě.

"Nádherná lodička!" pochvalovala si dáma, když po prohlídce lodi vstoupila s poručíkem Jennerem pod střechem stanu, postaveného námořníky na palubě, kde je očekávala hostina. "Musím uznat, pane, že Horrible se pod vaším velením změnila v mnohem k lepšímu. Nynější lanoví je skutečně znamenité a jistě zvýšilo rychlost lodě."

"Po pravdě nevím, Jakou rychlost dosahovala Horrible pod velením Černého korzára, ale také si myslím, že teď je mnohem rychlejší," přitakal poručík.

"Řekla bych, že není na této polokouli loď, která by se vyrovnala té vaší, pane," zalichotila paní de Voulettre.

"Není, snad kromě jedné."

"Ah, skutečně? Co je to za loď?"

"Swallow poručíka Parkera."

"Myslím, že jsem o ní slyšela. Kdo ví, kde je jí konec?"

"Křižuje vody Tichého oceánu nedaleko Frisca. Myslím, že zanedlouho ji uvidíte na vlastní oči. Poručík Parker se chystá navštívit zdejší přístav."

"Jsem na ni opravdu zvědavá."

"Pohled na ni vás jistě potěší, madam. Ale nyní potěšte mě tím, že ochutnáte umělecké výtvary našeho kuchaře."

"Ráda, poručíku. Ale i vy mi musíte něco slíbit." "Poroučejte!"

"Slibte mi, že dnes večer mě poctíte svou návštěvou a přivedete i své palubní důstojníky."

"Já přijdu, a pokud služba dovolí, vezmu i důstojníky."

"Děkuji, pane. Bude to malý večírek na vaši počest."

"I já bych měl prosbu, madam," řekl poručík. "Kapitán obrněné fregaty mě požádal, abych vás po návštěvě Horrible doprovodil na palubu jeho lodi. Smím vás poprosit jeho jménem?"

"Ráda vám vyhovím, doprovodíte-li mě pak domů."

"Bude to pro mě čest."

Dobromyslný a důvěřivý důstojník byl okouzlen laskavostí dámy, aniž by tušil, jaké pohnutky ji přivedly na palubu Horrible, a aniž mu kmitlo hlavou, proč mu tak vřele doporučovala námořníky, které přijal do své posádky. Ovšem ani tito lidé netušili, že paní de Voulettre je totožná s mužem s jizvou, který je v hospodě zjednal k uloupení lodi...

Uplynulo několik dní od chvíle, co Sam Firegun převedl své lidi z místa, kde se utkali s Ogellallahy, do hlavní chýše, kde společnost trapperů ukrývala své poklady a kde nalézala bezpečné útočiště, když si časem chtěla po namáhavém lovu v nerušeném klidu odpočinout.

Nedaleko skrýše jeli prérii tři muži, kteří za sebou vedli několik mezků. Jeden z nich byl malý a tlustý, druhý nekonečně dlouhý a hubený a třetí pak visel na koni, jako by co chvíli očekával žlučnickový záchvat.

"Hrome!" zvolal ohnutý jezdec a pokusil se vzpřímít v sedle. "Čert mě musel pokoušet, když jsem raději nezůstal v našem bezpečném doupěti a vydal se s vámi, abych se tu potloukal jako kocábka, která ztratila kompas a kormidlo. Ti zpropadení lovci mi namluvili, že kolem chýše se to hemží bizony jako mravenci, a za dva dny, co jsme na cestě, jsme nezahledli ani mizerné tele. A přitom mě protřepává ten nesvědomytý valach jako lahvičku se sirupem, takže každou chvíli mi praskne kůže a všechny mé kosti se rozletí po prérii. Chci se hned vrátit do chaty! Kdo touží po masu, ať si jej sežene! Já už nechci raději nic."

"Chceš-li maso, Petře, nebo ne, to je jedno, ale jistě je, že ho potřebuješ, abys nezhubnul. Co jiného bys tu jedl?" zeptal se tlust'och.

"Co jiného než tučného Dicka Hammerdulla! Snad si nemyslíš, že bych si pochutnal na šlachami potažených kostech Pitta Holberse?"

"Co tomu říkáš, Pitte Holbersi, ty starý parde?" smál se Dick Hammerdull, neboť on byl tím tlustým lovcem.

"Myslíš-li, Dicku, že se ten starý žralok má postarat sám o sebe, nemám nic proti tomu. Já nemám nejmenší chuť zatnout svá kusadla do jeho hroší kůže."

"To bych si také vyprosil!" zahřimal bručoun, v němž poznáváme námořníka Petra Poltera. "Kdo by měl chuť zatnout zuby do mého těla, musel by je hodně nabrousit, jinak... Ale u kozla! Podívejte se přece na zem! Myslím, že tudy před námi někdo klo-pýtal. Bylo-li to zvíře dvojnohé či nikoli, to věru nepoznám."

"Máš pravdu, Petře, někdo tudy šel, neboť tráva je sešlapaná. Pitte Holbersi, dolů z koně!"

Oba lovci slezli ze svých zvířat a prohlíželi trávu s takovou bedlivostí, jako by hledali hlavičku špendlíku.

"Co tomu říkáš, Pitte Holbersi?" zeptal se Dick.

"Co tomu říkám? Myslíš-li, Dicku, že to byli rudoši, nemám nic proti tomu."

"Byli-li to rudoši či ne, to je jedno, ale je jisté, že to rudoši byli. Slez, Petře Poltere, ze své houpačky, aby tě nebylo z dálky vidět!"

"Zaplat' páibů, že jsme narazili na ty stopy," liboval si námořník. "Alespoň se dostanu z té bestie. Co myslíte, kolik jich bylo?"

"Co si myslím či nemyslím, to je jedno, ale je jisté, že jich bylo pět. Nemýlím-li se, jsou to naši staří známí - Ogellallahové."

"Jak jsi na to přišel?" divil se Petr.

"Protože čtyři z nich mají čerstvě chycené koně. Páté zvíře nám uniklo, když jsme je přepadli, a pomocí něho si chytli ostatní. Musíme zjistit, co mají za lubem. Připravte si své zbraně, může nám být pořádně horko."

Všichni tři si prohlédli pušky a opatrně se pustili po stopě. Po chvíli se dostali k malé říčce, kterou indiáni patrně přebrodili, protože jejich stopy se objevily na druhém břehu.

Hammerdull se opatrně kryl za křovím a prohlížel si pečlivě zvlněnou půdu na druhém břehu řeky.

"Musíme za nimi!" řekl po krátké úvaze. "Ti chlapi jistě nechystají nic dobrého, a pomyslím-li na události před několika dny..."

Nedomluvil. Vzduchem zasyčelo laso, otočilo se mu kolem krku a strhlo ho k zemi. Podobně se vedlo i jeho přátelům. Dříve, než si uvědomili, co se vlastně děje, leželi na zemi. Za několik okamžiků je skupinka ru-dochů, která na ně číhala v křoví, svázala a odzbrojila.

Petr Polter se všemožně namáhal, aby přetrhal řemeny, ale ani jeho obří síla si s nimi neporadila, za což sklídl posměch Ogellallahů. Dick a Pitt si zachovali chladnou hlavu a nedali ani slůvkem najevo, že se jim jejich postavení nelíbí.

Nejmladší z divochů přikročil k zajatcům. Tři orlí péra zdobila jeho kadeře a po bedrech mu splyvala

kůže jaguára. Pohlížel chvíli hrozivě na ležící muže a pak je oslovil hlasem plným opovržení:

"Bílí muži jsou slabí jako štěňata kojotů prerie. Nemají dost síly, aby se zbavili svých pout."

"Co povídá ten pomalovaný lotr?" ptal se tiše Petr Polter svých druhů, ale odpověď nedostal.

"Bílí muži nejsou žádní lovci," pokračoval rudoch. "Oni neslyší a nevidí a nemají ani tolik chytrosti jako mozek ptáčete. Nerozpoznali lest rudých mužů a teď leží na zemi jako ropuchy."

"Dicku, Pitte, řekněte mi konečně, co ten pomalovaný divoch žvatlá!" poručil námořník. Lovci však nadále mlčeli.

"Bílí muži jsou zbabělí jako myši. Netroufají si ani promluvit s rudým mužem a leží tu..."

"Tisíc kulí!" lálel Polter. "Ptám se, co ta pomalovaná opice mele, ničemové!"

"Mele nebo ne, to je jedno, ale jisté je, že tě nazval ropuchou, zbabělcem a hlupákem," odpověděl Hammerdull klidně.

"Cože? Petr Polter a ropucha? Proč zrovna já? Což vás nelapili a neomotali provazy jako mě? Nu, jen počkejte, rudoušci, já na vás slušně, a vy na mě nadávkami? Ukážu tomu červenému žvatlalovi, zač je toho loket!"

Při těchto slovech napnul svalové provazce na svých mohutných končetinách. Indiáni si toho nevšimli, protože se uchýlili stranou k poradě.

"Jedna dvě, tři!" počítal Petr Polter a prudce trhl provazy. Řemeny konečně povolily. "Adieu, Dicku, adieu, Pittě! Vytáhněte kotvy a připlujte brzy za mnou!"

Námořník přiskočil ke koním, a než mu v tom indiáni mohli zabránit, vyšvihl se do sedla a uháněl do prerie.

Rudoši seděli chvíli zkoprněli, ale pak se vzpamatovali. Vyslali za ním několik kulek a dva muži se ho vydali stíhat.

"Znají bledé tváře Sama Fireguna?"

Zajatci neodpověděli.

"Bledé tváře ho znají, neboť je jejich náčelníkem," pokračoval mladík, "a znali i Matto-Siha, náčelníka Ogellallahů, jehož krev prolili. Velký náčelník je teď ve věčných lovištích a před vámi stojí jeho syn, aby ho pomstil. Vydal se se svými přáteli za staršími bojovníky Ogellallahů, kteří odtáhli, aby zkritili ohnivého oře, a našel kolem jeho cesty mrtvolu svých bratrů. Zajal vás, abyste umřeli u mučednického kůlu."

Indián kývl rukou, lovci byli přivázáni na hřbety svých koní a skupinka se vydala na cestu.

Když dospěli k lesu, byl už večer. Rudoši pokračovali kus cesty po jeho okraji a pak zabočili do houštiny. Po chvíli narazili na skupinku mladých indiánů - svých soukmenovců, kteří seděli kolem nevelkého ohně. Ačkoli ještě nebyli bojovníky, vydali se pod velením náčelníkova syna za svými staršími bratry a otci, při čemž narazili na stopy nešťastné bitvy. Nyní hořeli touhou po pomstě a zajásali, když spatřili zajatce.

Mladý náčelník jim ohnivými slovy vylíčil své dobrodružství a posunkem naznačil, co zajatce čeká. Ted' vystoupil z kruhu Siouxů jakýsi běloch a pravil:

"Velký Duch nechť otevře uši mých rudých bratří, aby slyšeli má slova. Sam Firegun je velký lovec. Je silný jako grizzly a chytrý a lstivý jako divoká kočka. Je však nepřítelem rudých mužů a vzal jim mnoho skalpů. Zabil Matto-Siha, velkého náčelníka Ogellallahů, vzal život polovině bojovníků našeho kmene. Utekl nám, když jsme ho zajali, abychom pomstili jejich smrt. Přivedl jsem své muže do těchto končin, abych vzal Firegunovi zlatý kov. Pak přišli rudí muži a já se s nimi spojil. Dohodli jsme se, že oni vezmou krev a skalpy a já zlato našich společných nepřátel. Ale štěstí nám nepřálo. Moji přátelé, s nimiž jsem přišel do těchto míst, vesměs zahynuli a z mých rudých spojenců se zachránili také jen někteří. Narazil jsem zde na mladé muže Ogellallahů a slíbili jsme Firegunovi a jeho společníkům pomstu. Ano, pomstíme se za naše mrtvé!"

"Uff!" ozvalo se souhlasně kolem. "Našli jsme vchod do skrýše, kde Firegun ukrývá své kožešiny," pokračoval běloch.

"Moji rudí bratři tam vniknou za tmy v noci, pobijí nepřátele a vezmou si jejich skalpy. Ale dříve nechť uváží, že vchod do jeskyně je střežen, a nyní, když nám uprchl jeden ze zajatců, budou bledé tváře ostražitě. Vědí, že jsme nablízku.

Myslím, že je pouze jedna možnost, jak se dostat dovnitř."

"Nechť bledá tvář promluví," pokynul mu náčelníkův syn.

"Voda, která teče do jeskyně, musí někud odtékat ven. Já jsem to místo našel a dovedu vás tam. Nechť se moji bratři obrátí na zajatce a zjistí, zdali ví o tomto vchodu."

Bělochův návrh byl přijat s radostným jásotem. Rudoši obklopili Dicka a Pitta, kteří všechno dobře slyšeli. Lovci byli překvapeni tím, že z chýše vede i druhý východ, neboť o tom dosud nevěděli.

Firegunovo útočiště leželo v obrovské jeskyni, kterou vykřesala matička příroda do vápencového masivu. Vstup do ní byl zahrazen potokem, který vtékal do jeskyně a na jejím druhém konci mizel v podzemí. To si alespoň lovci mysleli.

Jeskyni objevil Sam Firegun a nikdy se ani slůvkem nezmněl, že by měla druhý východ.

Indiáni vyndali z úst zajatců roubíky a běloch se začal vypyátat:

"Jste Firegunovi lidé?"

Dick se k němu obrátil zády a řekl Pittovi:

"Pitte Holbersi, ty starý parde, mám se bavit s tím padouchem?"

"Hm, myslí-li, Dicku, že s ním máme mluvit, klidně mu nacpi několik slov do uší."

"Nacpu-li mu je či nenacpu, to je jedno, ale když budeme mlčet, mohl by si ten ničema myslet, že jsme strachem oněměli. Promluvíme si s ním."

Běloch se choval, jako by neslyšel nadávky obou mužů, a klidně zopakoval svou otázku:

"Patříte k Firegunovi?"

"My ano, vy však ne, neboť plukovník má kolem sebe jen poctivé lidi."

"Nadávejte, pánové, jak je vám libo, stejně vám to nepomůže. Jak se jmenujete?"

"Kdybyste byl přišel před dvacetí roky za Mississippi, možná byste našel někoho, kdo by vám řekl, jak se jmenuji. Ale teď už je na to pozdě."

"Neřeknete? Dobrá. Kolik zlata je v jeskyni?"

"Mnoho, velmi mnoho. Pochybují, že ho vůbec unesete."

"Je zakopané v zemi?"

"Je-li v zemi nebo ne, to je jedno," odvětil Dick, "jistě ale je, že vám není souzeno jej vykopat."

"Kolik mužů je ve skrýši?"

"Zrovna tolik, kolik je potřeba."

"Hm, nejste zrovna sdílný, pane. Kdo byl ten indián, který vysvobodil Fireguna z našeho zajetí?"

"To vám klidně řeknu. Jeho jméno je Vinnetou."

"Ten Apač?"

"Apač nebo ne, to je jedno, ale je náčelníkem Apačů."

"Kolik východů má jeskyně?"

"Právě tolik, kolik je v ní mužů!"

"Jak to myslíte?"

"Jelikož každý vychází ven, musí být pro každého východ, což je logické, že Pitte Holbersi?" obrátil se Dick na svého vytáhlého druhá.

"Myslíš-li tak, Dicku, nemám nic proti tomu."

"Doufám, že budete tak vtipný i tehdy, když vás Ogellallahové vezmou trochu do parády," zakabonil se běloch.

"Popište mi trochu tu vaši skrýši!"

"Pročpak? Běžte se na ni podívat!"

"Vidím, že z vás nedostanu kloudného slova. Nu, když chcete být mermomocí upečení, nemám nic proti tomu."

"Pan!" poznamenal Dick. "Upečou-li mě tito pomalovaní tajtrlíci či usmaží, to je jedno. Ale vy si dejte dobrý pozor, abych vás trochu nenaklepal, abyste se lip propekl, když budete v obdobné situaci."

Běloch se mrzutě odvrátil od zajatců.

"Necht' moji rudí bratři zajatce pevněji spoutají," promluvil k indiánům. "Zaslouží si smrt u mučednického kůlu."

Začalo se šepít a za chvíli byla taková tma, že ani bystré oči synů divočiny nedohlédly dále než na několik stop.

Běloch, který čekal jen na tento okamžik, vstal a vyběhl náčelníkova syna, aby se s ním vydal k Fireguno-vě jeskyni.

Mladík měl před sebou první válečnou výpravu, která z něho měla udělat bojovníka. Ale přesto, že byl jistě rozrušen

očekáváním, nedal na sobě nic znát. Tiše jako dva stíny se oba muži vykradli z ležení a pustili se přímo k jeskyni.

Zanedlouho dospěli k místu, kde patu hory obklopovalo několik terénních vln, pokrytých hustými křovisky. Běloch v jednom místě rozhrnul křoví, shýbl se

a zmizel v něm. Indián ho následoval. Oba se dostali do jakési přirozené štol, jejíž dno tvořilo koryto potoka, kterým se pomalu brodili kupředu.

Byla to velice obtížná a namáhavá cesta. Když se již asi půl hodiny prodírali úzkou skalní průrvou, kde jim voda sahala po kolena, dostali se k místu, kde zaslechli hluk, který vzniká při pádu vody z velké výšky. Hluk stále silil, až muži konečně stanuli před vodopádem. Nahoře nad nimi byla Firegunova skrýš, dole pod nimi se rozkládala kotlovitá hlubina, kterou vyhloubila síla padající vody.

Běloch horečnými pohyby sahal po stěnách a hledal žebřík nebo provaz, kterým se obyvatelé skrýše museli dostávat ze skály do koryta potoka.

A skutečně! Po chvilce nahnal lano opatřené velkými uzly, po nichž by se nahoru dostal i špatný lezec.

Ukázal svůj nález indiánovi a počal vystupovat nahoru. Mladý Ogellallah ho následoval.

Výstup byl velmi namáhavý a navíc nebezpečný, neboť každou chvíli mohli muži narazit na nepřítele. Ani jeden z nich se však nezalekl. Bělocha hnala nahoru vidina zlata, indiána zase touha po pomstě.

Tak se vetřelci dostali šťastně až k místu, odkud voda padala do hlubin. Hluk vodopádu znemožňoval cokoli slyšet, takže se muži museli spolehnout jen na svůj hmat a pomalu se plížili dopředu korytem potoka.

Běloch se najednou zastavil. Zdálo se mu, že zaslechl zvuk lidského hlasu. Vytáhl z pouzdra revolver, z opasku nůž a bedlivě naslouchal. Šumot vodopádu byl v těchto místech přece jen slabší, takže po chvilce rozeznal hlasy. Připlížil se k místu, odkud se ozývaly, a zaslechl tento rozhovor:

"Proklatě! Ty řemeny se mi zařezávají do těla jako ohnivé nože. Čert aby vzal Sama Fireguna!"

"Nenaříkej!" opáčil jiný hlas. "Tím si přece nepo-můžeš. My sami jsme si všechno zavinili. Kdybychom postavili stráž, jak se sluší a patří, nepřemohli by nás. Ten rudý pes - Vinnetou - je učiněný ďábel, plukovník je nepřemožitelný obr a ti ostatní chlapíci jsou muži, kteří ví co s kudlou. Myslím, že se nemusíme bát. Za chvíli budu mít volné ruce a pak se vypořádám s Firegunem!"

"Pst! Sandere! Mr. Sandere! Jste to vy?" ozval se přitlumený hlas naslouchajícího bělocha.

"Kdo je to?" zvolal překvapeně Sander.

"Nekřičte, pane, někdo nás může slyšet. Řekněte mi především, kdo je tam s vámi."

"Jen Petr Wolf, nikdo jiný. Jsme spoutáni a ležíme tu už několik hodin. Naši nepřátelé jsou od nás daleko, 'nemohou nás slyšet. A kdo jste vy?"

"Hned se to dozvíte. Natáhněte ke mě své nohy a já vás zbavím pout."

Stačilo několik řezů nožem a oba muži byli na svobodě. Sander konečně poznal své osvoboditele.

"Jak jste se dostali až sem? Vždyť cesta vede jen k vodopádu," zeptal se.

"Pro krátkozrakého snad, ale ne pro mě," odvětil běloch. "Já jsem prokoukl Firegunův úkryt a našel drahý vchod, který on utajuje i před svými lidmi."

"Jste znamenitý chlapík!"

"Není čas na poklony, pane!" odmítl běloch pochvalu. "Chcete s námi?"

Sander hned neodpověděl.

"Šel bych rád," řekl po chvilce úvahy, "ale nejde to."

"Cože? Proč by to nešlo? Snad se nebojíte tmy nebo lezení po laně?"

"Pah! Nejednou jsem lezl do větších propastí, než je tato. Ale kdybychom teď šli s vámi, zhatil by se celý

naš podnik. Bude nejlip, když nás znovu pěkně uvážete a vrátíte se zpět k našim druhům."

"Šlíte, pane? Vám se tady snad líbí?"

"Ani to, ani ono. Považte, příteli, jaká hromada zlata leží nedaleko nás. Přece ji tady nenecháme! Jakmile by Firegun zjistil, že jsme uprchlí, pochopil by, že jsme odhalili druhý východ ze skryše, a udělal by potřebná opatření, abychom ho nepřekvapili. Naše šance na získání zlata by se hodně zmenšily."

"U všech čertů! Máte pravdu, pane Sandere. Samého mě to mohlo hned napadnout. Abychom přivedli Ogellallahy sem, potřebujeme několik hodin času, a do té doby by lovci váš útěk jistě zpozorovali. Opravdu zde zůstanete?"

"Už jsem řekl. Doufám, že nás v této bryndě nenecháte."

"Spolehněte se, pane. Naši rudí přátelé mají něco na srdci, co by rádi pošeptali Samu Firegunovi velice důvěrně až do ouška, a ani já nejsem tak hloupý, abych nechal plavat hromadu zlata."

"Dobrá. Svažte nás!"

Běloch a indián pečlivě svázali Sandera a Wolfa a odplížili se k vodopádu. Zajatci si lehli jako dřívě, jen Petr Wolf už nenařikal jako předtím. Věděl, že se může spolehnout na pomoc přátel.

Zatímco se běloch s indiánem vraceli do ležení, potloukal se malý Bili Porter před jeskyní a obstarával hlídku. Tu však zaslechl šplouchání vody v potoku. Někdo spěšně kráčel korytem do skryše. Potter se hned vrhl k zemi a napjal zrak do noční tmy.

"K čertu! Pozor! Což zde není nikdo, kdo by dával trochu pozor?" hřímál přicházející.

"Petře Poltere, starý mořský vlku, jsi to ty?"

"Kdo jiný by to mohl být, když jsem to já? Kohopak nám to postavil plukovník ke vchodu, he?"

"Ty mě nepoznáváš? Copak opravdu Petr Polter nezná svého kamaráda Billa Portera?" smál se malý mužíček. "Kde je Dick a Pitt a co je s masem, které jste měli přinést?"

"Pro maso si běž sám, skrčku. Možná při tom narazíš na tlustého a vytáhlého. Budou tam někde venku ve společnosti pěti rudých gentlemanů."

"Copak jsou nablízku rudoši? Co to znamená?"

"To znamená, že nemám mnoho času na kdákání s tebou, příteli. Musíš mě hned dovést za Firegunem. Od něho se dovíš ostatní."

Bili Potter mávl rukou, nasměroval dezorientovaného námožníka do jeskyně a pak se vrátil na své stanoviště.

V jeskyni plápolal oheň a kolem něho seděla společnost lovců. Firegun hned postřehl blížícího se Polte-ra a řekl:

"Tak už jste zpátky, kormidelníku? Kde jsou zásoby? A nevidím ani Dicka s Pittem."

"Ti zůstali u masa, ale u červeného, pane. Zajali je Ogellallahové a nepochybně je oběsí, upálí či podřežou, což je konečně jedno, jak říká náš tlustý přítel."

Lovci zděšeně vyskočili na nohy.

"Dick s Pittem v zajetí Siouxů?" divil se Firegun. "Kdve se to stalo?"

"Řeknu vám všechno, ale dřívě mi podejte něco k osvěžení, neboť příliš dlouho jsem plul po suché zemi a na místě se rozsypu, nenamazu-li svůj starý vrak něčím vlhkým. Ďas mě sper, přijdu-li ještě jednou do této prokleté pustiny a sednu-li na hřbet té čtyřnohé obludy, které říkáte kůň! Ačkoli dnes bych ji měl vlastně chválit, neboť kdyby si to nenamířila přímo k jeskyni, nikdy bych vaši skryš nenašel."

Když se kormidelník důkladně osvěžil, počal vypravovat svým obvyklým obšírným způsobem, při němž lovcům mnohdy docházela trpělivost, neboť při vši otrlosti měli přece jen strach o své druhy.

"Musíme je co nejdříve vysvobodit, neboť rudoši se s nimi dlouho nebudou mazlit," mnil Firegun.

"Ano, pusťme se hned za nimi," ozval se další z lovců.

"Pojďme hned," přitakával horlivě Wallerstein, "nebo nám rudoši uniknou."

Sam Firegun se usmál.

"Nic naplat, pánové," řekl. "Musíme krotit svou bojovnost až do rána, protože v noci stopy nenajdeme. Beztak pochybuji, že by v noci kormidelník našel cestu k místu, kde je Ogellallahové přepadli."

"Máte pravdu, pane," přisvědčil obr. "Klidně se nechám rozpárat na dvoupalcové fošny, vím-li, kudy teče voda, kde jsme tak hanebně ztroskotali. Neměl jsem s sebou kompas a tlustý a vyčouhlý mě drželi ve vleku, takže jsem slepě plul v jejich stopách. Potom zase ta prokletá bestie klopýtala se mnou, jako by jí u zadku hořela koudel. Omlouvám se, ale opravdu nemám ani potuchy, kudy ta řeka teče."

"Hihihi!" smál se Bili Potter, který se právě vrátil ze stráže. "Ten dlouhatánský chlap běhá celý den venku, a neví ani kde! Teď budeme nuceni zdržovat se hledáním jeho stopy, abychom vůbec našli rudochy. Není to k smíchu, pánové?"

"Zavři svůj zobák, pidimužíku!" hřímál rozzlobený kormidelník. "Kdybych stál na palubě lodi, řeknu vám polohu na palec přesně, ale v prérii a navíc k tomu po jízdě na hřbetě té zběsilé obludy, která ze mě vytřepává mozek a vnitřnosti, věru nevím, kde mi hlava stojí. Ostatně když toužíš po rudoších, Bille, najdi si je sám."

"Myslím, že nebudeme muset hledat ani Porterovu stopu, ani stopu rudochů," ukončil hádku rozvázně Firegun. "Mladí Ogellallahové jistě našli bojiště u trati a vědí, kdo má na svědomí jejich padlé. Budou se chtít pomstít. Jsem si jistý, že se snažili vytáhnout ze zajatců něco o jeskyni. Jak znám Pitta a Dicka, raději by si nechali vyříznout jazyk, než by nás zradili. Z té strany nám nebezpečí nehrozí. Ale ti, kteří nám utekli, vědí přibližně, kde naši skryš hledat. Přivedou indiány do blízkosti jeskyně a tedy zrovna nám pod nůž. Myslím, že jsou už na cestě sem. Proto musí hned někdo na stráž a my zde zhasíme oheň. Nenecháme hořet jen několik pochodní, Bille," obrátil se k Potterovi, "vrať se zpátky ke vchodu. Já se podívám na naše zajatce."

"Půjdu s tebou, strýče," ozval se Wallerstein. Vzal jednu z pochodní a posvětil plukovníkovi na cestu.

Když dorazili k zajatcům, Firegunův pohled zabloudil na vápenatý podklad jeskyně a lovec hned věděl, že se tu něco dělo.

"Všechno v pořádku," řekl naoko. "Pojď, synovce."

Když se vrátili k ostatním, svolal je k sobě a polohlasně jim řekl:

"Slyšte, přátelé. Mé tušení mě nezklamalo. Nejenže jsou indiáni nablízku, oni už v jeskyni dokonce byli!"

Překvapení až leknutí se zračilo na tvářích všech lovců. Všichni se hned chopili zbraní.

"Musím vám prozradit jisté tajemství," pokračoval Firegun, "tajemství, o němž dosud nikdo kromě mě nevěděl. Jeskyně má ještě jeden východ."

"Ah!" zaznělo kolem.

"Našel jsem ho v ten samý den, kdy jsem objevil tuto skrýš. Druhý vchod je v místech, kde vody potoka padají z výšky do hlubin. Je tam upevněné lano, abychom měli v nouzi zajištěná zadní vrátka. Když

jsem byl u zajatců, našel jsem tam stopy, které svědčí o tom, že někdo v posledních hodinách použil tajného východu.

Poněvadž to nemohl být nikdo z nás, museli ho objevit naši nepřátelé. Prohlédl jsem zběžně i pouta našich zajatců a všiml jsem si, že jsou značně uvolněna. Předpokládám, že rudoši vystoupili po provaze šachtou, kterou tvoří vodopád, našli zajatce, uvolnili jim pouta a vrátili se pro ostatní, aby je přivedli."

"Ale proč zůstali Sander a Wolf v jeskyni?" zeptal se Wallerstein.

"Jelikož by se jejich zmizením mohlo vše předčasně prozradit. Teď musíme oba chlapíky pořádně spoutat. Kupředu, synovce!" obrátil se k Wallersteinovi. "My půjdeme první, ostatní tiše za námi, kdyby se nám snad chtěli postavit na odpor. Chci se vyhnout zbytečnému krveprolití."

V tutéž dobu, co Sam Firegun mluvil se svými lovci, radil se Sander s Letrierem.

"Jeane, viděls ten pohled?"

"Jaký pohled?"

"Přece když se Firegun podíval na zem a pak na nás."

"Ne. Já se na toho chlapa ani nepodíval."

"Myslím, že ví všechno."

"To není možné! Přece by tak klidně neodešel."

"To byla jen přetvářka. Uviděl stopy našich přátel, a já, ač byla tma, jsem ve světle pochodně postřehl v jeho očích divný záblesk. Díval se na nás ocelovým pohledem a nepochybuji, že zjistil, že máme povolená pouta." "Do čerta! Takže odešel jen proto, aby přivedl ostatní?" "Je to tak."

"Musíme se bránit ze všech sil a nesmíme se nechat znovu spoutat."

"Na odpor nesmíme ani pomyslet. Zkrátka musíme vzít nohy na ramena!"

"A co když jste se mýlil, kapitáne?"

"Na tom přece nezáleží, neboť v tom případě se sem nevrátí dříve, než přijdou naši spojenci. Tím pádem nezjistí, že jsme utekli a neodhalí naše plány. Já mizím, Letriere, pospěš si!"

Oba muži vstali, lehce se vyprostili z pout a šachtou se dostali až k vodopádu. Po chvatném hledání nahnatal Sander lano a spustil se první do šachty. Za chvíli stál vedle něho i Letrier. Uprchlíci, promočení až na kůži, kráčeli vodorovnou štolou a zanedlouho se dostali bez úrazu ven. Zde si na chvíli odpočinuli.

"Tady počkáme na naše spojence," mluvil Letrier.

"To snad nemyslíš vážně?" opáčil Sander. "Když plukovník odhalí náš útek, bude nás pronásledovat. Jelikož zná okolí mnohem líp než my, musíme pryč."

"Ale vždyť nevíme, kde naši táboří."

"To nevadí. Ostatně nepůjdeme daleko, nýbrž zůstaneme ukryti v houští, na dohled východu. Počkáme, co bude dále."

"Máte pravdu, kapitáne. A vůbec - kdyby teď rudoši přišli, museli bychom zpátky do jeskyně, k čemuž nemám nejmenší chuť. V každém případě neuškodí, když špinavou práci za nás udělají Ogellallahové."

Sander přikývl a oba muži odkvapili několik desítek kroků stranou a ukryli se ve křoví. Zde usedli a napjatě naslouchali do tiché noci.

Netrvalo dlouho a nedaleko jejich úkrytu se ozvalo zašustění, jaké způsobuje hmyz na suchém listí.

"Ogellallahové," šeptal Sander.

Nemýlil se. Ke vchodu do podzemí se blížila dlouhá řada rudochů, v čele s náčelníkovým synem. U vstupu do štoly se zastavili a seskupili k poradě. Pak zmizel jeden muž za druhým v podzemí a u vchodu zůstali jen dva indiáni. Patrně stráž.

Uplynulo několik hodin. Oblouha, dříve tak temná, se začala pomalu vyjasňovat. Tu a tam se již ozývali probouzející se ptáci - noc ustupovala před úsvitem.

Oba indiáni stáli nehnutě před vchodem. Byli už jistě unaveni dlouhým čekáním a netrpěliví nad dlouhou nepřítomností svých druhů, ale jejich temně bronzové obličejové neprozrazovaly, co se jim honí hlavou.

V tom padly dvě rány a oba mladíci se bez hlesu skáceli na zem. V nejbližším okamžiku se nedaleko nich vzpřímily dvě postavy, které vystoupily z podzemní štoly. Byli to Sam Firegun a Bili Potter.

"Hihihi!" smál se mužiček. "Ti chudáci vylítli příliš brzo z hnízda, aniž se naučili mít uši a oči otevřené. Podívejte se, plukovníku, byli tak neopatrní, že ani ne-zahladili své stopy. Snadno najdeme cestu k jejich ležení a osvobodíme Pitta s Dickem."

"Troufáš si vylézt zpátky do jeskyně, Bille?"

"Jistěže. Myslíte, plukovníku, že se bojím spolknout několik kapek vody?"

"Dobrá. Vráťš se nahoru a já se vydám hledat naše kamarády. Přivedeš ostatní kolem vrchu sem a půjdete po stopách. Ve skrýši stačí ponechat obvyklou stráž, neboť se rudochů už nemusíme obávat. Pospěš si!"

Malý trapper zmizel v otvoru a Sam Firegun se vydal po stopách indiánů. Otisky byly tak zřetelné, že po nich nemusel

vůbec pátrat. Tak se stalo, že si nevšiml stop, které zanechali Sander a Letrier.

Oběma mužům bylo v jejich úkrytu úzko a oddechli si, když se lovec od nich rychlým krokem vzdaloval.

"To je mrzuté," šeptal Sander svému druhovi. "Ti ubozí rudoši se sice dostali nahoru, ale lovci je zabili.

Je to škoda, neboť teď jsme zbyli proti Firegunovi a jeho lovcům pouze my dva."

"Nepůjdeme opatrně za ním, kapitáne?" zeptal se Letrier. "Chceme-li se odtud dostat, potřebujeme koně, a ty si můžeme opatřit jen v ležení."

"To v žádném případě! Za chvíli sem přijdou ostatní lovci a našli by naše stopy."

"Proč plukovníka jednoduše neodpravíme? Máme přece nože."

"Jeane, nejsme přece žádní zálesáci. Plukovník má příliš jemný sluch a je lip vyzbrojen než my. I kdyby se nám povedlo ho zneškodnit, stejně bychom se nedostali ke koním, neboť bychom měli co nevidět v patách jeho loveckou smečku."

"Když bude Firegun odklizen, nemáme se čeho bát. Ten tupý námočník, Wallerstein a ten policejní špicl nemají o Západe ani páru."

"U všech čertů! Na toho detektiva jsem vůbec nepomyslel. Ale co dělat? Věčně se tady schovávat nemůžeme.

Nesmíme zapomenout ani na hromady zlata v jeskyni."

"Chcete snad poprosit lovce, aby nám je vydali?"

"Jsi ty ale hlupák, Jeane Letriere!"

"Děkuji za lichotku, kapitáne. Nechtěl byste mi říct, proč?"

"Samí si to zlato vezmeme."

"My?" divil se Letrier. "A kdy?"

"Až trappeři odtáhnou za Firegunem."

"Nechápu..."

"Nuže, až lovci odejdou, navštívíme opět jeskyni."

"A dáme se také pobít!" přerušil ho jeho společník.

"Kdeže! Vždyť jsi slyšel, že ve skrýši zůstane jen jeden strážce. Ten bude střežit hlavní vchod a nás ani nespatří."

"To je pravda. Plukovník udělal velkou chybu, že nenařídil postavit stráž i u druhého vchodu."

"Máš postřeh. Vrátime se tedy do jeskyně, zabijeme stráž a vezmeme si zlato, nějaké zbraně a koně - kde je vlastně nechávají?"

"Jistě na to přijdeme."

"To doufám, jinak lovcům neunikneme. Pak se vydáme na Západ, neboť zpátky na Východ už nemůžeme. Tam toho máme tolik na vrubu, že se tam několik let nesmíme ukázat. Budeme-li mít zlato, pojedeme do Frisca."

Sander se odmlčel: Ozval se praskot větví a u vchodu do podzemí se objevila skupinka lovců, v čele s Billem Potterem. Vinnetou se držel trochu stranou. Jelikož byly stopy velice zřetelné, ani se nezastavili, ale hned se vydali za Firegunem. Zanedlouho zmizeli z dohledu.

Sander a Letrier si zhluboka oddechli, když poslední z lovců zmizel v dálce.

"Chvála Bohu!" hrdal Letrier. "Však byla ve mně malá dušička, neboť nás mohla prozradit i nepatrná náhoda. Stačilo, kdyby si ten rudoch trochu obhlédl stopy."

"Jdeme na věc!" řekl Sander. "Ale musíme být opatrní a zahladit za sebou stopy."

Zanedlouho se oba běloši octli v jeskyni, kde před nedávném leželi v poutech. Všude kolem ležela hromada mrtvých těl, patrně Ogellallahů.

Letrier se otřásl.

"Brrr, kapitáne!" zabručel. "Byla to hotová jatka! Měli jsme štěstí, že jsme nešli s nimi, jinak bychom leželi vedle nich."

"Teď není čas na klábosení," napomenul ho Sander. "Nech mluvení a kupředu! Musíme zjistit, kde je stráž."

Opatrně se vplížili do hlavního sálu podzemního doupěte, které však bylo prázdné, neboť stráž patrně seděla u vchodu do jeskyně a neměla ani tušení, že uvnitř jsou nezvaní hosté.

Do sálu ústilo několik menších komůrek. První z nich byla pravým arzenálem zbraní, munice a potřeb, které jsou nezbytnými společníky obyvatel savany. Další z komůrek byla spíží. Muži začali pátrat po zlatu. Ačkoli prolezli všechny komůrky, po pokladu nenašli ani stopu.

"Hm, není-li zlato tady, pak už nevím," řekl Sander, když vcházeli do poslední komůrky. "Ale i kdybychom poklad našli, jak ho dostaneme z jeskyně?"

"Musíme najít koně lovců. Možná mají i nějaké soumary."

"To je asi jediná možnost, ačkoli to ztíží náš útek. No ne!" podivil se, když vkročil do poslední komůrky. "Není to snad Firegunův útulek?"

Komůrka byla prostornější než ostatní a její zdi byly ověšeny vydělanými kůžemi. Místnost vyplňovalo několik hrubě otesaných židlí a truhlic, na něž se dobrodruzi hned vrhli. Ale ani v nich nenašli zlato ani peníze, ale jen různé šaty a drobnosti, které ve spěchu rozházeli kolem sebe po zemi. Najednou Sander radostně vykřikl. V jedné z truhlic našel starou, napěchovanou tobolku.

"Hm, zlato to sice není, ale snad to bude mít nějakou cenu," řekl a přistoupil blíže k světlu, aby si prohlédl obsah nálezu.

"Je tam něco, kapitáne?" zeptal se nedočkavě Letrier.

"Nic," odvětil Sander naoko mrzutě. Aby odvrátil pozornost od tobolky, tvářil se chvíli, jako by dál hledal. Snažil se skrýt rozčilení, které se ho zmocnilo, když poznal, že tobolka obsahuje bankovní poukázky na značné obnosy. Sam Firegun si patrně založil účet u několika bankovních domů a dával si na uložené sumy vystavovat depozitní listy. Kdo s takovou ceninou přišel do banky, dostal hotové peníze, a to Sander věděl moc dobře. Ani ho však nenapadlo, aby se o svůj nález rozdělil se svým společníkem.

Z počtu poukázek bylo zřejmé, že nejsou pouze majetkem Sama Fireguna, nýbrž celé jeho společnosti. Na hledání zlata Sander už nepomýšlel a horečně se rozmýšlel, jak to zaonačit, aby i Letrier přestal po něm pátrat. Proto mu přišlo vhod, že se strážný, který až dosud stál před vchodem, vrátil do jeskyně.

Sander vytáhl revolver, zbraň zapráskala a muž se sesunul k zemi.

"A teď honem pryč!" zvolal. "Je možné, že někdo z lovců výstřel uslyšel, a já osobně nemám nejmenší chuť se s nimi dostat znovu do křížku. Poklad ukryli asi mimo jeskyni, vždyť jsme prohledali všechno."

"Ale kde vezmeme koně?" zeptal se Letrier.

"Jistě budou nedaleko vchodu. Pojdme!"

Oba dobrodruzi rychle shráblí vše, oč měli zájem, a vyšli předním vchodem z jeskyně. Venku, po krátkém hledání, našli stopu kopyt, která je zavedla na prostrannou, trávou hojně zarostlou mýtinu, kde se pásli koně a soumaři Firegunovy společnosti.

V největším spěchu muži osedlali dva koně - sedla a uzdy byly rozvěšeny na stromech - a kvapně opustili okolí jeskyně.

Lovci, v čele s Billem Porterem, kráčeli po stopě, kterou jim zanechal plukovník, a brzy ho dohonili. Ačkoli šli rychle, přesto se dostali k místu, kde rudoši drželi Dicka s Pittem, až po několika hodinách. S obvyklou opatrností se připlížili k indiánskému ležení

a tu spatřili, že zajatce střeží jen jeden běloch a dva indiánští mladíci.

Ti tři by se jistě vzdali bez boje, ale než je k tomu Vinnetou s Firegunem vyzvali, zaduněly výstřely ostatních lovců.

Plukovník přistoupil k zajatcům, přešel jim pouta a řekl:

"Museli jste být hodně neopatrní, pánové, když jste se nechali chytit od takových holobrádků."

"Opatrní či neopatrní, to je jedno," promluvil tloušť, když si protáhl údy, "ale jisté je, že nás dostali, aniž bychom se mohli bránit. Co tomu říkáš, Pitte Holbersi, ty starý parde?"

"Myslíš-li, Dicku, že se nedalo nic dělat, nemám nic proti tomu," odvětil dlouhán.

"Hm, byl s nimi i běloch," divil se plukovník, když prohlížel mrtvé. "To však znamená, že nám musel utéct při nočním boji v lese."

"Ano," odvětil Dick. "A právě tento muž odhalil tajemství naší jeskyně. On vedl Matto-Sihova syna k tajnému vchodu, ale když došlo k útoku, zůstal zde. Ale jak to vypadá ve skryš? Kam zmizeli Ogellallaho-vé?"

"Zabili jsme je do posledního. Zjistil jsem, že tento běloch odhalil tajný východ, a nebylo těžké domyslet, kudy přijdou jeho kumpáni. Připravili jsme se na ně. Jejich těla leží u vodopádu. Teď však není čas na řeči, máme naspěch, protože jsme doma nechali jen jedno-hojnuže."

Že bylo chybou nechat na stráž jen jednoho lovce, zjistil Firegun velice brzy. Když se vrátili k jeskyni, u vchodu nenašli nikoho. V hlavním sále narazili na mrtvolu svého druha a hned poznali, že je v komůrkách všechno rozházeno.

Lovce potěšilo, že vetřelci nenašli zlato, zato se však zděsil plukovník,

když vstoupil do své komůrky a zjistil, že mu zmizela tobolka s depozitními listy.

Jelikož poukázky představovaly několikaleté úspory celé společnosti, lovci se usnesli, že se za lupiči hned vydají.

Velkým štěstím pro ně bylo, že Sander zapomněl rozehnat nebo zabít jejich koně a tím ztížit pronásledování. Firegun se po krátké úvaze rozhodl, že Sander a Letriera bude stíhat on, Vinnetou, Wallerstein, Polter, Treskow a Pitt s Dickem. Plukovník s náčelníkem Apačů, kteří měli nejrychlejší koně, se měli rychle vydat po stopách zločinců, a druhá skupinka, vedená Dickem Hammerdulleem, je měla následovat.

Neuplynula ani půlhodinka a obě skupinky se vydaly na cestu.

Kdo přichází od Východu do Saň Franciska, musí se zastavit v Oaklandu, poněvadž mu v cestě stojí jedenáct kilometrů široký záliv. Ten ovšem není nepřekonatelnou překážkou, neboť mezi Oaklandem a Saň Franciskem se plaví nespočet širokých pramic, lodí a člunů, na něž lze nalodit i koně s povozy.

Na palubě jedné z těchto lodí se plavili dva pocestní, kteří ani na moři nesestoupili ze sedel. Jejich zvířata byla na první pohled znamenitá, ale patrně následkem dlouhé cesty unavená a vyhublá. Leč i jezdci vypadali jako lidé, kteří si už dlouho neužili dobrodruží civilizace, zejména mýdla a holicích potřeb. Jejich vousy byly rozježené, střechy klobouků potřhané a jejich oděvy z vydělané kůže připomínaly spíše vyschlou kůru stromů.

"Konečně!" zvolal jeden z mužů, v němž poznáváme Sanderu. "Frisco je před námi a tím i konec bídy."

Letrier - neboť on byl tím druhým mužem - starostlivě zavrtěl hlavou a odvětil:

"Odpusťte, kapitáne, ale pokud nebudu mít pod nohama pevnou palubu nějaké lodi, která bude alespoň padesát mil od tohoto proklatého břehu, nebudu mít pokoje. Ať mě vezme čert, není-li Firegun se svými lidmi v našich patách!"

"Je to možné," přisvědčil Sander, "ale nepravděpodobné. My jsme je tak popletli, že se jistě domnívají, že jsme se pustili přes hory do Britské Kolumbie. Snad jsme tu zajiždím neudělali zbytečně."

"Prál bych si, abyste se nemýlil, kapitáne," řekl Letrier, který se stále nemohl zbavit zlých předtuchy. "Ale já nevěřím těm prokletým trapperům, a myslím, že by bylo nejlépe, kdybychom byli hodně daleko za větrem."

"Dobrá, Jeane, ale především musíme udělat něco s naším zevnějškem. Vypadáme jako pobudové."

"Kde na to vezmeme peníze?"

"To by neměl být problém. Podívej se tam!" ukázal rukou na nízkou, dřevěnou boudu nedaleko přístavu. Před jejím vchodem visela tabule s nápisem: "Jo-nathan Livingstone, koňský handlíř".

"Kdo by dal za naše herky třeba jen cent?"

"Uvidíme."

Lodice přistála, muži opustili palubu a zabočili ke zmíněnému domku, z něhož vyšel mužík, židovský koňský handlíř.

"Kampak, pánové?" oslovil je.

"K ctihodnému panu Livingstoneovi."

"To jsem já."

"Kupujete koně?"

"Jistěže, ale trochu jiné, než jsou ty vaše," odpověděl a pozorně si prohlížel oba koně.

"Dobrá. Sbohem, pane!" řekl Sander a už se otáčel.

"Počkejte, kam utíkáte?" volal za ním židovský kramář. "Musím si přece vaše koně pořádně prohlédnout."

"Když takové nekupujete, co okouníte? Snad si nemyslíte, že máte před sebou zelenáče?"

"Nic takového mě nenapadlo, pane! Sestupte z koně, ať si trochu promluvíme. Hm, bídná, nesmírně vychrtlá zvířata! Přicházíte z prerie?"

"Ano."

"Sotva vám mohu za ty herky něco nabídnout. Kolik chcete?"

"Kolik dáte?"

"Za oba dva?"

"Jistěže."

"Hm, dám-li vám za ně třicet dolarů, do smrti se budu proklínat."

"Nebudete, pane," usmál se Sander. "Odcházím."

"Ale počkejte přece! Co vás pořád bere? Říkal jsem třicet, ale myslel jsem čtyřicet."

"Nesmysl!" prohodil Sander. "Šedesát."

"Padesát pět a ani o centík víc! Víc nemohu. Bůh je mi svědkem."

"Šedesát nebo nic. Nesmlouvám."

"Šedesát? Dobrá, dostanete je, i kdybych měl kvůli tomu zkrachovat. Ty bestie se mi nějak zalíbily."

Sander s úsměvem slezl z koně a řekl:

"Přidám vám navrch sedla, abyste nebyl škodný."

"Děkuji, pane. Vejděte do mého skromného domku. Váš společník ať zatím podrží koně."

Obchodník zavedl Sandera do domku, který byl kartónovou stěnou rozdělen na dvě části. Zmizel za záclonou a za okamžik se vrátil i s penězi.

"Zde je vašich šedesát dolarů, pane. Jsou to hříšné peníze za dvě vychrtlé herky, to vám povím."

"Pah! Nebud'te směšný. Pro nás oba je to výhodný kup. Ale povězte, znáte dobře město?"

"Lip než kdokoli jiný."

"Mohl byste mi poradit?"

"Klidně, nebude-li mě to nic stát."

"Hledám slušný bankovní dům."

"Hm, o jednom bych věděl. Ale co tam chcete?"

"To je vedlejší."

"Já si ovšem myslím, že je to hlavní, jinak byste se neptal. Chcete-li odpověď, musím vědět, oč jde."

"Uvažujete velice správně. Nuže, chci prodat bankovní poukázku."

"Depozitní list?"

"Ano. Na zlatý prach a nuggety."

"U kozla!" podivil se handlíř. "Kolik to dělá?"

"Mám jich několik."

"To jste měl zpropadené štěstí. Mohl byste mi jeden ukázat?"

"Jste snad bankéř?"

"To ne, ale jsou-li ty listy v pořádku, proplatí je poctivý Livingstone lip, než kdokoli jiný. Pochopitelně za plnou cenu." Sander vytáhl toboleku a podal obchodníkovi jednu z poukázek. Livingstone vyvalil udiveně oči a pohlédl na prodávajícího s velkým respektem.

"Hm, poukázka na dvacet tisíc dolarů, splatná při předložení," zabručel spokojeně. "Myslím, že je v pořádku. Kolik za ni chcete, pane?"

"Kolik dáte?"

"Polovičku."

"Žertujete? Osmnáct tisíc za ni dá každý bankéř, ale jelikož spěchám, nechám vám ji za šestnáct."

"To je moc! Vždyť ani nevím, patří-li depozitní list vám, nebo..."

"Dobrá, pane, když nechcete, tak neberte," přerušil ho Sander. Vzal mu papír z ruky a odcházel.

Handlíř ho popadl křečovitě za rukáv. Teď začalo

smlouvání o stovky, pak desítky a nakonec o jednotlivé dolary, až konečně pan Livingstone s velkým nářkem a proklínáním, že okrádá svou rodinu, přinesl domluvenou částku.

"Zde jsou vaše peníze, pane, mám dnes slabý den. Prodáte i ty další depozitní listy?"

"-Nikoli. Sbohem, pane!"

Sander vyšel z krámu. Livingstone ho doprovodil a převzal koně od Letriera. Když cizinci odkvapili, obchodník se spokojeně usmál.

"Dobrý obchod," šeptal si. "Znamenité plemeno, krásně stavěné. Až se vzpamatují, dostanu za ně dvakrát tolik!"

Obchodník se ještě stále těšil pohledem na koupená zvířata, když se na ulici ozval dusot koní. Dva jezdcí, rudoch a běloch, se přihnali v plném trysku.

Když projížděli kolem Livingstoneova krámu, zahlédl běloch handlíře, jak si spokojeně prohlíží koupené koně.

"Tady bychom mohli narazit na stopu!" zvolal. Popojel blíž k obchodníkovi a zeptal se:

"Dobrý den, pane! Vy jste ty koně teď koupil?"

"Ano "

"Od dvou mužů, kteří vypadali tak a tak?" Zde běloch v hrubých rysech popsal Sanderu a Letriera.

"Myslím, že to byli oni," přikývl handlír.

"Kam zmizeli?"

"Nevím a také mi po tom nic není."

"Ale snad víte, kterým směrem se pustili?"

"Zahnuli tam kolem rohu," ukázal roh ulice, "ale více nevím,"

Běloch se chvíli rozmyšlel a pak se zeptal:

"Obchodujete jen s koňmi?"

"Jsem spíše takový vetešník."

"A co nuggety?"

"Máte-li nějaké, sem s nimi!"

"Nemám je s sebou. Vezou je za námi moji lidé. Můžu vám je nabídnout?"

"Nebudete-li hned požadovat peníze v hotovosti, vezmu je. Před chvílí jsem totiž vyplatil veškerou svou hotovost."

"Oněm dvěma mužům?"

"Jednomu z nich."

„Snad ne za cenné papíry?"

"Ano." , ,

"Kolik?"

"Dvacet tisíc," lhal Žid.

"Mohl byste mi tu poukázku ukázat?"

"Proč?"

"Nu, abych se přesvědčil, že vám ji prodal onen muž, jehož hledám."

"Hm, můžu ji ukázat. Ale do ruky vám ji nedám!"

Handlír zašel dovnitř a za chvíli se vrátil s papírem v ruce. Cizinec se na poukázku letmo podíval a spokojeně kývl hlavou.

"Prodal vám pouze tuto jednu?" zeptal se.

"Ano. Víc prodat nechtěl."

"Děkuji vám, pane. Myslím, že ti muži se k vám už nevrátí, ale kdyby se tak stalo, nekupujte od nich nic a dejte je zatknout. Depozitní listy, které vám ukazovali, patří mě. Ukradli mi je. Sbohem!"

Muž otočil koně a hnál se s rudochem tryskem dále. Oba se zastavili až v přístavu. Tam se obrátil plukovník - neboť on byl ten běloch - k indiánovi:

"Můj bratr Vinnetou mě následoval po prérii. Půjde se mnou i na moře?"

"Vinnetou půjde se svým bratrem až na konec světa. Howgh!"

"Předpokládám, že lupiči budou chtít uprchnout po

moři. Jistě se budou shánět po lodí, která brzy vypluje. Musíme střežit přístav, jinak nám uprchnou."

"Můj bratr Sam ať zůstane zde, ale náčelník Apačů se vrátí do Oaklandu, aby vyčkal příchodu Pitta s Dickem a jejich oddílu."

Firegun kývl hlavou a řekl:

"Dobrá. Měli sice slabší koně, ale už je čas, aby dorazili."

Plukovník zašel do nedalekého hostince, zanechal svého koně ve stáji a vrátil se na nábreží. Apač mezitím odklusal cestou, kterou oba přišli do přístavu.

Sander s Letrierem se bezcílně potloukali ulicemi města. Na jedné z křižovatek potkali muže, který vyšel z jedné z postranních uliček a kráčel kolem nich, aniž by si jich všiml. Byl střední postavy, nápadně štíhlý a měl na tváři jizvu, kterou nezakryla ani široká střecha klobouku.

Když Sander pohlédl do obličeje muže, zůstal překvapením stát. Popadl chvatně Letriera za rameno a zeptal se:

"Znáš ho?"

"Nikdy jsem ho neviděl, kapitáne."

"Možná jsem se špatně zeptal. Znáš ji?"

"Ji? U ďábla! Ta postava, ta chůze, že by to byla..."

"Je to ona, Jeane!" přerušil ho Sander. "Kdybychom nebyli tak zarostlí, jistě by nás poznala. Jaká to šťastná náhoda, že jsme na ni narazili! Musíme za ní!"

Oba muži se pomalu vydali za mužem s jizvou, který pomalu vešel do hostince, o kterém už byla řeč.

"Co hledá v takové putyce? Má přece dost peněz a může žít na úrovni. Vsadil bych krk, že za tou maškarádou vězí nějaká čertovina."

"Půjdeme dovnitř, kapitáne?"

"Ne. Kdyby nás viděla zblízka, jistě by nás poznala. Bouda je z jednoduchých prken, možná bude mít někde škvíru. Jdu se podívat kolem a ty zatím zůstaneš tady. Kdyby vyšla, dáš mi vědět."

Sander zahnul za roh. Hostinec byl od sousední budovy oddělen jen úzkou uličkou, asi čtyři stopy širokou. Sander do ní odbočil a po chvíli hledání našel v prknech díru od suku, kterou mohl pozorovat, co se děje uvnitř.

Muž s jizvou seděl u kamen a rozhlížel se kolem sebe. Najednou vstal a zmizel za stěnou v tajné místnosti, čímž se ztratil Sanderovi z očí. Ten pokročil kolem prkenné stěny oním směrem, ale v těch místech žádnou škvíru nenašel. Přiložil tedy ucho k prknům a ke svému překvapení slyšel každé slovo.

"Kde se sejdeme?" zeptal se právě někdo z přítomných.

"Tady ne. Nebylo by to moudré. Nábřeží také nepřípadá v úvahu. Myslím, že nejvhodnější bude malý záhyb za poslední rybářskou boudou," odvětil muž s jizvou.

"Kdy?"

"Nevím, kdy budu moci přijít, ale vy tam buďte kolem jedenácté. Pamatujte však: před mým příchodem nesmíte nic podniknout!"

"Ano, pane. Bude to tuhý boj, než dostaneme loď do svých rukou."

"Nebude to tak zlé, jak si myslíte. Důstojníci jsou dnes večer pozváni do města a pro mužstvo se na palubě chystá hostina, která nám ulehčí práci."

"To ovšem mění situaci. Máme na palubě nějaké přátele?"

"Ano, je tam Dlouhý Tom a několik dalších mužů."

"U všech čertů! Znamenitě jste to vymyslel. Černý korzár bude také při tom?"

"Jistěže. Jakmile obsadíme loď, vytáhneme kotvy. Vítr je příznivý a pomůže nám i odliv. Když se nestane něco nepředvídaného, ráno budeme na širém moři."

"Můžete se na nás spolehnout, pane. Třicet mořských vlků pod vedením zkušeného kapitána se nemusí bát ani celého námořnictva Spojených států."

"Moje řeč. Tady máte závdavek," řekl muž s jizvou. "Ale pozor na pití! Chci, abyste večer měli jasné hlavy."

Zarachotila židle. Bylo jasné, že muž s jizvou odchází.

Sander stál u prkenné stěny, zmámený dojmem toho, co před chvílí slyšel. Plán muže s jizvou byl neslýchané odvážný, že by sám nic lepšího nevymyslel.

Ozvalo se tiché syknutí - to Letrier dával znamení, že sledovaný opustil lokál.

"Před chvílí odešla," šeptal. "Musíme rychle za ní."

Kapitán se vzpamatoval právě včas. Vrátil se před hostinec ve chvíli, kdy muž s jizvou mizel za rohem. Spěchali za ním. Procházeli špinavými postranními uličkami i čistšími hlavními třídami, až muž zabočil do úzké uličky, lemované z obou stran zahradami. Zastavil u jedné zídky, opatrně se kolem rozhlédl a pak se přešvihl přes zeď. Sander s Letrierem čekali asi hodinu, ale když se muž neobjevoval, odešli.

"Patrně tady bydlí," promluvil Sander. "Musíme najít dům, k němuž ta zahrada patří."

Aby se to dozvěděli, museli obejít celou uličku. Dostali se na malé náměstí, kde před výstavním domem stál přepychový kočár. Ve chvíli, kdy zahrnuli za roh, vyšla z domu dáma a vsedla do kočáru. Komorná i kočí, kteří ji doprovázeli, se chovali velice uctivě. Pak kočí práskl do koní a tryskem vyrazil kolem dobrodruhů, kteří sotva stačili uskočit.

"Je to ona!" řekl Sander. "Viděl jsem ji zcela zřetelně."

"Ano, i já ji poznávám," přitakal Letrier.

"Počkám tady," pokračoval Sander, "a ty půjdeš do domu a nenápadně zjistíš, jak se teď jmenuje a v jakých žije poměrech."

Letrier vykročil k domu a po chvilce zmizel ve dveřích. Když se vrátil, zářil spokojeností.

"Nuže?" zeptal se nedočkavě Sander.

"Jmenuje se paní de Voulettre."

"Ach! Povýšila do šlechtického stavu! Která okna vedou do jejích pokojů?"

"Pronajala si celé první patro."

"Pojď do přístavu. Tam ti řeknu, co jsem se dozvěděl u hostince."

Oba muži zamířili na nábřeží a cestou se stavili v prvním obchodě, kde si nakoupili nové ošacení. Když se blížili k přístavu, najednou sebou Letrier trhnul, popadl Sanderu za rameno a odtáhl ho stranou.

"Co se děje, Jeane?"

"Podívejte se před sebe, kapitáne! Vidíte toho muže, co se opírá o jeřáb a rozhlíží se po okolí?"

"U ďábla! Firegun! Takže jsme ho nespletli. Kde jsou však ostatní?"

"Ty jistě rozestavil ten proklatý policista Treskow po městě, aby nás vyčmouchali."

"Hm, asi máš pravdu. Myslíš, že nás Firegun viděl?"

"Ne. Když jsme přišli, byl od nás odvrácen. Ostatně jsme se tak změnili, že by nás jen tak nepoznal."

"Musíme se mít na pozoru, aby se k nám nepřiblížil. Tihle zálesáci mají zpropadeně bystrý zrak i čich. Teď však mám já pro tebe malé překvapení, Jeane. Podívej se k molu! Co tam kotví za loď?"

"Kapitáne, vždyť je to náš Horrible! Poznávám ho, ačkoli se podstatně změnilo jeho lanoví."

"Ano, tohle je Horrible. Teď však pojď, půjdeme si odpočinout."

Muži se protlačili hustým zástupem lidí a zabočili do postranní uličky. V nejbližším hostinci si objednali pokoj, aby se mohli nerušeně poradit.

"Co říkáš Horrible, Jeane?" zeptal se Sander, když za nimi zapadly dveře.

"Neztratil nic ze své krásy, kapitáne."

"Víš, kdo mu velí?"

"Ne."

"Hm, to nevím ani já. Víš však, kdo na něm bude velet zítra?"

"Nepochybně ten, kdo velí dnes."

"To bych netvrdil."

"Snad se nechystá nějaká změna?"

"Ovšemže. Dnešní kapitán bude večer utopen a na jeho místo nastoupí jistý Sander alias Černý korzár."

"Opravdu, kapitáne? Myslíte to vážně?"

"Smrtelně vážně, Jeane!"

Letrier se pousmál.

"Takže miss Admirál se znovu stane prvním důstojníkem?"

"Možná ano, možná ne. Tu divokou kočku musím zkrotit!"

"A jaké místo na Horrible zaujme váš věrný Jean Letrier?"

"Neboj se, najdu pro tebe místo, s nímž jistě budeš spokojen. Teď poslouchej!"

Sander vypravoval svému druhovi, co uslyšel přes dřevěnou stěnu hostince, a připojil k tomu své domněnky.

"U ďábla!" zvolal Letrier. "Ta žena je snad schopná všeho!"

"Nejen to. Dám na to krk, že to, co naplánovala, provede velmi dobře."

"A co my?"

"Copak jsem už jednou neřekl, že budu kapitánem lodi?"

"Ano, ale pochybuji, že miss Admirál bude nečinně přihlížet, jak ji bereme loď."

"Hm, to uvidíme. Poslouchala mě dříve, bude mě poslouchat i teď! Ukradnout válečnou loď - to je kolosální nápad!"

Jaké to štěstí, že jsme ji poznali i v přestrojení!"

Zatímco se tito dva "šlechtetní" domlouvali o osudu méně šlechtetné paní de Voulettre, zazářily její salony ve světle nádherných lustrů a začala se v nich scházet vybraná společnost. Stoly se ohýbaly pod tíhou vzácných lahůdek ze všech koutů světa.

Hostitelka, která se už dávno vrátila z projížďky, sama své hosty obsluhovala a svým šarmem je uváděla v nadšení.

Před večírkem však, nikým neviděna, otevřela ve svém pokoji několik lahví vína a nasypala do nich trochu bílého prášku. Pak láhve opět zavřela a zapečetila.

Mezi hosty byli i četní námořní důstojníci lodí, které kotvily v sanfranciském přístavu. Nechyběl ani kapitán pancéřového monitoru, ani poručík Jenner, velitel Horrible.

Kolem vchodu do domu se tísnily skupinky zvědavců. Mezi nimi stáli i dva muži v námořnickém stejnokroji. Mlčenlivě se rozhlíželi po ostatních divácích a jejich zraky se chvílemi upnuly k jednomu z osvětlených oken. Dlouho a dlouho tu nehybně stáli, ale nakonec se přece jen dočkali. Náhle zastřel kdosi okno záclonou a hned nato bylo vidět, jak něčí ruka přejela několikrát po průsvitné látce záclony, načež světlo zhaslo.

"Pojďme!" řekl jeden z mužů.

Námořníci obešli dům a zabočili do uličky, v níž ve dne Sander s Letrierem číhali na muže s jízvou. Zde už na ně čekal muž s cestovním kufíkem.

"Je vůz na svém místě?" zeptal se velitelsky.

"Ano," zněla odpověď.

"Tak kupředu!"

Námořníci uchopili kufr a kráčeli před svým velitelem na roh nedaleké ulice, kde na ně čekal povoz. Vysedli na něj a vůz si to namířil ven z města. Když nechali za sebou poslední domy, zavolali na vozku, aby zastavil, a vystoupili. Vůz odfrčel zpátky do města a společnost vykročila směrem k moři.

Když přicházeli ke břehu, ozval se z houštiny přitlumený hlas:

"Stůj! Kdo tam?"

"Černý korzár."

"Buďte vítán, kapitáne!"

Z křoví přiběhlo několik postav, které uctivě zdravily muže s černým plnovousem.

"Co čluny?" zeptal se kapitán.

"V pořádku," odvětil jeden z mužů.

"A zbraně?"

"Také."

"Schází někdo?"

"Ne, jsme všichni."

"Dobrá. Jdeme!"

Všichni nasedli do člunů, které stály u břehu, a celá výprava vyplula na moře. Velikou oklikou se plavidla blížila k Horrible, na jehož přídi a zádi svítila poziční světla. Kolem již houstla tma, ale čluny už byly tak blízko lodi, že kdokoli z paluby je mohl bez větší námahy zahlédnout. Muž, jehož ostatní nazývali kapitánem, stál na nohou a se zatajeným dechem pohlížel na

fregatu. Nadešel okamžik, který rozhodoval o zdaru či nezdaru celé akce.

Noční tmou najednou přetnul přitlumený skřek kajky, který přicházel z paluby lodi.

Námořníci v člunech si zhluboka oddechli. Bylo to domluvené znamení, které měl dát Dlouhý Tom jen v případě, kdyby vše probíhalo dle očekávání. Ze zádi lodi viselo nad hladinou několik provazů.

"Veslujte k provazům a rychle nahoru!" velel muž s černým plnovousem.

Neuplynuly ani dvě minuty a posádky člunů stanuly na palubě Horrible. Dlouhý Tom je již očekával.

"Jak to vypadá?" zeptal se tiše muž s černým plnovousem.

"Všechno je v pořádku. Stráž drží naši druhové. Ti z posádky, kteří ještě nejsou opilí, sedí dole při grogu."

"Dobrá. Teď všichni dolů, ale nezapíjejte je! Možná se k nám později rádi přidají."

Rozkaz byl vykonán tiše a rychle. Nic netušící a grogem omámené mužstvo bylo snadno přemoženo, spoutáno a odvečeno do kabiny. Čluny byly odpoutány od lodi a Horrible byla v moci pirátů...

Nyní svolal muž s černým vousem mužstvo kolem sebe a každému určil funkci, kterou měl ten nebo onen na lodi zastávat.

"Namažte hřidel kotvy a kladky olejem, aby při vytahování příliš nevrzaly," rozkázal. "Žádné hlasité povely, neboť by nás slyšeli na pancéřové lodi! Každý ví, co má dělat."

Mužstvo se tiše rozešlo na svá místa. Velitel přecházel od muže k muži a udílel jim šeptem potřebné pokyny. Kotva tiše zavržala, plachty se rozvinuly. Vítr se opřel do plátna, znamenitě stavěná loď mžikem uposlechla pohyby kormidla, otočila se po větru a pak majestátně vyrazila na širé moře.

Teprve nyní zapraskal na palubě pancéřového monitoru výstřel, pak druhý a třetí. Posádka obrněnce věděla, že důstojníci Horrible nejsou na palubě lodi, a jelikož nebyli zpraveni o tom, že by některá z lodí měla vyplout v noci z přístavu, dali, ačkoli již pozdě, předepsané varovné znamení.

Nový velitel Horrible a Dlouhý Tom vystoupili na kapitánský můstek ve chvíli, kdy se ozvaly výstřely.

"Poslyš, Tome," řekl kapitán, "zpozorovali nás."

Dlouhý Tom pohlédl zkoumavě na napnuté plachty a nedbale řekl:

"Teď je to už jedno. Trvalo jim příliš dlouho, než otevřeli oči. Ale -jak to, že mě znáte jménem, kapitáne?"

"Černý korzár přece musí znát své lidi! Vždyť ses s ním vplavil dost dlouho."

"Černý korzár?" divil se Tom. JŠže jste znamenitý námořník, pane, to uznávám, ale Černý korzár? Toho znám moc dobře!"

"Pah! I když nejsem Černý korzár, budu jím!"

"Nevím, nevím... Naši námořníci chtějí sloužit pouze pod Černým korzárem. Slíbil jim to muž s jizvou."

"Slíbil? Tys ho, Tome, opravdu neprohlédl?"

"Nu, měl jsem jisté podezření... U ďábla! Nebyla to miss Admirál?"

"Trefil ses dotěrného byla to ona. Myslíš, že by nedovedla zahrát Černého korzára?"

Dlouhý Tom překvapením uskočil. Pomalu mu vše docházelo.

"U všech čertů! Pane - či vlastně paní - tohle je podivuhodná historka! Celou dobu jsem si myslel, že vás také oběsili, když jsme ztratili Horrible."

"Mýlil ses, Tome. Pokud vím, tak jsi jediný na této lodi, který znal osobně Černého korzára. Doufám, "že mě neprozradíš. Rozumíš mi?"

"Dokonale, kapitáne."

"Děkují, Tome. Budu si to pamatovat."

"Hm, mně je celkem jedno, vede-li Horrible muž, nebo žena, hlavní je, že nás přivede ke kořisti. Můžete se na mě spolehnout, kapitáne."

"Dobrá. Teď však pohleď na světla v přístavu. Je tam velice rušno. Myslím, že se nás chystají pronásledovat. Pah! I za bílého dne by mi stačily dvě hodiny, abychom jim unikli, natož v noci."

Kapitán vydal řízné povely, posádka Horrible napjala plachty a loď se hnala kupředu s dvojnásobnou rychlostí. Pak se miss Admirál chytila provazového žebříku a s pravou rozkoší do sebe vtahovala chladný mořský vzduch. Teprve když se začalo šerit, sešla do kapitánské kajuty, kde stál její kufr a posud hořela lampa.

"Hm," zabručela. S patrným uspokojením si prohlížela vkusně upravené místnosti. "Ten Jenner nebyl tak hloupý, jak jsem si myslela. Zařídil se docela obstojně. Teď se však přesvědčím, nenarazil-li na moji tajnou skrýši."

Odstrčila stranou zrcadlo, stiskla za ním téměř neznatelný výčnělek a tím uvedla do pohybu péro, které otevřelo malá dvířka ve zdi. Za nimi byla schránka v níž se kupily různé papíry. Dychtivě po nich sáhla a pak si zhluboka oddechla.

"Vseje na svém místě. Znameníť úkryt!"

Miss Admirál odemkla kufr. Jeho spodní přihrádka byla plná bankovek a mincí. Když přemístila cennosti do schránky, uzamkla ji a zakryla znovu zrcadlem. Pak se znovu věnovala obsahu kufru. Vytahovala z něj prádlo a kusy oděvu a skládala je do skříně. Nakonec vyndala i ony vzácné námořnické přístroje, které poručík Jenner tak obdivoval u domnělé paní de Voulettre.

"Kdyby ten mamlas věděl, proč se jeho krásná dáma věnuje těmto věcem!" usmála se. "U všech čertů, provedla jsem nejznamenitější kousek ve svém životě! Co by asi Sander řekl, kdyby mě tak teď viděl..."

"Řekl by: Bravo, miss Admirál!" přerušil její rozjímání mužský hlas a pevná ruka ji chytila za rameno.

Miss Admirál se zděšeně otočila a vytřeštěnými očima civěla do tváře muže, jehož jméno před chvílí vyslovila.

"Sa... Sa... Sander!" jektala mezi zuby.

"Ano, jsem to já," odpověděl muž s klidným a vyrovnaným úsměvem.

"Nevěřím! Snad jeho duch, ale..."

"Hlouposti," mávl rukou Sander. "Odkdy věří miss Admirál v duchy?"

"Dobrá, na ducha nevypadáš," uklidnila se. "Ale jak ses dostal na palubu Horrible?"

"To je na dlouhé vyprávění, povím ti to později. Důvod, proč jsem tady, znáš velice dobře."

"Netuším, kam míš." "

"Takže ty nevíš nic o mé pokladně, která zmizela s tebou, když jsi mě v New Yorku tak bídne opustila?"

"Ne!"

"Tak? Naštěstí jsem tu a mohu ti ji připomenout. Ale teď se domluvme o Horrible. Uloupit loď válečnému námořnictvu - to je přece skvělý kousek!"

Neodpověděla.

"Najala jsi schopné lidi." Opět ticho.

"Dokonce jsi jim slíbila, že Černý korzár bude kapitánem lodi."

Miss Admirál s vytřeštěnými očima poslouchala svého bývalého společníka.

"Abych ti umožnil splnit daný slib," pokračoval Sander, "dostavil jsem se na loď už před tebou, schoval se v podpalubí a čekal na vhodnou chvíli, abych se ti představil. Jsi opravdu výjimečná žena, ačkoli ten agent s jizvou byl

mnohem ošklivější než paní de Voulettre. Jelikož jsi všechno zařídila místo mě, jsem ochoten tě ponechat na palubě ve funkci prvního důstojníka. Shod' konečně ten plnovous! Už nemusíš hrát Černého korzára."

Sander vše - řekl klidným, ale odpor neštípícím tónem, který vehnal miss Admirál krev do tváře.

"Cože?" vykřikla a její oči se zaleskly jako oči divoké kočky. "Já a pod tvým velením? Co když tě neuznám?"

"Hm, myslím, že jsou na palubě dva důležité lidé, kteří mě jistě uznají. Dlouhý Tom a Jean Letrier budou poslouchat raději mne než kapitána v ženské sukni."

"Jean Letrier,? Ten zloduch je s tebou?"

"Samozřejmě. Právě připravuje Dlouhého Torna na změnu ve velení Horrible."

"Pchá! To ti nepomůže, Sandere! Loď je moje a já jsem jejím kapitánem. Kdo se bez mého dovolení ukáže na palubě, zaplatí svou troufalost vlastní krví. Pamatuj si to!"

Miss Admirál vytrhla z opasku revolver a namířila na Sanderu. Ale ten stejně rychle udělal krok stranou a vyrazil jí zbraň z ruky. Pak jí chytil za ramena a přitlačil její štíhlou postavu ke stěně kabiny, takže se nemohla ani pohnout.

"Poslyš, miss Admirál, co ti teď řeknu! Přes všechno, cos mi kdy udělala, jsem tě chtěl ponechat na Horrible a znovu ti svěřit funkci prvního důstojníka, jako za starých časů. Před chvílí jsi mě však chtěla zabít, což zásadně mění situaci. Já jsem kapitánem Horrible a udělám cokoli, abych tě zneškodnil!"

Hrozná rána pěstí dopadla na hlavu ženy, která klesla na podlahu kajuty. Sander ji svázal provazy a vystoupil nahoru. Zatím se venku už rozednilo. Mužstvo se na pokyn Dlouhého Torna shromáždilo na palubě. Když spatřil Letrier Sanderu, zamával kloboukem a zvolal:

"To je on, lidičky! Ať žije Černý korzár!"

Námořníci nadšeně vyhazovali své klobouky do výše a radostně opakovali zvolání.

Sander odpověděl letným úsměvem a hrdě pokročil do středu půlkruhu, kterou vytvořila posádka kolem Letriera a Dlouhého Torna. Vzal pod přísahu každého z mužů a rozdál jim bohatý závdavek. Nechal rozdělit zbraně, určil stráž a ústně stanovil lodní řád. Když bylo vše vyřízeno, odebral se Černý korzár do kajuty, aby dohlédl na miss Admirál.

Omráčená žena se mezitím vzpamatovala, ale když dobrodruzi vcházeli do kajuty, dělala, zeje v bezvědomí.

Sander se nad ní naklonil a důrazně se zeptal:

"Kde jsou peníze, které jsi mi uloupila?"

Miss Admirál otevřela oči a její pohled, plný nenávisti, spočinul na Sanderovi. Neodpověděla.

Černý korzár zopakoval svou otázku.

"Můžeš se ptát jak dlouho chceš. Nic se nedozvíš!" zasyčela.

"Nu, uvidíme," usmál se Sander. "Vím, že jsi část lupu už utratila, neboť vznešená paní de Voulettre vedla velice marnotratný život. Ale zbytek bude jistě na lodi. Znáš mě až moc dobře!"

"Hledej! "odsekla.

"S radostí. Nenajdu-li nic, znám prostředky, které tě zaručeně naučí mluvit! Jeane!"

"Ano, kapitáne?"

"Miss Admirál zůstane svázána a neopustí kapitánskou kajutu. Sám ji budu hlídat a zakazuji, aby se k ní někdo přiblížil, tebe nevyjímaje. Každý, kdo se pokusí s ní mluvit, dostane kulku! Ostatně, musíme dělat všechno, aby se o ní nikdo / posádky nedověděl. A teď, Jeane, přiveď dřívější posádku Horrible, muže po muži, na palubu a já si s nimi promluví. Uvidím, co se s nimi dá dělat."

Letrier odkvapil splnit rozkaz a Sander odtáhl svou zajatkyni do vedlejší kajuty, kde zdvojnásobil její pouta, aby se nemohla ani hnout...

Sam Firegun se v přístavu sháněl po lodi, která by v nejbližších hodinách vyplouvala na moře, jeho námaha však nebyla korunována úspěchem. Při pátrání zaslechl i jméno Horrible, a jelikož věděl, že tato loď byla majetkem Černého korzára, usoudil, že Sanderovi není přítomnost této lodi v přístavu lhostejná. Proto se lovec postavil tak, aby viděl každého, kdo by se ,k fre-gatě přiblížil.

Setmělo se. Firegun se pomalu procházel po vylidněném nábreží a jeho pozornosti neušlo žádné plavidlo, které přirazilo ke břehu. Tak se alespoň sám domníval, leč skutečnost byla jiná. Při velké rozloze pobřeží a za panující tmy nebylo možné postřehnout všechny čluny, které se pohybovaly v přístavu.

Lovec se zastavil, aby si na okamžik oddechl, když právě u jeho nohou vystupoval po schůdkách na nábreží muž, který právě připlul v jednom z malých člunů.

"Dobrý večer, pane!" pozdravil Firegun. "Odkud přicházíte?"

"Přece z moře."

"Z které lodi?"

"Ze žádné."

"To jste se jen tak projížděl po moři?"

"Ale vůbec ne!"

Mužova odpověď vzbudila trapperovu pozornost.

"Tedy jste někoho vezl?"

"Tak nějak to bylo, pane."

"A to tvrdíte, že jste nebyl u žádné lodi? Utopil jste snad svého cestujícího?"

"Možná ano, možná ne. Počkejte se svými otázkami několik hodin, pak vám odpovím přesněji."

"Proč ne dříve?"

"Protože nesmím. Slíbil jsem, že budu mlčet."

Fireguna se zmocňovalo jakési tušení, proto dále naléhal:

"Proč jste to sliboval?"

"Protože - ale poslyšte, vy jste mi nějaký zvědavý! Každý si rád něco vydělá."

"Ah tak! Tedy kvůli penězům jste slíbil mlčenlivost?"

"Ano."

"A dám-li vám víc, než jste dostal, odpovíte mi?"

Muž nedůvěřivě pohlédl na trapperův omšelý oblek.

"Víc? Hm, vy na to asi nemáte, příteli."

"Nesudte nikdy podle šatů, pane. Kolik jste dostal?"

"Svou mzdu a dolar navrch."

"Nic víc?"

"Cože? Padají vám snad dolary z kapes vašeho ro-zedraného kabátu?"

"Dolary? Ne, ty nemám, ale mám zlato."

"Opravdu? Zlato je ještě lepší než peníze."

Muž ze zkušenosti věděl, že rozedraný a otrhaný zlatokop má mnohdy v kapsách větší bohatství než sto vyfintěných šviháků.

"Podívejte se na tento nugget, pane!" opáčil Firegun. Přistoupil pod přístavní lampu a ukázal námořní-kovlkousek zlata, který vytáhl z náprsní kapsy.

"U všech kozlů, pane! Za ten valounek bych dal klidně i pět dolarů."

"Chcete-li ho, máte ho mít, dokonce zdarma. Pokud mi řeknete své tajemství."

"Opravdu?"

"Ovšem. Koho jste tedy vezl?"

"Dva muže."

"Hni! Jak byli oblečeni? Jako lovci?"

"Ale vůbec ne! Měli úplně nové šaty."

"Jak vypadali?"

Muž popsal oba muže a jak Firegun předpokládal, jeho popis se hodil na Sandera a Letriera.

"Kampak měli namířeno?"

"Vystoupili nedaleko Horrible."

"O čem spolu mluvili?"

"Nevím, protože jsem jim nerozuměl."

"Jakto?"

"Mluvili nějakou hatmatilkou, snad francouzsky."

"Jsou to oni!" zvolal Firegun. "Vystoupili na palubu Horrible?"

"Kdepak! Skočili přímo do vody."

"Cože?"

"Nu, bylo mi to také nápadné, ale řekli mi, že jsou z posádky fregaty a že byli načerno ve městě. Nyní chtěli zpátky na loď, aniž by je někdo upozoroval. Za dolar jsem jim slíbil, že zachovám několik hodin mlčení."

Firegun se zamyslel. Dříve však, než stihl námořníkovi položit další otázku, ucítil na rameni něčí ruku.

"Můj bratr Sam nechť jde s Vinnetouem," ozval se sametový hlas apačského náčelníka. Indián odvedl lovce několik kroků stranou a řekl:

"Jak se jmenuje velická kánoe, která se houpe na vlnách velké louže?"

"Horrible."

"Nepatřila tato kánoe kdysi zlému bílému muži Sanderovi?"

"Ano, patřila."

"Sanderji navštíví, aby se jí znovu zmocnil."

Lovec se zarazil a zeptal se:

"Jak přišel můj rudý bratr na tuto myšlenku?"

"Vinnetou opustil své místo, aby promluvil se svým bratrem. Cestou narazil na hlouček bledých tváří, které promlouvaly o Horriblu. Mířily do přístavu a náčelník Apačů je sledoval. Na břehu vstoupily s jinými bělochy, kteří s sebou táhli kufr a bednu, do několika menších kánoí a odrazili od břehu. Mluvili, že přijde Černý náčelník."

"Černý korzár."

"Ano, Vinnetou slyšel to slovo, ale nezná jeho význam."

"Vypluli na moře?"

"Ano. Každý z mužů měl nůž a sekeru."

Sam Firegun chvíli hloubal a pak řekl:

"Nechť se můj bratr vrátí na své místo. Myslím, že naši přátelé dorazí nad ránem do města."

Apač se tiše vzdálil. Také námořník, který obdržel slíbený nugget, odešel. Jen plukovník zůstal na nábřeží a uvažoval.

"Mělo se stát s Horrible něco neočekávaného?" kladl si otázku. "Ale měla-li být loď přepadnuta, co s tím má společného Sander? Vždyť přece vůbec nemohl tušit, že ve Friscu narazí na Horrible?"

Zatímco Firegun takto uvažoval, zaduněly tři rány z paluby pancéřového monitoru, který kotvil nedaleko Horrible.

Ačkoli byla pozdní noční hodina, nábřeží se za chvíli naplnilo hloučkem zvědavců, kteří chtěli vědět, co znamenají poplašné rány. Pro hustou tmou nebylo možné rozeznat, co se děje na hladině, ale z

četných světél, která kmitala na palubách kotvicích lodí, bylo zřejmé, že se děje něco neobvyklého.

Nedaleko Fireguna přirazil ke břehu člun s důstojníkem a šesti veslaři. Jakýsi muž vedle lovce se ptal:

"Co se děje, pane?"

"Horrible zvedl kotvy a vyrazil na moře," odvětil důstojník.

"Nu a co je na tom tak zvláštního, he?"

"Docela nic, kdyby nebyli jeho důstojníci na pevnině. Muselo se něco stát a je mou povinností informovat o tom důstojníky fregaty."

Muž běžel směrem k náměstí, kde stál dům paní de Voulettre.

Sam Firegun, který slyšel celý rozhovor, spěchal za ním. Bez ohlášení vtrhl do domu, v němž panoval zmatek. Paní domu zmizela a skoro všichni hosté leželi omámeni v salonech. Přivolaný lékař prohlásil, že patrně vypili otrávené víno. Lékaři, policajti a námořníci běhali do domu i z domu a před vchodem se tlačil zástup čumilů. Všude kolem panující rozčilení uchvátilo i lovce. Nedovedl si sice vysvětlit, co spojuje Sandera s paní de Voulettre, ale tušil, že oba se zmocnili Horrible, aniž by ovšem chápal, jak k tomu došlo.

Okamžik byl na rozpacích, nemá-li sdělit policii, co se dozvěděl od Vinnetoua. Ale jednak měl jako pravý zálesák, který je vždy zvyklý spoléhat se pouze na své síly, velkou nechuť k policii, jednak chápal, že by jeho '••' oznámení vedlo k dlouhému zdržování s výslechy a jinými formalitami, které by stejně k ničemu nevedly. Byla pouze jediná cesta k rozluštění záhady: pronásledování Horrible. Firegun se rozhodl, že se do toho pustí na vlastní pěst. K tomu ovšem potřeboval hodně peněz, aby pronajal nějakou loď, musel tedy vyčkat na příchod skupinky, vedené Dickem Hammerdulle,

Hammerdulle,

kteřá s sebou přivázela všechny zásoby zlata, které ukrýval v jeskyni.

Plukovník pochopil, že jeho úkol na nábreží skončil. Nezbyvalo mu nic jiného, než vyčkat na návrat Apače a do té doby přemoci svou netrpělivost.

Leč čekat do rána nevydržel. Přeplavil se tedy do Oaklandu, kde vyhledal Vinnetoua, a společně s ním očekával příchod přátel. Náčelník Apačů se klidně uložil k spánku, ale plukovník nemohl usnout. Myšlenka, že je Sander na moři a že se mu neustále vzdaluje, ho tak trápila, že se jen převaloval z boku na bok a počítal minuty, jež ho dělily od příchodu Dickovy skupiny.

Náklad, který s sebou skupinka vezla, ji velice zdržoval, a proto se trapper s Apačem vydal napřed, aby jim Sander a Letrier nezmizeli z očí. Podle rychlosti, jakou jeho lidé postupovali, mohli být v Oaklandu nejdříve nad ránem, což Fireguna velice znepokojovalo.

Hvězdy na obloze se nikdy neřídí přáním lidského srdce. Jdou klidně svou drahou, jak činí již statisíce let, a proto ani onoho dne se, nesplnilo Firegunovo přání, který toužil po jejich zmizení a nástupu nového dne.

Nakonec však noc ustoupila a vítězná sluneční záře se rozlila po zemi. Lovce skoro záviděl Apačovi jeho klidný a pevný spánek. Právě uvažoval, zdali ho nemá vzbudit, když se Vinnetou prudce vztyčil, rozhlédl se bystře kolem sebe a řekl:

"Nechť můj bratr přiloží ucho k zemi."

Trapper Apače poslechl a zaslechl slabý dusot, který se blížil k městu. Náčelník ho slyšel i ve spánku.

"Blíží se jezdcí na unavených koních," pokračoval Vinnetou. "Slyší můj bratr řehotání kobyly? To je zlé zvíře cizího muže, který jezdí po veliké vodě."

Apač tím minil zlomyslné zvíře, s nímž měl Peter Polter tolik potíží.

Po chvíli se skupinka objevila nadohled. Vepředu jel Treskow s Wallersteinem. Za nimi se v sedle kymácel kormidelník a neustále huboval svého koně. Vzadu jeli Dick, Pitt a Bili Polter. Každý z nich vedl jednoho mezka, obloženého zbožím.

"Vidíte to hnízdo před námi?" zabručel Peter Polter. "Myslím, že je to Saň Francisco. Z této strany ho nepoznávám, neboť jsem ho vždy viděl jen z moře."

"Vidíme-li či ne, to je jedno," odvětil Dick Hammerdull, "ale nějaké město před námi leží. Co tomu říkáš, Pitte Holbersi, ty starý parde?"

"Myslíš-li, Dicku, že je to staré, dobré Frisco, nemám nic proti tomu," odvětil dobromyslně dlouhán. "Když nás tam u vody přepadli Ogellallahové, nemyslel jsem si věru, že tuto krásnou krajinu ještě kdy spatřím."

"Nebýt tady mé skromné osůbky, nahnílý stožáre," ozval se kormidelník, "sedřeli by vám rudoši kůži, jak to u nás dělávali před několika sty léty loupeživým rytířům, a teď byste seděli v lůně Abrahámově bez pokrývky těla. Co to vidím? Podívejte se napravo, pánové! Nechám se namočit v dehtu a obalit peřím, není-li to plukovník a Vinnetou!"

Skupinka popohnala zvířata a za chvíli dorazila k čekajícím.

Díky Bohu, že konečně přicházíte!" zvolal Firegun. "Čekáme na vás netrpělivě, jako buvol na déšť."

"Nešlo to rychleji, strýce," ozval se Wallerstein. "Jeli jsme celou noc bez odpočinku. Podívej se na naše ubohá zvířata. Ledva pletou nohama."

"Matěje, plukovníku?" zeptal se Bili Potter.

"Přišli jsme pozdě. Utekli nám."

"Utekli? Kdy? Kam? Jak?"

Sam Firegun stručně pověděl, co se stalo. Trapperi odlehčili svému hněvu různými klením.

"Byli jste na policii?" zeptal se Treskow.

"Dejte pokoj s policií!" odsekl Firegun. "Škoda času!"

"Nu, máte asi pravdu, pane Firegune," přikývl detektiv. "Najmeme si parník a pustíme se za nimi."

"Přesně tak jsem to myslel, proto na vás tak dychtivě čekám. Musíme prodat část zlata, protože nemáme dost peněz."

"Nelíbí se mi to," bručel kormidelník.

"Proč?" divil se Firegun.

"Nechci žádný parník! Ty bečky od sardinek za nic nestojí. Dobrá plachetnice najde vždy dobrý vítr, ale parník potřebuje uhlí, a to se všude nenajde. Pak se jen pohupuje po vlnách a nemůže dopředu ani zpět."

"Naložíme hodně uhlí."

"Dovolte, plukovníku, jste sice dobrý lovec, všechna čest, ale námořnímu umění rozumíte jako koza petrželi. Především musíte ten parník mít. Když ho najdeme, budeme se s jeho majitelem handrkovat půl dne a mezitím nám ti výlupeci ujedou."

"Zaplatím majiteli, co bude chtít!" prohlásil Firegun.

"Dobrá, ale pak začnou nakládat uhlí, náboje, proviant, budou prohlížet loď, je-li schopná daleké plavby, a tím uplynou další a další hodiny, snad i dny. Horrible se ztratí v nekonečných vodách Tichého oceánu, dříve než vyrazíme. Čert aby to vzal!"

Ostatní mlčeli. Výjimečně museli uznat, že kormidelníkovy obavy nejsou neopodstatněné.

"Nepochybují o tom, co jste řekl, Poltere," ozval se Treskow. "Ale zůstat sedět zde a koukat se na moře také není řešení. V každém případě musíme za nimi!"

"Ale kam?"

Ostatní na kormidelníka udiveně pohlédli.

"Snadno se to řekne, 'Za nimi'," vysvětloval Peter Polter, "ale musíme připustit, že byl-li Horrible dobře zásoben, může se schovat kdekoli v Tichém oceánu. Možná se vydal do Japonska, možná do Austrálie. Tím směrem má cestu volnou. Ovšem byl-li zásoben málo, jistě odpnul na jih, aby někde na západním pobřeží doplnil chybějící zásoby."

"Uvidíme, co se dá dělat," pokrčil rameny plukovník. "Teď kupředu, pánové!"

Lovci projeli Oaklandem a přeplavili se do Saň Franciska.

"Znáte ve městě bankovní dům, který vykupuje nuggety?" zeptal se Treskow Sama Fireguna.

"Ano, Bellhourst and Co.," odpověděl trapper. "Mám u nich založený účet."

"Je to daleko?"

"Ne. Pojedeme kolem nich."

Zanedlouho jezdci dorazili k bankovnímu ústavu. Plukovník sestoupil z koně a vešel dovnitř. Po chvíli se vrátil a požádal své druhy, aby odnesli pytle s nuggety do pisárny. Úředníci ocenili drahý kov a zanedlouho měl v ruce Firegun peníze, které tvořily značné bohatství.

"To bychom tedy měli," řekl spokojeně. "Teď každý dostane svůj podíl."

"Dostane-li každý z nás svůj podíl či nikoli, to je jedno," ozval se Dick Hammerdul. "Ale dost dobře nevím, co bych dělal se svazkem potištěných papírů. K jídlu to není a jinak nic nepotřebuji. Co myslíš, Pitte Holbersi?"

"Myslíš-li, Dicku, že bychom je měli nechat u plukovníka, nemám nic proti tomu. Medvědí tlapa je mi mnohem milejší než potištěný papír. Co tomu říkáš, Bille Pottere?"

"Moje řeč, Pitte," odpověděl malý lovec. "Já papír

nejím a můj kůň jakbysmet. Plukovník nám je zase dá, když je nebude potřebovat."

"Děkuji vám za vaši důvěru, pánové," řekl Firegun, "ale trvám na tom, že každému vyplatím jeho podíl. Bude to tak lepší, neboť nevíme, co nás čeká. Mně zůstane i tak ještě dost, a když ne, budete přece na blízku. I když vlastně nevím, půjdete-li všichni se mnou na moře."

"Víte či nevíte, to je jedno, plukovníku," zabručel Dick, "ale já jdu s vámi."

"Já také," přidal se Pitt.

Také ostatní bez výjimky se přihlásili.

"Dobrá," usmál se Firegun. "Ale teď se především podělíme."

Lovci si rozdělili peníze, vsedli na koně a odjeli do přístavu.

Kromě několika plachetnic kotvilo u mola pouze několik nákladních válečných parníků. Všechny lehčí lodě už opustily přístav, aby alespoň z povzdálí sledovaly honičku na Horrible, do které se pustily všechny válečné lodě, kotvící v sanfranciském přístavu. Kotvu nevytáhl pouze obrněnec, jehož kapitán ležel stále v bezvědomí v městském lazaretu. Mezitím se policii podařilo záhadnou událost poněkud objasnit. Jeden z hostů večírku si všiml odjezdu paní de Voulettre. Brzy byl vypátrán povoz, který odvázel muže z domu záhadné ženy mimo hranice města. Přihlásil se i rybář, který bydlel nedaleko místa, kde piráti nasedali do člunů. Řekl, že jich bylo kolem čtyřiceti a že zaslechl, jak mluví o nějakém Černém korzáru. Všechny tyto výpovědi spolu s pověstí, že prvním důstojníkem Černého korzára na Horrible byla neobyčejně krásná žena, a konečně i listinné důkazy, zajištěné v ložnici paní de Voulettre, vysvětlily tuto od počátku tak záhadnou a nepochopitelnou událost. O

výsledku policejního šetření se dozvěděli i naši lovci, kteří na nábřeží čekali na návrat Sama Fireguna, který horečně hledal nějakou loď, jež by měla šanci dostihnout Horrible.

Peter Polter se mrzutě rozhlížel po kotvících plavidlech. Plukovník se vrátil a výraz jeho tváře prozrazoval, že nepochodil.

"Nuže?" zeptal se kormidelník.

"Nepochodil jsem," odpověděl trapper. "A co vy?"

"Nic, vůbec nic," bručel kormidelník. "Samé bečky od soli a sudy od slanečků. Deset měsíců potřebuje takový pekáč, aby ujel deset uzlů. A tam venku..."

Zarazil se. Chtěl nepochybně říct, že ani dále od nábřeží nebude nic lepšího, leč v tom postřehl na obzoru něco, co vzbudilo jeho pozornost.

"Hm, ať se nejmenuju Petr Polter, není-li tam v dálce onen bílý puntík plachta lodi! Jelikož v přístavu není nic kloudného, musíme na ni počkat. Ale nesmíme si dělat zbytečné naděje. Na jednu válečnou frega-tu vpluje do přístavu na třicet obchodních lodí, které se k pronásledování Horrible nehodí."

"Je to naše jediná naděje," smutně poznamenal plukovník. "Jak dlouho potrvá, než vpluje do přístavu?"

"Těžko říci. Hodinu, možná dvě. Záleží, jak je stavěná."

"Máme tedy dost času. Najdeme-li vhodnou loď, půjdeme na moře. V opačném případě vyčkáme na výsledek pronásledování. Kdybychom přišli k molu o deset minut dříve, Horrible by nám neunikl. Teď se musíme postarat o naše koně a najít si obchod, kde bychom se slušně oblékli."

Bodří lovci se opravdu spíše podobali zákeřným pobudům než poctivým lidem. Zašli tedy do prvního hostince, kde se postarali o zvířata a ukojili svůj hlad i žízeň. Pak navštívili nedaleký obchod, jeden z těch,

kde je možno dostat vše, nač si jen člověk vzpomene. Nakoupili potřebné věci a slušně oblečení se vrátili do přístavu. Kormidelník krácel napřed. Když došel k místu, odkud měl volný rozhled po celém kotvišti, radostně vykřikl:

"Hergot! To je loď! Podívejte se na ty nádherné tvary, na její ladné pohyby! U kozla! Vždyť je to Swallow!"

Námořník radostí spráskl obě dlaně a ozvala se rána jako z hmoždíře. Pak popadl jednou rukou Dicka Hammerdulla, druhou Pitta Holberse a počal s nimi křepčít, až se kolenjdoucí s údivem zastavovali kolem podivné trojice.

"Swallow či ne, to je jedno," bručel Dick a snažil se vymanit s kormidelníkovou objetí. "Pust' mě, ty mořská obludo, a pověz, co na té lodi vidíš?"

"Co na ní vidím?" divil se Polter. "Vlaštovka je jediná loď na této polokouli, která je rychlejší než sám Horrible. Velí jí poručík Parker, skvělý důstojník. Můžu se vsadit o cokoli, že nám piráti neutečou! Už jako bychom je měli!"

Kormidelníková radost brzy nakazila i ostatní. Loď, která vjížděla do přístavu, opravdu vzbuzovala velké naděje. Na její přídi trůnila ze dřeva vyřezaná vlaštovka s pozlacenými křídly - znamení, že se Peter Polter nemýlil. V přední části fregaty se objevil bílý obláček a hned na to zaduněla rána, na níž odpověděl pozdravný výstřel přístavního děla.

Swallow vplouval do přístavu a z lodi zněly řízné rozkazy velícího důstojníka.

"Kormidlo vpravo!"

Loď opsala ve vlnách ladný oblouk.

"Plachty dolů!" velel hlas.

Plachty zplihly a rázem sletěly na ráhna. Fregata se nadzvedla přídi, pak zádi, překloupila se na druhou stranu, jako by se chtěla položit na bok, pak se vzpřímila a o okamžik později již stála nehybně na rozčeřených vlnách.

"Hurá, Swallow, hurá!" znělo od nábreží ze stovek hrdel. Obyvatelé Saň Francisca již znali tuto nádhernou loď a v hojném počtu ji přišli přivítat. O to radostněji, že se předpokládalo, že Swallow se také zúčastní honby na Horrible. Dva muži v námořnickém stejnokroji se tlačili davy lidí k nábrežní zdi. Jeden měl odznaky lodního poručíka, druhý kormidelníka. Skočili do prvního volného člunu, odvázáli a rychle veslovali směrem k Vlaštovce.

Velitel lodi, který stál u zábradlí, je poznal už zdaleka.

"Ahoj! Poručíku Jennere, jste to opravdu vy? Kde máte svou loď?"

"Hoďte nám rychle žebřík, řeknu vám to na palubě."

Z lodi se k člunu sesunuly dřevěné schůdky a oba námořníci svižně vyběhli nahoru.

"Zdravím vás, poručíku," pokynul hlavou Jenner k veliteli Vlaštovky. "To je Perkins, můj kormidelník," představil svého druha. "Poručíku, musíte nám půjčit svou loď!"

"Půjčit Vlaštovku? Proč?"

"Musím rychle za Horrible!"

"Za Horrible? Tomu nerozumím."

"Byl mi ukraden, uloupen!"

Parker se díval na Jennera jako na šílence.

"Poručíku, vy žertujete!"

"Že žertuji? Čert aby vzal takové žerty! Vůbec mi není do žertu. Byl jsem otráven, týrán od felčarů, vyslýchán policií, ponižován přístavním úřadem - pane, stále si myslíte, že vtipkuji?"

"Stále mluvíte v hádankách, poručíku."

"Hned vám vše vysvětlím," odvětil Jenner, kterým viditelně lomcoval bezmezný vztek. V krátkosti povyprávěl svému kolegovi, co se přihodilo, a v rozrušení, v němž byl snad schopen i násilí, úpěnlivě zvolal:

"Pane, musíte mi půjčit Vlaštovku!"

"To je nemožné!" odvětil rezolutně poručík Parker. "Vlaštovka je pod mým velením a smím ji podstoupit jinému pouze na rozkaz Admirality."

"To je hanebné, podlé -" bručel smyslů zbavený Jenner.

"Poručíku!" přerušil ho Perkins.

Jenner se při hlasu svého kormidelníka trochu vzpamatoval a snažil se přemoci svůj vztek.

"Chci s vámi jednat, pane, jako bych neslyšel vaše urážky," poznamenal klidně velitel Vlaštovky. "Chápu vaše rozrušení nad ztrátou Horrible, ale vy znáte námořní pravidla stejně dobře jako já a víte, že vám loď půjčit nesmím. Slibuji vám, že se hned vydám za Horrible. Chcete mě doprovodit?"

"Třeba do pekel, pane!"

"Dobrá. Teď mi však odpovězte na několik otázek. Jak byl zásoben Horrible?"

"Asi na týden plavby."

"To znamená, že musí přistát v Acapulcu, kde bude muset doplnit zásoby."

"Ano, a tam ho dohoníme," přitakal Jenner. "Vaše loď, pane, je rychlejší než Horrible. O tom jsem se nedávno přesvědčil. Prosím, zvedněte hned kotvy. Jedme, proboha, jedme!"

"Ne tak zhurta, pane! Přílišný spěch někdy škodí. Především musím vybavit nezbytné formality."

"Formality? Bože, kdo by v takovém případě myslel na formality? Musíme hned na moře!"

"Ne! Půjdu na břeh, učiním zadost svým povinnostem a mezitím loď doplní zásoby potravin a střeliva, které nám

docházejí. Navíc musím sehnat parník, který nás vyveče z přístavu. A pak - kolik děl je na Horrible?"

"Osm po obou stranách paluby, dvě na přídi a vzadu je pancéřová věž."

"Hm, pak je silnější než Vlastovka," sraštil čelo

Parker. "Forstere?"

"Ano, pane!" ozval se kormidelník.

"Jdu na přístavní úřady a postarám se o doplnění našich zásob. Vy mezitím navštivte vlečný parník vedle obrněnce.

Zdá se, že má čas. Řekněte jeho kapitánovi, že ho žádám, aby byl za hodinu připraven vzít Vlastovku do vleku a vyvézt nás na širé moře. Do té doby se vrátím."

"Ano, pane!"

Parker se nyní chtěl obrátit k veliteli Horrible, když jeden z námoníků zvolal:

"Člun na levoboku!"

"Co je to za člun?" zeptal se Parker.

"Rybářská bárka. Je v ní osm mužů a jeden z nich je rudoch."

Poručík přistoupil k zábradlí, pohlédl dolů a zvolal:

"Co si přejete, pánové?"

"Chceme vás požádat, poručíku," ozval se plukovník, neboť posádku člunu tvořil Firegun a jeho přátelé, "zdali byste nás nevzal na palubu. Současný velitel Horrible nám ukradl celé jmění."

"Můžete nastoupit, pánové," odvětil Parker. "Kormidelník vám vykáže kajuty. Teď jdu na břeh, ale za hodinu vyplujeme."

"Vezměte mě s sebou, pane!" žadonil Jenner. "Hořím nedočkavostí a tady bych asi zešlel."

"Dobrá, pojďte se mnou."

Oba důstojníci vsedli do člunu, v němž připlul

Jenner, a vydali se ke břehu. Sotva odrazili od boku lodě, seběhla se na Vlastovce veselá scéna.

Když Peter Polter vylezl na palubu, všiml si kormidelníka Forstra.

"Forstere, Johnne Forstere, starý racku, snad ses nestal kormidelníkem?" zvolal.

"Co jsi zač? Ten člověk mi tyká, nazývá mě svým jménem, a já ho ani neznám. Kdo jsi, kolohnáte?"

"To je teda pěkné! Ten chlapík nechce poznat svého mistra, od něhož dostal nejeden pohlavěk! A co vy, pane

Perkinsi," obrátil se ke kormidelníkovi Horrible, "vy mě také nepoznáváte?"

Perkins se zakabonil a bylo vidět, že si nemůže vybavit jméno obrovitého námořníka.

"Ejhle, Plowisi, Millere, Oldstone, křivonohý Baldingu, opravdu mě nepoznáváte?" oslovoval Polter posádku.

"Kormidelník Polter!" vykřikl konečně jeden z mužů, který poznal obrovitého cizince.

"Polter! Hurá!" ozvaly se radostné hlasy.

"Nahoru s ním, nahoru!" ječel kdosi a na třicet rukou se chopilo kormidelníka a vyzvedlo ho do výše. Zástup námoníků se seřadil v průvod a s výkřiky "holá, holá, holá!" nesl bodrého Poltera několikrát kolem po palubě. Starý námořník se vzpíral, klel, prosil i nadával, ale vše bylo marné. Konečně se ho ujal kormidelník Forster a za všeobecného veselí mu konečně pomohl na nohy.

"Slez dolů z trůnu, starý žraloku, a pojď na příď. Musíš nám vypravovat, kde ses potloukal."

"Budu vypravovat, budu, ale už mě konečně pusťte!" zvolal Polter a rozmáchl se jemně kolem sebe rukama. Tím se uvolnil kruh kolem něho a obr vykročil na příď.

Lovci mlčky přihlíželi veselé scéně a upřímně a srdečně se radovali z uvítání, jehož se dostalo kormidelníkovi.

Vinnetou, který dosud nikdy nestál na palubě lodi, se rozkročil a opřel se o svou pušku, jejíž pažba byla pobita stříbrnými hřeby. Rozhlízel se po okolí zdánlivě netečně, ale kdo ho znal blíže, věděl, že za touto lhostejností se skrývá hluboký zájem.

Neuplynula ani půlhodinka a na břehu se kupily předměty, které obstaral poručík Parker. Kormidelník Forster poslal pro ně několik člunů, a jakmile byly zásoby naloženy, objevil se na břehu i velitel Vlastovky v doprovodu svého nešťastného kolegy z Horrible.

Na lodi bylo mezitím vše připraveno k vyplutí. Několik minut před uplynutím hodinové lhůty se naplnula lana vlečného parníku a Vlastovka pomalu vyplouvala z přístavu.

Dokud nebyla loď na širém moři, všichni námořníci pracovali na palubě, ale když se odpojila lana vlečného parníku, část mužstva se mohla oddat zábavě a odpočinku.

Poručík Parker přistoupil ke kormidlu, kde stál Polter vedle Forstera.

"Jste Peter Polter, pane?" zeptal se hromotluka.

"Ano, kapitáne!" hlásil se námořník a vzdal předepsaným způsobem poctu. "Bývalý plavčík na lodi Admirál Nelson Jehoho Veličenstva královny Anglie, pak kormidelník na lodi Vlastovka Spojených států a-merických..."

"A nyní čestný kormidelník na téže lodi," přerušil ho velitel.

"Kapitáne!" zvolal dojatě Polter a chtěl spustit děkovnou řeč, ale poručík Parker ho umlčel kývnutím ruky.

"Dobrá, kormidelníku, jen žádné díky! Co myslíte, kam asi zamířil Horrible?"

Peter Polter pochopil, že poručík netouží po žádné radě, nýbrž ho zkouší. Ocítl se ve svém živlu a odpověděl stručně, ale zdvořile:

"Jelikož má nedostatek zásob, míří do Acapulca."

"Myslíte, že ho dohoníme, než tam dorazí?"

"Ovšem. Máme příznivý vítr a rychlejší loď."

"Chcete pomoci Forsterovi?"

"Bude mi ctí, pane."

"Tedy pozor na mapu a kompas, ať jedeme přímo."

Poručík se chtěl vzdálit, když ho Polter překvapil otázkou:

"Do Acapulca nebo Guayaquilu, pane?"

"Proč do Guayaquilu?"

"Přece abychom je předběhli a uvítali je ze strany, odkud nás nejmíň očekávají."

Parkerovy oči zablýskly radostí.

"Výborně, kormidelníku! Máte pravdu. Poplujeme do Guayaquilu, i když není vyloučeno, že po doplnění zásob namíří Horrible z Acapulca k Havajským ostrovům."

"Nevadí. Budeme křižovat mezi jižním a západním směrem, až nám vběhne do rukou."

"Dobrá. Forstere, otočte kormidlem o dva dílce vlevo. Napnout všechny plachty. Podle instrukcí se máme co nejrychleji vrátit do New Yorku, takže si s Horrible musíme pospišit."

Poručík to řekl tak klidně, jako by několikatisícimílová cesta do New Yorku kolem Kornové mysu a zmocnění se pirátů byla pro něj každodenní záležitostí. Pak velitel lodi přistoupil ke skupince trapperů a srdečně je uvítal na Vlastovce.

Zejména ho upoutal indián, jehož se zeptal:

"Necítí Vinnetou touhu po svém domově?"

"Domovinou Apače je boj," zněla hrdá odpověď.

"Boj na moři je jiný než boj na pevnině. Má své zvláštnosti."

"Náčelník velké kánoe neuvidí Vinnetoua se chvět."

Parker pouze mlčky pokynul hlavou. Věděl, že indián mluví pravdu.

Rozrušení, které vyvolaly poslední události u posádky, se rozplynulo a vše probíhalo jako obvykle. Den plynul za dnem, jeden jako druhý, což počínalo lovcem, navyklé životu v přerii, nudit.

Šířku Acapulca už minuli, a proto poručík rozkázal zabočit lodí tak, aby měl na očích obě vodní dráhy - západní k Havajským ostrovům a jižní ke Guayaquilu. Zvedl se ostrý větřík a slunce pomalu zapadalo mezi malými, ale temnými obláčky.

"Zítرا bude pořádný vítr, kapitáne," zavěštil Polter, když se na můstku znovu objevil.

"Hm, máte pravdu. Nebylo by špatné, kdyby nám zítرا vběhl pod ruku Horrible. Při větru je mnohem těžkopádnější než Vlastovka a měli bychom za chvíli po honičce."

"Plachta na obzoru!" ozval se z koše řev službu konajícího námořníka.

"Kde?" zeptal se Parker.

"Severovýchod."

Mžikem byl poručík nahoře, vzal muži dalekohled a zaměřil ho naznačeným směrem. Pak sešplhal dolů a chvatně přikročil k poručíku Jennerovi, který ho už netrpělivě očekával.

"Co se děje?" zeptal se velitel Horrible.

"Vlastně sám nevím. Viděl jsem trojstěžník, který by mohl být Horrible. Jsme pod sluncem, takže nás dosud nezpозorovali. Aby nás předčasně neuvíděli, zaměním plachty."

"Co to znamená, pane?"

Parker se usmál.

"Můj vynález, který nám pomůže stát se neviditelným, alespoň tedy na jistou vzdálenost. Pozor!" zavelel. "K ráhnu!" Dobře vycvičené mužstvo Vlastovky provedlo rozkaz s neobyčejnou hbitostí.

"Plachty dolů!"

Povel byl okamžitě proveden a rychlost lodi klesla na polovinu.

"Černé plachty nahoru!" ozval se další rozkaz.

V několika minutách visely na místě standardních lodních plachet plachty černé, čímž se stala Vlastovka blížící se lodi téměř neviditelnou.

"Forstere, směr jihozápad!" vykřikl poručík.

Vlastovka nyní pomalu plula před blížícím se trojstěžníkem. Veškerá posádka se na Parkerův rozkaz shromáždila na palubě a poručík opět vyručkoval do koše, aby pozoroval, co se děje na druhé lodi. Už se stmívalo, když opět sestoupil na palubu. Jeho tvář zářila spokojeností.

"Muži, je to Horrible!" vykřikl. "Dávejte pozor, co vám řeknu!"

Námořníci utvořili půlkruh kolem svého velitele.

"Nechci se s Horrible utkat v boji. Vím, že nikdo z vás nezná bázeň a jsem přesvědčen, že bychom zvítězili, ale chci šetřit obě lodě. Zato piráty šetřit nebudeme, to vám slibuji! Rozhodl jsem se, že se Horrible zmocníme Istí."

"Hurá!" vybouchli námořníci. "Ano, kapitáne!"

"Je už skoro tma a moře je černé. Budeme se před nimi plavit jen s jednou vytaženou plachtou, aby si Černý korzár myslel, že narazil na poškozenou loď. Připluje k nám, aby nás přepadl."

"Znamenitě!" ozývalo se kolem.

"Než se k nám přiblíží na dosah, spustíme čluny. Na

Vlastovce zůstane jen kormidelník se šesti muži. My ostatní budeme v člunech. Zatímco piráti budou zabaveni děním na přidi, my vylezeme u kormidla na Horrible. Ted' se připravte!"

Byl to velice odvážný plán, ale poručík věřil v štěstí, které ho až dosud provázelo, a spoléhal na moment překvapení. Zatímco se Vlastovka takřka ploužila po vodě, letěl Horrible obvyklou rychlostí kupředu. Byla noc, na obzoru ani plachta, takže se mužstvo cítilo bezpečně. Sander právě ukončil jedno z dalších neúspěšných vyjednávání se zajatci a chystal se ulehnout, když se vtom ozval v dáli výstřel z děla. Vyběhl na palubu. Ozvala se druhá rána, pak i třetí.

"Loď v tísni, kapitáne," mluvil Dlouhý Tom.

"Hm, kdyby byla za námi, řekl bych, že je to lest," hloubal Černý korzár, "ale před námi? Myslím, že je to poškozená loď. Neviděli jsme přece ve dne žádné plachty. Konstáble!" vykřikl směrem k palubnímu poddůstojníkovi. "Raketu a tři výstřely."

Raketa se sykotem opsala oblouk nad mořem a za ní následovala tři zadunění z palubního děla. Z lodi se staženými plachtami se opět ozvaly tři výstřely, volající o pomoc.

"Blížíme se k nim, Tome," usmál se Černý korzár. "Myslím, že to bude snadná kořist."

Sander přiložil k oku dalekohled.

"Hle, tam je!" vykřikl. "Pluje jen pod jednou plachtou. Vitr je ostrý, ale přitochíme se k ní a promluvíme si s posádkou."

Sander alias Černý korzár vydal příslušné rozkazy. Piráti svinuli plachty a loď se přiblížila přídí k Vlaštovce.

"Ahoj! Kdo tam?" houkl Sander. Téměř celé mužstvo Horrible stálo kolem něho.

"Křižník válečného loďstva Spojených států. Kdo jstevy?"

"Řadový trojstěžník Swallow, válečné loďstvo Spojených států, velitel poručík Parker," ozvalo se místo z druhé lodi od zádi Horrible.

Dobře mířená salva zahřměla do hloučku pirátů a pak se na posádku Horrible vrhla po zuby ozbrojená skupina tmavých postav. Piráti nebyli ozbrojeni a ani nepomysleli na odpor. Lest poručíka Parkera slavila úspěch.

Velitel Vlaštovky provedl svůj plán bezchybně. Nalodil své mužstvo na čluny a odplul s nimi tak, že blížící se Horrible vplul zrovna mezi loď a čluny, které v noční temnotě hlídka pirátů nepostřehla. Zezadu se přiblížil k nepřátelské lodi a vylezl se svým mužstvem na nestřeženou zád'.

Jedna osoba na palubě Horrible však přece jen zaslechla blížící se čluny. Byla to miss Admirál. Sotvaže za ní kapitán zavřel dveře kajuty, namáhavě se zvedla a dověkla se až ke stěně kajuty. Zde šťastnou náhodou nahmatala vyčnívající hřebík. Pak několik nocí pracovala, aby ostrými hranami hřebu rozedřela svá pouta. Dnes dle jejich výpočtů nadešel den, kdy mohla být svobodná. Právě když provazy povolily, zaslechla tři výstřely a pleskot vesel o vodu.

"Co to jen může být?" přemýšlela. "Přepadení? Boj?"

Cokoli to bylo, chtěla z toho vytěžit co nejvíce. Rychle si rozvázala pouta na nohou. V tom okamžiku zazněla, salva z pušek.

Miss Admirál neuvažovala dlouho o tom, co se děje nahoře, stačilo jí vědomí, že je tam i Sander. V největším chvatu vyrazila dveře, ozbrojila se v kapitánské kajutě a pohlédla ven kulatým okénkem na moře. U zádi spatřila tři čluny, přivázané lanem.

"Tedy přepadení!" bručela. "Ale kdo mohl přepadnout Horrible? Ale vždyť je to jedno, Horrible je znovu ztracen a Sander dostane jen to, co si zaslouží. Osvobodím zajatce a pak uteču. Jsme blízko Acapulca. Podáři-li se mi dostat do člunu, do dvou dní jsem v přístavu."

V koutě kajuty stál malý kufřík. Rychle vzala balíček sucharů, dvě láhve vody, vyndala z tajné schránky svůj poklad a vše uzamkla do kufříku. Pak opatrně vykročila po schůdkách na palubu, aby zjistila, co se vlastně děje. Zde zuřil krutý boj. Piráti už byli zatlačeni na zád' a bránili se z posledních sil.

Miss Admirál rychle seběhla po schůdkách zpátky do podpalubí a otevřela místnost, v níž byli zajatci.

"Vzbudte se, lidičky, piráti jsou napadeni!" šeptala. "Jste spoutáni?"

"Ne," odvětil někdo z bývalé posádky Horrible

"Běžte tedy nahoru a dorazte piráty. Přežije-li Černý korzár dnešní noc, řekněte mu, že ho pozdravuje miss Admirál."

Po těchto slovech se vrátila do kapitánské kajuty, vzala svůj kufřík a vystoupila na palubu. Nepozorována došla k místu, kde viselo z loď lano, na němž byly uvázány čluny útočníků. Již se ho chápala, aby se přehoupala přes palubu, když jí na rameno dopadla neviditelná ruka.

"Kampak, hochu?" ozval se hluboký hlas Petra Poltera. "Snad nechceš opustit náš večírek? To by od tebe nebylo moc slušné!"

Miss Admirál ani nehlesla. Vší silou se namáhala, aby se vyprostila z kolohnátových lopat, ale marně. Proti této obrovské síle neměla nejmenší šanci. Polter ji držel tak pevně, že se nemohla ani hnout. Přivolał k sobě dva muže a ti vzpouzející se ženu svázali. Ovšemže netušili, jak vzácná kořist se jim dostala do rukou...

Sander, kterého nenadálé přepadení velice překvapilo, neztratil rozvahu.

"Všichni ke mně!" zařval a skočil k hlavnímu stožáru. Mužstvo uposlechlo.

"Ti, co mají zbraně, do boje, ostatní dolů pro seke-ry."

Byla to jediná možnost, jak se účinně bránit. Zatímco se několik mužů vrhlo proti námořníkům z Vlaštovky, spěchali druzí do podpalubí, odkud se hned vraceli vyzbrojení sekerami.

Ačkoli si hromadný výstřel vyžádal dost obětí z řad pirátů, stále bylo na lodi více obránců než útočníků, a tak se rozzuřil nesmlouvavý boj, čím děsnější, že v panující tmě nikdo nevěděl, kdo je přítel a kdo ne.

"Pochodně sem!" řval Sander, který pochopil, že světlo bude spíše na prospěch jeho mužům.

V okamžiku, kdy byl rozkaz splněn a bojiště osvětleno, Černý korzár se zhrozil, jako by spatřil strašidlo. Nedaleko něho, s tomahavkem v pravici a s nožem v levé ruce, stál Vinnetou, náčelník Apačů. Po jeho boku vlály dlouhé bílé vlasy Sama Fireguna.

"Bílý had dnes pustí svůj jed!" zvolal Vinnetou. Odhodil všechny piráty, kteří mu stáli v cestě, vrhl se na Sandera a popadl ho za krk. Černý korzár se chtěl bránit, ale snažil se marně, neboť z druhé strany ho sevřely železné ruce obrovitého trappera. Zvedly ho do výše a praštily jím o palubu takovou silou, že pozbyl vědomí.

Když piráti viděli, že jejich vůdce padl, ztratili veškerou odvahu. V témže okamžiku se z podpalubí vyhnuli osvobození zajatci. První, koho spatřili, byl jejich velitel, poručík Jenner.

"Hurá, poručíku!" řvali. "Na lupiče!"

Námořníci staré posádky Horrible se vrhli na piráty, kteří se tím dostali mezi dva ohně a jejich osud byl zpečetěn.

V bojové vřavě vynikali dva muži -jeden vysoký a tenký, druhý malý a tlustý - kteří stáli opření o sebe a častovali piráty vodopádem ran. Byl to Dick Hammerdull a Pitt Holbers.

"Myslíš-li, Dicku, že tamten pobuda je Petr Wolf, nemám nic proti tomu," řekl Pitt.

"Petr Wolf?" divil se Dick. "Chlap s tím hrozným jménem? Kde je?"

"Tamhle u toho kmene, kterému Peter Polter říká stožár."

"Stožár nebo strom, to je jedno, ale jisté je, že s tím chlapem máme nevyřízené účty. Chci ho dostat."

Leč v tom samém okamžiku spatřil Jeana Letriera i Peter Polter. Ten se už před chvílí zbavil svých zbraní a ozbrojil se tyčí, kterou srážel najednou dva až tři piráty. Když spatřil domnělého Wolfa, odhodil i tuto zbraň a postavil se před něho.

"Tisíc blesků! Koho to vidí moje oči? Jean? Jsi to ty, padouchu?"

Letrier zbledl, ruce mu klesly. Věděl dobře, že proti Polterovi nemá žádnou šanci.

"Pojď sem, chlapečku!" svraštil obočí kormidelník. "Máme si co říci."

Polter chopil piráta za krk a opasek, pozvedl ho do výše a mrštil jím o zem.

Teď piráti konečně pochopili, že nemají nejmenší naději na vítězství, a přestali klást odpor.

Jásavé "hurá" se rozlehlo po palubě Horrible a

Vlaštovka na něj 'odpověděla trojnásobným výstřelem...

Teď nás naše cesta povede od Tichého oceánu k Atlantickému, totiž do Hobokenu, sesterského města New Yorku.

I zde se nachází, stejně jako v Jefferson City, hostinec matky Thickové, která zná každého, kdo třeba jen jednu sklenici piva u ní vypil, a která je svými hosty vážena a milována jako pravá matka.

Že i ji nazývají matkou Thickovou, není nic divného, neboť námořníci a lovci tak nazývají každou hostinskou, která není hubená jako šindel.

Onoho dne, o němž vyprávíme, bavili se hosté v lokálu o politických a válečných událostech posledních dnů. Odboj jižních států denně mohutněl a štěstí zatím většinou přálo otrokářským vojskům. Jen zřídka se podařilo armádě Unie docílit nějakého úspěchu, a čím vzácnější ty úspěchy byly, s tím větším nadšením o nich občanstvo rokovalo a čerpalo z nich naději na konečné vítězství.

Najednou se otevřely dveře a dovnitř se nahrnulo několik námořníků, kteří byli velice rozrušeni.

"Holá, muži, chcete slyšet, jaké novinky přinášíme?" vykřikl jeden z nich.

"Co se děje? Co se stalo? Ven s tím!" ozývaly se hlasy.

"Co bylo? Námořní bitva, jakou dosud svět neviděl."

"Námořní bitva? Kde a kdy?"

"U Charlestonu. Den a minutu neznám. Kdo proti komu? Vždyť to není těžké uhodnout, pánové!"

"Naši proti jižanům, že?" opáčil jeden z přítomných.

Všichni propukli v smích.

"Vida," zvolal námořník. "To je mi chytrý člověk! Napoprvé uhodl. Že to bylo mezi Unií a Konfederací, to je snad každému jasné, ale jak se lodi jmenovaly, he? To jistě neuhodnete."

"Mluvte přece a netahejte z nás rozumy!"

"Dobrá. Kdo z vás zná Floridu?"

"Floridu?" zeptala se matka Thicková, která si právě razila svými mohutnými lokty cestu ke stolu. "Pokud vím, je to největší bitevní loď Jihu a je prý neporazitelná. Kdopak se odvážil na tohoto Goliáše?"

"Nepatrný poručík s nepatrnou kocábkou. S obyčejnou plachetnicí, která se právě vracela z plavby kolem Hornova mysu. Ta loď se jmenuje Vlaštovka a její velitel poručík Parker."

"Cože? Vlaštovka a poručík Parker?" divil se jeden z přítomných námořníků. "Proti Floridě by nic nezmohlo ani deset řadových lodí, jak by tedy mohl..."

"Ticho!" skočila matka Thicková mluvícímu do řeči. "Nech si svoje rozumy pro sebe a nemluv do ničeho, čemu nerozumíš, chlape! Znáš Vlaštovku i poručíka Parkera. Jeho loď a mužstvo se vyrovná i deseti řadovým lodím, za to ručím. Dobrý námořník přece ví, že velikost sama nerozhoduje. Vždyť i David! porazil Goliáše, pánové! Ale Vlaštovka je přece v kalifornských vodách?"

"Jenom byla, matko Thicková, byla. Teď je na naší straně polokoule. Musí to být zpropadená loď. Jistě jste všichni slyšeli o Horrible, kterou unesl Černý korzár ze sanfranciského přístavu? Parker se vydal za ním a loď získal zpátky. On a poručík Jenner, velitel Horrible, se pak vydali na cestu kolem Hornova mysu a dostali se až k Charlestonu, kde je zpozorovala Florida. Parker, který velel eskadře, vydal Jennerovi rozkaz, aby se dal naoko na útěk, a na Vlaštovce přikázal zřít lanoví a plachty tak, aby se zdálo, že je vítr a bouře poškodily."

"Znameníťá lest," spráskla ruce matka Thicková. "Pokračujte, pane!"

"Milá Florida se opravdu nechala napálit a pustila se za Vlaštovkou, která ji zavedla do pobřežních mělčin, kde se těžký křižník zasekl. Nyní Parker zavolal zpátky Horrible, obě lodě rozvinuly plachty a začaly ze dvou stran bombardovat jižanskou loď. Jedna z prvních ran pochroumala kormidlo Floridy a zanedlouho byl křižník ostřelován z obou stran. Po boji zůstal ležet na boku, kdežto naše lodě se vítězně vracely a každou chvíli jsou očekávány v newyorském přístavu."

"To je k nevíře!" divila se hostinská. "Odkud všechno víte?"

"Z admirality."

"Ano? Pak je to jistě pravda. Upřímně přeji mladému Jennerovi, že svou statečností smazal ostudu, kterou si ve Friscu způsobil. Nu, to je zpráva, při níž člověku srdce poskakuje v hrudi radostí. Poslyšte, pánové, dám narazit soudek a celý je váš, gratis! Pijte, co vám hrdlo ráčí na zdar Unie, prezidenta i Vlaštovky..."

"A na zdraví matky Thickové!" zvolal jeden z námořníků a zvedl sklenici.

"Sláva! Ať žije matka Thicková!" ozývalo se ze všech stran.

"Ano, ať žije ta stará šalupa!" zaduněl od dveří hluboký hlas, při němž se zatřásla skla ve všech oknech.

Všichni se obrátili ke dveřím, aby spatřili majitele onoho hlasu. Sotvaže ho hostinská zahlédla, radostně vykřikla a běžela mu vstříc.

"Petře Poltere, ty starý mořský vlku, buď vítán v Ho-bokenu!"

"Děkuji, matko," odpověděl hromotluk. "Pojď, ať tě

trochu zmáčknu ve svém náručí. Pusťte, lidičky, ať přitisknu tento klenot na svou vestu!"

Kormidelník odstrčil jediným rozmachem své obrovské ruky všechny, kteří mu stáli v cestě, popadl matku Thickovou a jako hračku ji zvedl do výše. Přitiskl ji k sobě a vlepil ji na tvář hubičku, až to mlasklo.

Hostinská přijala tento pozdrav jako naprostou samozřejmost.

"A teď mluv. Odkud přicházíš?" ptala se.

"Odkud? Přece z paluby Vlaštovky."

"Cože? Vy jste byl na Vlaštovce?" ozvalo se z několika úst.

"Ovšem, lidičky."

"Byl jste tedy u toho, když se Vlaštovka a Horrible bily s Floridou?"

"Jistě. Snad si nemyslíte, že se Peter Polter bojí nějakého křížníčku?"

"Vypravujte, pane, vypravujte! Co jste dělal na . Vlaštovce? Kde je teď? Kdy přijede?"

"Pomalu, pánové! Hrnou se vám otázky z úst jako voda z vodopádu. Chcete mě snad utopit? Já vám tu u-dálost povyprávím, ale pěkně po pořádku, jak se sluší a patří. Já jsem Peter Polter, bývalý námořník Jejího..."

"To už známe, Petře," přerušila ho matka Thicková. "Dříve, než se pustíš do vyprávění, zodpovíš mi několik otázek. Psal jsi mi z Valparaísa dopis, v němž bylo více pravopisných chyb než vody v Tichém oceánu. Co dělají všichni ti lidé, o nichž jsi mi psal? Kde jsou teď? Jak to dopadlo s Wallersteinem? Co je se Sande-rem a Letrierem alias Wolfem, co dělá Sam Firegun?"

"Skončíš už, ty stará řehačko!" zahučel Polter. "Či máš dost dechu, abys mě hodinu fackovala svými otázkami? Dej mi přece dříve vrchovatý džbán piva, jinak ze mě nedostaneš ani slovo! Především jsem dlužen odpověď těmto gentlemanům, co se stalo s Floridou, a pak přijdeš na řadu i ty se svými otázkami. Řeknu ti pak vše v pokojíčku, neboť to není pro každého."

"Nedostaneš ani kapku moku, dokud alespoň něco neřekneš!"

"Ó, ženská zvědavosti! Ptej se tedy, ale ne na všechno najednou!"

"Kdeje Wallerstein?"

"Na Vlaštovce."

"Treskow?"

"Na Vlaštovce."

"Černý korzár?"

"Také."

"Co zlý Jean Letrier?"

"Na Vlaštovce."

"Poručík Parker?"

"Kde jinde než na Vlaštovce. Aleje trochu zraněn."

"Zraněn? Snad ne vážně?"

"Kdepak! Několik škrábanců, nic víc. Vezme si měsíc dva dovolené a bude mu dobře. Bylo nám trochu horko s Floridou, ale není to nic proti tomu, co jsem zkusil s tou čtyřnohou bestií v prérii s Ógellalla-hy, kteří ze mě chtěli mermomocí udělat měkoučké kotlety. Ale ptej se dál, mám ukrutnou žízeň!"

"Kde je Vlaštovka?"

"Krouží venku před přístavem a co nevidět zakotví. Zatím jsme přišli na břeh jen já a poručík Parker na vlečném parníku. On zašel na admirálitu za svými povinnostmi a já sem, abych na něj počkal."

"U mě?" divila se matka Thicková. "Snad sem nepřijde za tebou?"

"A proč ne? Což může pořádný námořník navštívit New York a nezajít si do hospody matky Thickové? Ani ne za hodinu Vlaštovka zakotví a pak sem přijdou

všichni. Dick Hammerdul, Pitt Holbers, Treskow, Bili Potter, Wallerstein, náčelník Apačů..."

"Jakže? Také Vinnetou?" kroutila nevěřicně hlavou hostinská. Ta jména ji div radostí nezardousila.

"A já tu stojím a zahálím," rozpomenula se náhle, "a zanedlouho budu mít tak skvělé hosty! Běžím, letím, utíkám, abych vše náležitě připravila. Zatím vypravuj hostům, Petře, my si promluvíme později."

"S radostí, ale ty se honem postarej, abych měl před sebou plný džbán, neboť námořní bitva a sucho v ústech se k sobě moc nehodí."

"Nebojte se, pane," konejšili ho hosté. "Mok matky Thickové bezpečně uhasí vaši žízeň."

"Dobrá, pánové," kývl spokojeně hlavou kormidelník. "Poslyšte tedy, jak to bylo s Floridou. Obepluli jsme Hornův mys a blížili se k Charlestonu, a protože toto město patří jižním znijm, drželi jsme se dále od břehu."

"Horrible byl také s vámi?"

"A kde by byl? Následoval nás už od Frisca a kvůli němu jsme nemohli plout plnou rychlostí, protože by nám nestačil. Minuli jsme tedy šťastně Charleston a pluli jsme zase blíže břehu."

"A tu jste narazili na Floridu?" zeptal se jeden z posluchačů.

"Počkat, zelenáči!" okřikl ho Polter. "Jednoho dne vám stojím u kormidla, když vtom volá muž ze strážního koše: 'Kouř ze severovýchodu!' Můžete si pomyslet, že jsme byli všichni hned na nohách, neboť s parníkem, který má nepřátelskou

vlažku,, není radno žertovat. Poručík Parker vylezl do koše a prodloužil si dalekohledem oči. Chvilí divně kroutil hlavou a zase slezl. Prikázal skasat několik plachet, aby se nám Horrible přiblížil na doslech, načež zvolal na jeho velitele: „Viděl jste parník, pane?“

„Ano, poručíku.“

„Co to jen může být?“

„Nevím. Ale podle ponoru jde o těžkou válečnou loď.“

„Bude to asi jižanský parník. Půjďme mu z cesty?“

„Nechám to na vás, pane.“

„Dobrá, prohlédneme si ho trochu blíže.“

Jak myslíte! poznamenal Jenner. „Ale musím vás upozornit, že jsme slabší.“

„Slabší, ale mnohem rychlejší. Pustíme ho trochu blíže a vy se pomalu dáte na útěk. Já ho vylákám na mělčinu, vy se vrátíte a zasypeme ho koulemi.“

„Dobrý plán, pane. Ještě něco?“

„Ne. Můžete odplout.“

Zatímco se Horrible pomalu vzdaloval na obzoru, upravili jsme Vlaštovku tak, aby vypadala bezmocně. Když se k nám parník přiblížil na dostřel, ptal se nás po příslušnosti. Samozřejmě jsme hned vytáhli na stožár hvězdnatou vlajku Unie, načež on přiznal barvu Konfederace. Byla to nová loď, Florida, s dvojítm pancéřováním a s ocelovým beranem na přídi, který by potopil i největší fregatu.“

„Vy jste se odvážili na ten kolos?“

„Pah! Když se Peter Polter nebál posadit na čtyřnohou obludu, které říkají kůň, proč by se bál lodičky s ocelovým beranem? Proč bychom se vlastně měli bát plechové krabičky od sardinek? Dobrá dřevěná loď je mnohem lepší než takové ocelové nemehlo, z kterého si nemůžete uštipnout ani párátko do zubů. Náš admirál Farregut to řekl už několikrát. Velitel Floridy nás tedy vyzval, abychom se vzdali, ale my se mu vysmáli a projeli jsme pod deštěm jeho kulí na druhou stranu. Parník se obrátil a vrhl se na nás. Jižané se už jistě těšili, kterak nám vrazí ostruhu do boku, ale přepočítali se. Já otočil o kousíček kormidlem - a hned jsme byli na druhé straně! Tak to šlo několikrát po sobě, až nakonec posádka parníku ztratila rozvahu a bez rozmyslu najela na mělčinu, nad níž Vlaštovka lehce prolula.“

„Ať žije Vlaštovka!“ zněly kolem radostné výkřiky.

„Ano, ať žije!“ přizvukoval kormidelník. „Teď však pijme, pánové!“

Když Polter dopil svůj džbán piva, pokračoval:

„Jakmile jsme Floridu takhle krásně znehybnili, vrhli jsme se na ni i s Horrible jako sršni. Chudáček parník si při nárazu trochu proděravěl skořápku, my jsme mu také pomohli a ustali jsme, až svinul vlajku. Sotva jsme vzali její posádku na palubu, položil se na bok a pohltily ho vlny.“

„Třikrát sláva Vlaštovce!“ hučeli posluchači.

„Děkuji, hoši!“ řekl Polter. „Ale nezapomeňte ani na Horrible, neboť ten také dostal své povinnosti. Ať žije Horrible, přijíme si na něj!“

Džbány a sklenky jen zařinčely, když vtom se venku v přístavu ozvaly rány z děl - znamení, že do přístavu vjíždí loď. Hned nato se ozval na ulici povyk, jaký povstane, když lid v radostné náladě někam spěchá.

Kormidelník přikročil k oknu, otevřel je a zvolal na muže, který právě běžel kolem:

„Kam tak letíte, pane?“

„Radostná zpráva! Do přístavu vjíždí Vlaštovka, která přemohla Floridu. Běžím, abych ji přivítal.“

„Jen běžte, běžte. Děkuji za vysvětlení.“

Polter zavřel okno, a když se obrátil do výčepu, zjistil, že hosté, jakmile uslyšeli slova muže venku, nechali pivo pivem a spěchali do přístavu, aby nic nezmeškali.

„Jen běžte,“ smál se kormidelník, „stejně toho moc neuvídíte. Kapitán a kormidelník jsou už na suchu a ti, co zůstali na palubě, nejsou žádní námořníci, ačkoli

nám statečně pomáhali. Já zůstanu raději tady a počkám na Parkera.“

Uplynula ještě notná chvíle, než velitel Vlaštovky přišel. Sotva za sebou zavřel dveře, jásavý hluk se blížil k hostinci matky Thickové. Od přístavu se sem valil nepřehledný zástup, v jehož čele byli muži, kteří vystoupili z Vlaštovky. Chvilí po Parkerovi vešli do výčepu a za nimi se tlačili lidé, kteří hned vyplnili každý kout místnosti.

Ale matka Thicková, která mezitím vše připravila k uvítání příchozích, si dovedla pomoci. Otevřela vedlejší místnost, všoupla tam vzácné hosty, zamkla za sebou dveře a obsluhu výčepu přenechala svému personálu.

„Vítám vás, pánové!“ uvítala své hosty srdečně a podávala jim obě ruce.

„Matko Thicková,“ odvětil za všechny kormidelník, „ty jsi opravdu ta nejlepší brigantina, do jejíž náručí jsem kdy vplul. V prérii nebylo nic než tráva, prach, rudoši a sem tam sušené maso. Také na moři jsme netrpěli nadbytkem potravy, neboť jsme si přibrali mnoho hladových krků. Zato však zde je hostina, že by lepší nevystrojil ani velký mogul, či jak se ten šikmooký chlap jmenuje. A budu-li zde kotvit aspoň týden, naroste mi břicho tak, že budu vypadat jako tlustý pan Hammerdull.“

„Tlustý či netlustý, to je jedno, jen když je do čeho kousnout,“ chrochtal Dick. „A já navíc potřebuji víc jídla než ostatní, neboť od té doby, co jsem se rozloučil se svou klisnou, tak se mi zastesklo, že ze mě spadlo veškeré maso. Nemám pravdu, Pitte Holbersi, ty starý parde?“

„Myslíš-li, Dicku, že se ti stýská po prérii, nemám nic proti tomu. Mně se stýská také. A co ty, Bille Portere?“

„Co já? Kde je můj kůň, o to se moc nestarám. Hlavní je, že jsem u matky Thickové a že se mi daří dobře.“

„Hezká slova, Bille,“ poznamenala hostinská. „Jen jezte a pijte, pánové, co vám hrdlo ráčí. A ty, Petře Poltere,

nezapomeň na svůj slib!"

"Jaký slib?"

"Přece že mi budeš vypravovat."

"Ah tak! Nu, budeš-li statečně dolévat, dám si říci."

A protože mu matka Thicková opravdu statečně dolévala, pustil se kormidelník znovu do vyprávění.

Zatímco všichni více či méně hlučně hovořili a statečně se sytili, seděl Vinnetou mlčky u stolu. Jedl velice střídme a pít se vůbec nedotkl. Věděl, že "ohnivá voda" je nejhroznějším nepřítelem rudé rasy, a proto se lihovin nikdy nedotkl.

Apačova pozornost se upírala k živému hovoru mezi Parkerem a Firegunem.

"Jak jste pořídil u admirality, poručíku?" zeptal se trapper.

"Jak jsem očekával. Jmenovali mě kapitánem a dali mi zdravotní dovolenou."

Parker měl totiž z boje zraněnou ruku.

"Co bude s Vlastovkou?"

"Půjde se ,léčit' do loděnice."

"A naši zajatci?"

"Budou oběšeni, jak se na piráty sluší a patří."

"Takže Sanderovi nepomůže výmluva, že ukořistil Horrible jen proto, aby jeho pomocí chytal lodě pro Konfederaci?"

"Myslím, že ne. Sander se chtěl stát válečným zajatcem, ale jelikož nemá žádné pověření od Jižanů, bude se s ním zacházet jako s pirátem. Ostatně jeho dřívější kousky plně postačují, aby visel."

"A miss Admirál?"

"Bude pověřena s ním. Také všichni jejich kumpáni, kteří nezahynuli v boji. Nechme však toho, mám pro vás i lepší zprávy."

"Co se stalo?"

"Především nám admirálita dovolila nechat si vše, co se našlo v kufříku miss Admirál. Nemalá suma nám bude prokázána i za záchranu Horrible. V neposlední řadě dostaneme odměnu i za potopení Floridy. Peníze rozdělíme mezi sebe a na každého případně tolik, že..."

"Na mě ne!" přerušil ho Firegun.

"Ale proč, pane?"

"Nikdy nepřijmu, co mi nepatří."

"Nesmysl! Co jste si zasloužil, to vám patří."

"Nikoliv. Byl jsem přece pouhým hostem na vaší lodi. Kořist patří mužstvu Vlastovky."

"Pomohli jste nám v boji, zasloužíte si podíl."

"Možná si jej zasloužíme, ale já ho nepřijmu. Vzal jsem Sanderovi poukázky, které mi v jeskyni ukradl, a to mi stačí.

Vinnetou by nikdy žádnou odměnu nevzal, a jak znám své lidi, vím, že ani je nenapadne, aby obírali statečné námořníky o kořist. Všichni jsme vám zavázáni díkem, že jste nás vzal na palubu a tím nám pomohl k rraším penězům. Dicku, řekni, chceš podíl z kořisti?" obrátil se k tlouštíkovi.

"Chci-li nebo ne, to je jedno, ale jistě je, že si ho nevezmu," odvětil po svém dobromyslný lovec. "Co na to říkáš, Pitte Holbersi?"

"Myslíš-li, Dicku, že si nic nevezmu, nemám nic proti tomu. A kdyby mi chtěli můj podíl vnutit, dal bych ho Petrovi Polterovi, aby zase brzy dostal chuť podívat se do prerie. Moc rád ho vidím sedět na koni."

"Nechtě mě na pokoji se čtyřnohými bestii!" zabručel kormidelník. "Raději se nechám roztlouct na mouku a zapražit do sucharů, než bych kdy ještě sedl na hřbet podobné nestvůry, jako byla ta poslední."

"Však už nebudete mít zapotřebí hrát si na zálesáka, kormidelníku," smál se novopečený kapitán Parker. "Zmínil jsem se o vašich zásluhách na admiraltě a slíbili mi, že při nejbližší příležitosti dostanete místo, se kterým budete jistě spokojeni."

"Jakže, pane? Vy jste si na mě vzpomenu?"

"Ano."

"Ó, děkuji vám, pane! Dostanu tedy zase kus poctivého dřeva do ruky, Peter Polter bude zase..."

"Co řveš, starý mroži?" přerušila ho matka Thico-vá, která právě vešla do pokoje.

"Ty se ještě ptáš? Jsem-li mrož, můžu přece řvát! Mám k tomu sto důvodů. Pomysli si, matko Thicková, budu za své zásluhy povýšen na admirála."

"Na admirála?" smála se hostinská. "Ráda věřím, neboť tobě nechybí nic, abys mohl takovou funkci zastávat. Ale co bude s tvým novým povoláním, na které jsi byl tak pyšný?"

"Co tím myslíš?"

"Přece zálesáctví. Jistě by byl z tebe dobrý lovec buvolů či bobrů..."

"Ticho!" přerušil ji bodrý námořník. "Nechceš-li si mě znepřátelit, nevyslovuj přede mnou slovo zálesák! Sednu-li na hřbet koně, nikdy nevím, kam mě ta obluda zaneše, ale stojím-li u kormidla dobré lodi, pluji tam, kam chci. Má to jednu obrovskou výhodu. Nelze spadnout ze sedla. Zálesák sem, zálesák tam, zůstanu až do smrti mořským vlkem."

THREE GARDE HOŇTE

Kapitola první FALEŠNÝ HRÁČ

Pocházím vlastně z Kentucky, ale byl jsem ještě chlapcem, který sotva v rukou udrží pušku, když jsme se stěhovali do Arkansasu, abychom se přesvědčili na vlastní oči, je-li tam opravdu tak krásně, jak se říkalo. Když říkám "my jsme se

stěhovali", myslím tím sebe, své rodiče, našeho souseda Freda Hammera a jeho dvě dcery, Mary a Betty. Hammer byl Němec, který přišel do Ameriky teprve před několika lety, a nechám se třeba na kusy rozsekat a zase sešít, viděl-li jsem kdy hezčích a lepších děvčat, než byly jeho dcery. Rostli jsme spolu od útlého věku, hráli jsme si a měli se rádi. Jak jsme tak vyrůstali, jednoho dne mě napadlo, že Mary byla stvořena k tomu, aby se stala mou ženou. Rozumí se samo sebou, že tento znamenitý nápad jsem nenapsal černou křídou do komína, nýbrž jsem ho, plný nadšení, vytroubil do celého světa. A hle, jak se tak časem lidé ve svých nápadech shodnou! Mary také nabyla po čase přesvědčení, že pouze a jen já mohu být jejím mužem.

Naši rodiče byli s tímto vývojem událostí spokojeni a dělali všechno pro to, aby nám vybudovali útulné hnízdečko. Byl to život jako v nebi a dopřál bych každému zažít takové dny, jen aby to štěstíčko mělo delšího trvání, než tomu bylo v našem případě.

Jednoho dne jsem se vydal do lesa, abych si nařezal tyčky na stavbu plotu mého nového domu. Na mýtině ke mně přistoupil cizinec a pozdravil:

"Dobrý den, chlapče! Je nablízku nějaká farma?"

"Dokonce dvě," odpověděl jsem, "a obě tak útulné, že se tam každý rád na noc uchýlí."

"Kterým směrem leží nejbližší?"

"Pojďte, dovedu vás tam."

"Děkuji, ale není třeba. Vidím, že zde máte práci. Stačí, ukážete-li mi směr kterým se mám vydat."

"Práce počká. Pojďte!"

Onen muž byl poměrně mladý, snad o tři nebo čtyři roky starší než já. Měl na sobě nový lovecký oblek z jelení kůže, vynikající zbraně a koně tak svěžího, jako by opustil ohradu před několika minutami.

Přičilo by se všem pravidlům pohostinnosti, abych se ho vyptával, kdo je, odkud přichází a kam jde. Kráčel jsem tedy mlčky vedle jeho koně, až začal on sám.

"Máte daleko k nejbližšímu sousedovi?"

"Nahoru, směrem k lesu pět, přes řeku asi osm mil."

"Usadili jste se tady už dávno?"

"Ani ne. Dosud nemáme dostavěno."

"Jak se jmenujete, chlapče?"

Mrzelo mě, že mě opakovaně oslovuje chlapče. Nebyl jsem přece již klukem, který nosí punčochy, odpověděl jsem tedy mrzutě:

"Kroner."

"Kroner? Dobrá. Já se jmenuji William Jones a pocházím z Kanady. Komu patří ta druhá farma, o níž jste mluvil?"

"Fredu Hamnierovi."

"Má syny, chlapče?"

"Ne, jen dvě dcery."

"Hezké?"

"Nevím, chlapče," odušil jsem po jeho způsobu, "podívejte se na ně sám."

Bylo vidět, že ho zamrzelo, že jsem ho pojmenoval chlapcem, proto se odmlčel a už se na nic nevyptával.

"Koho nám to přivádíš, Tím?" ptal se mě otec, který stál na dvoře a krmil krůty.

"Říká, zeje nějaký William Jones z Kanady."

"Vítejte, pane! Sestupte z koně a vejďte do našeho skromného obydlí."

Otec podal cizinci ruku a zavedl ho do světnice. Starost o jeho koně přenechal mě.

Když jsem s ním byl hotov a přišel za nimi, našel jsem Jonese v rozhovoru s Mary, která byla u nás na návštěvě. Právě ji štípl žertem do tváře a zvolal:

"Proklatě! Jste velice roztomilá, slečno!"

Mary se zarděla nad tím neslušným a urážlivým jednáním, ale velice pohotově odpověděla:

"Nenapil jste se přes míru, pane?"

"Myslím, že ne, slečno, neboť v prérii, odkud přicházím, jsem nenarazil ani na kapku pití."

Teď ji chtěl obejmout, ale Mary mu uštědřila takovou ránu do prsou, že zavrával.

"Vy jste mi bojovná dáma! Potřebovala byste trochu zkrotit."

Došla mi trpělivost. Přikročil jsem k Jonesovi, položil mu ruku na rameno a řekl jsem:

"Tato dáma je mou snoubenkou, pane, a kdo se jí dotkne, snadno dostane pár coulů železa pod kůži. U nás je právo pohostinnosti svaté, ale kdo ho poruší, s tím jednáme podle toho!"

"U všech kozlů, mladíčku!" odfrkl. "Umíte řečnit jako pastor. Dokonce máte už i nevěstu! Nu, dobrá, ustupuji."

Pověsil svou pušku na zeď a usadil se tak pohodlně,

jako by patřil do rodiny. Tento drzý a nevychovaný muž se nelíbil ani jednomu z nás, což jsme mu jasně dávali najevo.

Ale on se tvářil, jako by nechápal, a / seděl klidně dále. Když potom k večeru přišli na návštěvu i Fred Hammer s Betty, zapojil se do našeho rozhovoru a vypravoval o dobrodružstvích, která prožil v prérii.

Jak jsem ho pozoroval, vsadil bych třeba deset svazků bobřích kožešin proti jedinému ohonu veverky, že ten člověk savanu ani neviděl, neboť jeho oblek zářil novotou. Nikterak jsem se netajil svým míněním, a tu on, aby nasměroval hovor jinam, vytáhl z kapsy balíček Karet.

"Hrajete rádi, pánové?" zeptal se.

"Občas," odpověděl můj otec. "Fred nás naučil německou karetní hru, která se jmenuje skat, a tak časem, když nemáme nic lepšího na práci, zahrajeme si pro zábavu."

"Slyšel jste někdy o hře, které v Německu říkají 'kmínka', pane Hammere?" zeptal se Jones našeho souseda.

"Ne."

"Zde jí říkají three carde monte a je to nejzajímavější hra, kterou jsem kdy poznal. Hrál jsem ji pouze jednou v životě, takže jsem vlastně břídl, ale chcete-li, ukáži vám, jak se to hraje."

Skutečně se nám to nešťastné three carde monte všem zalíbilo. Pravidla jsme pochopili velice rychle a zanedlouho jsme byli všichni pohrouženi do hry. I naše ženské, které jenom přihlížely si sem tam přisadily nějaký centík do hry.

Opravdu se zdálo, že Jones three carde monte neovládá, neboť prohrával hru za hrou. Byl již nucen vytáhnout několik zlatáků z náprsní kapsy, kterých měl, jak se zdálo, dostatek. Dostávali jsme se pomalu do varu a stávali se tím odváznějšími, čím více se štěstí obracelo.

Pomalů se od nás odstěhovalo veškeré vyhrané zlato a teď jsme my byli nuceni sahat do kapes, aby se mohlo pokračovat.

Matka a Fredovy dcery již dávno přestaly přísazovat, a také já jsem zanechal hry. Jen otec a Fred Hammer sázeli stále víc a víc, aby dostali zpátky, co jim štěstěna vzala. Přes naše varování dávali do hry stále větší částky a "kupa peněz před Jonesem narůstala. Vtom jsem zpozoroval, že cizinec udělal zvláštní pohyb. V okamžiku jsem ho popadl za ruku a vytáhl mu z rukávu kartu, kterou tam před chvílí obratně ukryl. Chlapík hrál falešně!

"Co je vám po mých kartách, chlapče?" osopil se na mě a vyskočil ze židle.

"Tolik, jako vám po našich penězích!" odpověděl za mne můj otec a jediným pohybem ruky přestěhoval k sobě celou hromádku zlatáků, která ležela před Jonesem.

"Nesahejte na mé peníze!" zaječel podvodník. "Ticho, pane!" uzemnil ho otec. "Kdo hraje falešně, je podvodník a musí vrátit, co vyhrál. Ted'jděte spát a ráno zmizte bez rozloučení. Jen zákony pohostinnosti mi brání, abych vám ukázal dveře."

"Nemám nejmenší chuť zůstat ve vaší pastoušce, pane! Jakmile mi vrátíte peníze, odejdu!"

"Dobrá! Čím dřív odejdete, tím lip. Jděte, odkud jste přitáhl. Dostanete své peníze zpátky do posledního centu, ale z našich ani penny. Time, běž připravit jeho koně!"

"K čertu! Vy se přece jen odvažujete okrást mě o peníze? Dobrá, však vy ještě poznáte, kdo je Kanadský Bili!"

Muž sáhl po svém noži, ale v téže okamžiku ucítil na rameni těžkou ruku Freda Hammera.

Náš soused byl učiněný obr a mnoho řečí nenadělal. Ale když otevřel ústa, všichni hned věděli, že nemluví do větru.

"Nechtě svou kudlu na pokoji, chlape, nebo vás rozmačkám jako povidla!" zahučel. "Vezměte své zlatáky a táhněte nám z očí. Jsme poctiví lidé, kteří si dokáží poradit i s takovými ničemy, jako jste vy."

Jones poznal, kolik uhodilo, a zkrátí.

"Vraťte mi tedy mé peníze," řekl, "ale zapamatujte si dnešní three carde monte. Vy mi mou výhru draze zaplatíte."

"Vaše hrozby nás děsí tak málo jako slona vztek mravence," opáčil Hammer. "Sousedě, odpočítejte mu jeho peníze, ať se klidí."

Jones dostal, co mu patřilo a odešel. Ve dveřích ještě jednou zahrozil.

"Nezapomeňte na dnešní večer! Přijdu si pro své peníze a promluví si slovíčko i se vzpurnou slečnou."

Kéž bych byl tehdy poslal za ním místo nadávky kulku!

Uplynulo několik dní od popsané události. Musel jsem odjet do Little Rocku nakoupit různé věci ke svatbě. Ve městě jsem se nezdržoval, jel jsem zpátky celou noc, takže nad ránem následujícího dne jsem byl zpátky na farmě.

Hned mi bylo nápadné, že mě nikdo neví. Stavení bylo zavřené a po koních a stádech ani památky. Plný starostí jsem spěchal na Hammerovu farmu, ale tam to bylo stejné.

Zmocnila se mě nevýslovná úzkost. Bodl jsem koně a hnal se nahoru k lesu k sousedu Holbornovi, který bydlel pět mil od naší farmy. Cestu jsem urazil za necelou hodinu. Když jsem se blížil ke stavení, přicházely mi již matka a Betty vstříc.

"Proboha! Co se stalo?" zvolal jsem.

S pláčem a nářkem mi ženy vypravovaly, co se za mé nepřítomnosti stalo. V den mého odjezdu ráno se Betty vydala s otcem na pole. Mary zůstala sama doma a připravovala jídlo. Pole bylo značně vzdálené od farmy, ale přesto se jim po čase zdálo, že zaslechli výkřik ženského hlasu. Spěchali domů a přišli ještě včas, aby viděli tlupu jezdců, kteří unášeli s sebou spoutanou Mary. Lupiči přepadli dům za bílého dne a pobrali, co se pobrat dalo. Vyhnali koně z ohrady a rozehnali je po okolí, aby nemohli být hned stíháni, a pak se dali na útěk. Mou nevěstu Mary unesli.

Fred Hammer hned běžel na naši farmu, ale i zde lupiči rozehnali koně. Otcí a Fredovi se po chvílce podařilo lapnout dvě z vyděšených zvířat, ozbrojili se až po zuby, odvedli ženy na Holbornovu farmu a vydali se stíhat únosce. Soused Holborn odjel s nimi. Mně zanechali vzkaz, abych se, až se vrátím, hned vydal za nimi.

"Kterým směrem se pustili?" zeptal jsem se matky.

"Vzhůru po břehu řeky. Slíbili, že budou po sobě zanechávat znamení, aby jsi neztratil jejich stopu."

Dále jsem neotálel. Osedlal jsem čerstvého koně, nabral trochu zásob a pustil se tryskem po stopách.

Až teď se mi vybavilo, že už delší čas se mezi farmáři vypravovalo o tlupě rošťáků, kteří tropili své kousky od Arkansasu až k ústí Missouri. Dosud jsme těmto zprávám nevěnovali téměř žádnou pozornost, neboť v našem okolí se nikdy žádní podezřelí lidé neobjevili. Co když Kanadský Bili narazil po odchodu od nás na takovou tlupu pobudů a přesvědčil je, aby mu pomohli?

Cestou jsem nacházel slíbená znamení, občas jsem spatřil na cestě ležet čerstvě ulomenou větvíčku nebo zářez na stromě. Jel jsem poměrně rychle až do pozdního večera, ale když nastupovalo šero, musel jsem se zastavit, protože po tmě bych lehce mohl ztratit stopu. Přivázal jsem tedy koně ke kůlu, trochu se najedl a zavinul se do své přikrývky.

Nade mnou šuměly koruny stromů, které jako by mě kolébaly, ale ve mně vířila bouře, která mi nedovolovala usnout.

Hned za ranního šera jsem se vydal na další cestu a už před polednem jsem dorazil k místu, kde nocoval otec se svými druhy. Popel v jejich ohništi byl zvlhlý od ranní rosy, což svědčilo, že se vydali na cestu ještě před svítáním.

Tryskem jsem hnál koně až k místu, kde se Cana-dian River vlévá do širokého koryta řeky Arkansas. V těchto místech byl les velmi hustý a zanechaná znamení stále častější. Podle stárů zářezů ve stromech jsem poznal, že zanedlouho musím narazit na otce a jeho druhy. Přidal jsem na rychlosti a můj kůň, patrně znamenité zvíře, mě nesl neúnavně kupředu.

Najednou jsem zaslechl mohutný a zvučný hlas, který se mocně rozléhal lesem. Slova byla anglická, takže jejich původcem byl patrně běloch. Zabočil jsem ve směru, odkud hlas přicházel.

Na pařezu uprostřed neveliké mýtiny stál jakýsi jmiž. Velice vehementně rozhazoval kolena sebe rukama a, jak se zdálo, promlouval ke starým sykomorám, jako by to byli živí posluchači.

Jsem velice osobitý člověk, který nikdy nedal na řeči, ale tento muž měl hlas a způsob vyjadřování, který okamžitě zapudil úsměv z mých rtů, jenž se o mne pokoušel, když jsem viděl před sebou člověka, který s vážnou tváří promlouval ke komárům a mosky-tům.

Mohl jsem už z dálky rozeznat jeho obličej. Byl dlouhý a masitý, drápy a tuhý, svěží, jako tvář pravého Yankeeho. Muž měl jasné modré poctivé oči, široká ústa, mohutnou bradu a jistě dovedl, i přes to, že mu z očí zářila dobromyslnost, být trochu lstivým a poťouchlým, vyžadovala-li to situace.

Před pařezem, na němž stál, ležela mohutná sekera, dobrá puška a různé jiné předměty, které v těchto divokých končinách člověk potřebuje. Pochopil jsem, že se cvičí v řečnění, a zdálo se mi, že přede mnou stojí muž, který se svou pílí a zarputilostí časem jistě domů-že lepšího postavení, než mu mohl poskytnout Divoký západ.

Byl jsem dost blízko, takže jsem slyšel každé jeho slovo. Říkal:

"Vy myslíte, že otroctví je posvátná věc, kterou nelze odstranit pokojně ani násilím? Což může být opovrhování bližním, potlačování a týrání celé rasy jen proto, že má jinou barvu kůže, věci posvátnou? Myslíte, že je nutné se zmocňovat násilím jiné rasy, která by za přiměřenou mzdu pracovala mnohem spolehlivěji a věrněji? Proč nechcete uznat důvody pro zrušení otroctví, proč nerespektujete žádnou moc? I když nechcete slyšet, nenechám se umlčet a řeknu vám důvody, které budou platit i tehdy, když vy je odmítnete; důvody, které vám vyrazí z rukou karabáč, vyrvou vám ze srdce sobectví a zdrtí vše, co by se jim postavilo do cesty. Říkám, přijde doba, kdy..."

Muž mě konečně spatřil a zarazil se uprostřed věty. V mžiku seskočil z pařezu, uchopil do rukou svou pušku, vzal si mě na mušku a zvolal:

"Stůjte, muži! Ani o krok dále! Kdo jste?"

"Pchá! Dejte pryč tu bouchačku, pane," odpověděl jsem klidně. "Nemám chuť sníst ani vás, ani vaši olovenou pilulku."

Neznámý mě přeměřil svým bystrým zrakem. Nepochybně byl spokojen s výsledkem prohlídky, neboť sklonil pušku a řekl vlídněji:

"Dobrá! Pojdte sem a řekněte mi, kdo jste a co chcete?"

"Jsem Tim Kroner, pane, a hledám skupinu rošťáků, kteří unesli mou nevěstu."

"Já jsem Lincoln, Abraham Lincoln. Jsme z Východu, chci si tu postavit vor, odplavit se s ním po Arkansasu na jih a tam prodat dřevo. Přišel jsem na tuto mýtinu před chvílí. Říkáte, že stíháte darebáky, kteří unesli vaši nevěstu? Kolik jich bylo?"

"Nevím přesně. Snad deset nebo dvanáct. Už byli pryč, když jsem se vrátil na farmu."

"Měli koně?"

"Ovšem."

"Hrome! Před nedávným jsem natrefil na stopu jezdců a tady nedaleko je další, pocházející asi od tuctu kopyt."

"To sedí. První stopa patří otci a jeho dvěma druhům, kteří pronásledují únosce."

"Jste tedy čtyři proti dvanácti. Mohu vám nabídnout pomoc?"

"Uvítal bych ji, pane. Každá ruka bude dobrá."

"Dobrá, jdeme!"

Muž hbitě sebral svoje věci, přehodil si pušku přes rameno a vykročil tak rychle, že kdybych neměl koně, těžko bych s ním udržel krok.

"Kampak, pane?" zeptal jsem se ho, když jsem viděl, že se odchyluje od původního směru.

"Za únosci, kam jím?" usmál se. "Nadběhneme jim."

Jeho způsob mluvy i jednání měl v sobě něco, co nesneslo odporu. Nechal jsem ho tedy jít napřed a sám na koni ho pomalu následoval. Jeho krok byl svižný a

dlouhý, takže nebýt zvířete, nestačil bych mu. Chvíli jsme postupovali směrem k řece. Po nějaké době se Lincoln zastavil a ukázal k zemi.

"Tady to je. Podívejte se, stopa patnácti koní. Když jsem šel před chvílí kolem, nebylo tu více než dvanáct stop. Je tedy jasné, že vaši druhové už jeli kolem a nemůže to být déle než před slabou čtvrthodinkou, neboť tráva se dosud nevzpřímila. Pobídněte svého koně, pane, ať je brzy dohoníme!"

Kráčel dál spěšnými, dlouhými kroky. Skutečně jsem musel nechat koně klusat, abych mu stačil.

Minuli jsme les a dostali se na rovinu, posetou křovisky. Jak jsme postupovali, křoviska pomalu řídla a před námi se objevila volná prairie, či spíše její klínovitý výběžek, zasahující do lesa. V dálce, na obzoru, se opět zvedal temný pruh vysokého lesa a mezi ním a námi klusali tři jezdci. Nejeli vedle sebe, nýbrž po indiánském způsobu za sebou. Slunce už zapadalo a tma začala, houstnout, ale já jsem ty muže hned poznal. Byl to můj otec, Fred Hammer a Jack Holborn.

"Tam jsou vaši přátelé!" zvolal Lincoln a rozběhl se do plného trysku. Dělal dlouhé skoky a přenášel při tom těžiště z jedné nohy na druhou, což je nejjistější způsob, jak vydržet dlouho běžet.

Vzdálenost mezi jezdci a námi se neustále zmenšovala, až se konečně otec ohlédl, poznal mě a pokynul svým druhům,

aby se zastavili. Za chvíli jsme je dohonili.

"Konečně, že jdeš, Time!" zvolal otec. "Kdo je ten muž?"

"Pan Abraham Lincoln. Setkal jsem se s ním cestou a nabídl mi svou pomoc. Teď mi nic nevysvětľujte, vím všechno. Pospěšme si, ať je co nejdříve dohoníme!"

"Nejsou už moc daleko," zabručel Fred Hammer.

"Myslím, že se utáboří v lese před námi. Musíme za nimi, než se setmí, jinak bychom mohli ztratit jejich stopu."

Hnali jsme se svižně kupředu s puškami připravenými k výstřelu. Když jsme dorazili k prvním stromům, shýbl se Lincoln a prohlížel si stopu.

"Vidíte ty otisky?" ukázal na stopu. "Jsou nejhlubší a patří koni, který nesl dvojnásobné břemeno. Jak vidíte, kulhá na levou zadní nohu. Potřebuje odpočinek, a proto se skupina utáboří někde nablízku."

"Dobrá, pane!" odušil otec. "Vaše vývody jsou jistě správné. Kupředu, za nimi!"

"Stůjte, pánové!" zadržel nás Lincoln. "Nebylo by to od vás příliš moudré. Lupiči jsou jistě nedaleko a vaše koně by nás prozradili. Doufám, že nechcete pokazit všechno, když jsme tak blízko cíle?"

"Dobrá, pane. Koně necháme tady. Ale kde?"

"Ukryjte je tamhle v houští," ukázal rukou. "Svažte jim přední nohy, aby nemohli utéct."

Stalo se, jak nám cizinec poručil. Pěšky jsme opatrně postupovali za ním, čímž jsme ho uznali za svého vůdce.

Lincoln se nemýlil. Zanedlouho jsme ucítili dým ohně a brzy nato spatřili i světélko, probleskující mezi kmeny stromů.

Teď jsme se již museli vyvarovat každého, byť i jen sebeменšího, hluku. Schovávali jsme se za kmeny a plížili se opatrně kupředu, až jsme se dostali tak blízko, že jsme rozeznali jednotlivé lupiče, sedící kolem ohně. V jejich kruhu seděla smrtelně bílá Mary, s rukama svázanými za zády a hlavou skloněnou na prsa.

Nemohl jsem jen tak nečinně hledět na milovanou osobu. Aniž bych ostatní varoval, zvedl jsem pušku a namířil na lupiče.

"Zadržte!" varoval Lincoln, který zahlédl moje nerozumné počínání. "Jeden z nich schází."

Ale vtom již zarachotil výstřel z mé pušky a muž, jehož jsem si vzal na mušku, rozhodil rukama a skácel se k zemi. V okamžiku stála skupinka kolem ohně na nohou a chopila se zbraní.

"Vystřelte a pak na ně!" zavelel Lincoln.

Odhodil jsem prázdnou pušku a po salvě mých druhů jsem se vrhl k ohni, poklekl před Mary a snažil se ji zprostit pout.

"Time, je to možné?" zvolala radostně a vrhla se mi kolem krku. Objala mě tak vroucně, že jsem se nemohl ani hnout.

"Pusť mě, lásko, mám ještě práci!" prosil jsem. Vytasil jsem nůž a vyskočil na nohy. Právě blízko mě udeřil Lincoln sekýrou do hlavy jednoho z pobudů tak, že se muž mrtvý skácel k zemi. Byl to poslední z jedenácti, kteří seděli kolem ohně.

"Time, proboha!" vykřikla náhle Mary. Ukázala rukou k jednomu ze stromů a vrhla se mi na prsa.

Pohlédl jsem tím směrem a spatřil hlaveň pušky namířenou na nás. Střelce jsem neviděl, kryl se za stromem.

"To je za three carde monte!" ozval se zuřivý hlas. Patřil Williamu Jonesovi.

Dříve než jsem mohl uskočit, zahřměl výstřel a pocítil jsem trhnutí v rameni. Mary zoufale vykřikla, pustila mě a padla k zemi. Kulka mi prošla ramenem a ji trefila do srdce.

"Rychle, za ním!" vykřikl vedle mě můj otec. Pozvedl pažbu pušky a vrhl se směrem k místu, odkud přišel výstřel. Ale vtom zahoukla druhá rána a otcí se podlomila kolena. Jones zahodil pušku a dal se na útěk.

V šíleném vzteku jsem se hnál za prchajícím. Vidět

jsem ho nemohl, ale slyšel jsem, kudy běžel. Za malou chvíli jsem dospěl k místu, kde měli lupiči své koně. Zvířata byla pryč do jednoho a zůstaly po nich pouze cary las, které Jones v běhi prořízl. Pochopil jsem, že dále ho stíhat nemohu, neboť on měl koně, kdežto já ne.

Vrátil jsem se pomalu na bojiště. Lincoln byl zaměstnán obhlédáváním těl mých blízkých.

"Jsou mrtví, úplně mrtví! Ani stopa po životě."

Ani já, ani Fred Hammer jsme nebyli schopni říct jediné slovo. Jsou bolesti, které spálí srdce, aniž by se jediný výkřik vydral z úst.

Lincoln se zvedl. Když spatřil, že jsem se vrátil, obrátil se hněvivě ke mně.

"Je to vaše vina, pane! Kdybyste s výstřelem počkal do vhodné chvíle, neumřeli by. Špetka olova a prachu, vystřelená v nevhodné chvíli, stála vašeho otce a vaši snoubenku život. Doufám, že příště už budete opatrnější."

"Můžete mi dokázat svá tvrzení, pane?" zvolal jsem zoufale.

"Dokázat? Pchá! Po smrti jsou důkazy k ničemu, pane! Měli jsme je v tichosti obklíčit a střílet všichni najednou. Každý z nás měl dvojku - než by se vzpamatovali, deset z nich by bylo bradou vzhůru. Vašeho falešného hráče bychom měli dřív, než by se dostal k raně."

Bylo to trpké, ale bohužel pravdivé ponaučení. A já na ně v budoucnosti nikdy nezapomenu...

Kapitola druhá ABRAHAM LINCOLN

Běží-li zvěř po savaně nebo plíží-li se houštinami, zanechá vždy po sobě nějakou stopu, podle níž ji lovec vystopuje. Když se přeženou přes člověka dny, měsíce a léta jako víchř prerií, nebo se pomalu a hlodavě plíží jeho nitrem, pak zanechají brázdy v obličejí a stopy v srdci, kterých si musíme všimnout, chceme-li vypátrat události, které učinily člověka tím, čím je.

Chtěl jsem se stát úspěšným farmářem a zůstat jím po celý život, ale osud vše zařídil jinak. Matka, chudák, si vzala smrt otce k srdci tak, že začala postonávat a brzy mě opustila navždy.

Nemohl jsem déle zůstat v místech, kde jsem ztratil všechny své milé, a kde jsem byl kdysi tolik šťastný. Prodal jsem

farmu Fredu Hammerovi, přehodil pušku přes rameno a vydal se na západ - právě týden před svatbou Betty, která se provdala za jakéhosi mulata.

Tehdy se vedl čilý a pohnutý život v "temných a krvavých končinách", jak se také Divokému západu říkalo. Rudoši byli mnohem bojovnější než teď; člověk musel spát s otevřenýma očima, chtěl-li se dožít rána.

S indiány to vlastně ani nebylo tak hrozné, neboť našinec snadno zvládl tři až čtyři rudochy najednou, horší bylo, že se všude kolem potloukaly hordy bílých lotrů, trampů, kteří jsou horší než všichni indiáni od Mississippi až k Tichému oceánu dohromady.

Zejména jeden z těch lumpů, vtělený satan, si získal pověst, která ho smutně proslavila i ve staré Evropě.

Nebyl to nikdo jiný než Kanadský Bili, původem Angličan. Přišel do Kanady a zabýval se tu nějaký čas obchodováním s koňmi, ale brzy poznal, že kartami lze vydělat více peněz než poctivým zaměstnáním. Chytil se tedy "čertových obrázků" a se svým three card monte se vydal na cesty. Prvně se potloukal po kanadských provinciích, ale když mu začala hořet půda pod nohama, přesídlil do Spojených států. Zdržoval se hlavně na Východě a Severu, obíral i ty nejchytřejší gentlemany, ale pak se pustil na Západ, kde si vedle karet hleděl i různého jiného darebáctví. Snad desetkrát mu hrozil provaz, a kdyby vždy včas nevzal nohy na ramena nebo nezničil důkazy, svědčící proti němu, už dávno by nebyl mezi živými. Se mnou to udělal jinak. Věděl jsem určitě, že on byl vrahem mé Mary i otce a mohl jsem to tisíckrát odpřisáhnout. Ale viděl jsem ho střílet? Ne, viděl jsem jen hlaveň pušky a nikoli střelce, takže veškeré mé snahy dostat ho před soud ztroskotaly na nedostatku důkazů. Tím však nechci říct, že bych se vzdal odplaty. Dobrá puška bývá zpravidla nejlepším soudcem i katem a já stále doufal, že se mi ten padouch jednou dostane na mušku. Nebyl jsem již dávno nezkušeným zelenáčem. Měl jsem tvrdou pěst, otevřené a bystré oči, zdravé tělo a za sebou řadu let plných zkušeností ze života v drsné divočině.

Posledně jsem byl v Coloradu lovit bobry. Štěstí mi přálo, měl jsem hojnou kořist a dobře ji zpeněžil. Rozhodl jsem se, že navštívím Texas, o němž se tehdy vypravovalo tolik, že posluchačům přecházel zrak i sluch.

Dostat se do Texasu nebylo nic jednoduchého. Cesta vedla územím Seminolů, Komančů, Kříků a jiných kmenů, které neustále mezi sebou bojovaly, ale jakmile šlo o hon na bělochy, hned zapoměly na všechny spory, které kdy mezi sebou měly. Projížděl jsem sám místy, které byly jevištěm stálých bojů, a musel jsem se mít neustále na pozoru. Při tom mě stihlo neštěstí, přišel jsem o svého koně a dál musel po vlastních.

Zamířil jsme k Smoky Hillu, který leží nedaleko hranic s Arkansasem. Procházel jsem krajem bohatým na vodní plochy a setkával se se zvířaty, které žijí jen v těchto oblastech.

Kráčel jsem lesem, když jsem náhle narazil na lidskou stopu. Pocházela od bělocha, neboť špičky otisků se rozcházely, kdežto stopy indiána by směřovaly k sobě. Vydal jsem se po ní velice opatrně a zanedlouho jsem zůstal stát. Zaslechl jsem lidský hlas, a ač to bylo k nevíře, podle slov jsem poznal, že ten kdosi mluví k početnému davu.

"Pánové a dámy, shromáždili jste se, abyste viděli soud nad člověkem, který se dopustil vraždy. Vyslechli jste si řeč veřejného žalobce a teď přicházím na řadu já, obhájce tohoto nešťastníka, a dokážu vám, že je naprosto nevinný.

Jmenuji se Abraham Lincoln a jsem ctihodný muž, který převezme jen obhajobu takového člověka, o němž je přesvědčen, že je nevinný."

"Lincoln? Abraham Lincoln?" divl jsem se. "Hm, před ním se skrývat nemusím. Klidně můžu mezi lidi, ke kterým promlouvá."

Prodral jsem se rychle houštím a hle - přede mnou se valil mohutný říční tok, u jehož břehu byl upoután vor a na něm stál Abraham Lincoln! Ale po velectěných pánech a dámách nebylo ani stopy. Lincoln tu stál sám, v levici s otevřenou knihou a pravici šermoval kolem sebe, jako by chytal jepice a sídla, které se nad vodou jen tak hemžily.

Přistoupil jsem ke břehu. Lincoln mě spatřil, ale nedal se tím vyrušit.

"Dobrý den, pane Lincolne!" pozdravil jsem. "Smím k vám na vor?"

"Kdopak jste? Á pan Kroner, nemýlím-li se. Muž, který se vlastní zbrklostí připravil o nevěstu. Prosím, zůstaňte na břehu ještě chvíli, než dokončím svou obhajovací řeč. Je to velice důležité, neboť právě obhajuji ubožáka obžalovaného z vraždy."

"Dobrá. Já si zatím sednu do trávy."

Musím říci, že řeč, kterou jsem vyslechl, byla velice působivá, a kdyby šlo o skutečný soud, byl by obžalovaný jistě vyvázl se zdravou kůží. Pochopil jsem, že Lincoln se takto připravuje na dráhu obhájce, a jeho nadšení pro věc mě zcela pohltilo.

Když dořečnil, vyskočil jsem na nohy a spěchal k němu. Podal mi srdečně ruku.

"Zdravím vás, pane Kronere! Co vás zaválo do starého dobrého Kansasu?"

"Byl jsem nahoře v Coloradu, kde jsem chytal bobry, a teď bych se rád podíval k Mississippi a pak dolů do Texasu."

"Ale pročpak se potloukáte zde a nejste doma na své farmě, kde se mi tehdy celkem líbilo, nebýt těch dvou nešťastných mrtvých?"

Vypravoval jsem mu, co mě vyhnalo do světa, a on mi soucitně potřásl pravicí.

"Moudře jste jednal, pane," pochválil mě. "Bolavé srdce je velice špatný společník a člověk s ním nikdy nesmí zůstat o samotě, jinak začne truchlit. Nejlepší je vydat se do světa a po čase se vrátit domů se zdravým srdcem, nebo třeba bez něho. V mém životě se od této doby nic nezměnilo. Kácím stromy tam, kde je najdu, a dopravuji je tam, kde mi za ně dobře zaplatí. Ale tento vor je poslední, který vážu. Pak se vydám na Východ a pokusím se živit něčím lepším. Kdybych byl

již hotov, nabídl bych vám svezení, ale mám ještě tak na čtrnáct dní práce."

"Nevadí, pane. Nemáte-li nic proti tomu, zůstanu u vás. Co záleží zálesáku na týdnu nebo čtrnácti dnech, když je pánem svého času? Když mi dovolíte, rád vám

pomůžu a budete dřív hotov."

"Jsem rád, že se mnou zůstanete. Vaši pomoc přijímám. Již několik dnů se to kolem hemží rudochy jako komáry. Kdyby se rozhodli zaútočit, dva muži se ubrání lip než jeden. Nebo snad máte stále ve zvyku střílet o chvilku dříve, než je třeba?"

"Žádný strach, pane! Tim Kroner zmoudřel svým neštěstím a neudělá vám hanbu ani škodu."

"Dobrá, rád vám věřím. Horší je, že mám jen jednu sekeru a nejbližší obchod je ve Smoky Hills, dva dny cesty odsud. Potřeboval bych také prach a náboje, neboť zásoby se mi povážlivě ztenčují."

"Dobrá. Vy tedy klidně pracujte a já se vydám do pevnosti."

"Opravdu? Cesta tam by se mohla zkrátit po řece. Mohl byste vzít s sebou tento vor a nechat ho ve městě, a až pojedeme dolů s velkým vorem, přivážeme malý k němu. Dovedete ho řídit?"

"Troufnu si na to. Není velký a mám silné nice."

"Hm, snad vám to půjde. Ale zpáteční cesta bude nebezpečná! Divím se, že mě rudoši dosud nenavštívili."

"Nebojte se o mě, pane. Dovedu se o sebe postarat."

"Dobrá. Teď si odpočiňte. Stačí, když se na cestu vydáte zítra ráno."

"Nejsem unaven. Pomůžu vám."

"Znamenitě, pane! Vidím, že jste muž, jakého potřebuji. Nuže, do práce!"

Druhého dne zrána jsem vyrazil po řece dolů. Arkansas měl v těchto místech dobrý spád, a tak již před setměním jsem dorazil do Smoke Hillu. Zabočil jsem ke břehu, uvázal zde vor a vydal se k palisádové ohradě, která obklopovala pevnost.

Před bránou stála stráž. Když jsem jí řekl, co chci, pustila mě dovnitř. V prvním srubu jsem se vyptával, kde bych mohl nakoupit prach a náboje.

"To musíte k plukovníku Butlerovi, který je velitelem pevnosti," řekli mi. "Sídlí v důstojnickém domě."

"Pustí mě k němu?"

"Jestli pustí? Muži, tohle není Washington, nýbrž hraničářská pevnost. Koho pustí dovnitř, ten může strčit nos všude, kam se mu zamane."

Vykročil jsem k budově s pruhovanou vlajkou a vešel do předsíně, kde nebylo živé duše. Z vedlejšího pokoje jsem však zaslechl několik hlasů a cinkot mincí. Dveře do ní byly jen přivřeny.

Než jsem vešel, chtěl jsem vědět, s kým budu jednat. Pohlédl jsem tedy skupinou dovnitř,

Uprostřed světnice kolem stolu z hrubě otesaných prken sedělo asi deset důstojníků různých hodností a při světle lojové svíčky hráli karty. A právě proti muži s prýmkami plukovníka americké armády seděl - Kanadský Bili! Měl před sebou hromadu stříbra, zlata a nuggetů a jeho ruce se jen tak míhaly nad stolem.

Hráli three carde monte. Nikdo z hráčů mě nemohl vidět. Stál jsem za dveřmi v rozpacích, jak se mám zachovat, když jsem zpozoroval onen podezřelý pohyb, kterým se Jones tehdy na farmě prozradil. V té chvíli jsem vrazil dovnitř a popadl ho za ruku.

"Promiňte, pánové! Tento muž hraje falešně," řekl jsem s ledovým klidem.

"Cože?" zvolal plukovník. "Dokažte to! Kdo jste a co chcete v mé pevnosti?"

"Jsem obyčejný trapper, pane, a přicházím si doplnit své zásoby. Znam tohoto muže dokonale. Jmenuje se William Jones, ale spíše je známý pod přezdívkou Kanadský Bili."

"Kanadský Bili? Nám se představil jako Fred Fletcher. Pusťte ho přece, cizince!"

"Ne dříve, dokud se nepřesvědčíte, že mluvím pravdu. Podívejte se, hraje naoko s třemi kartami, ale čtvrtou má schovanou v rukávu. Jen ji vytáhněte, pane!"

Jeden z poručíků přiskočil k Jonesovi a skutečně našel v jeho rukávu kartu.

"K čertu! Máte pravdu, pane. Teď se už nedivím, že jsme tolik prohráli. Pusťte ho, my se s ním sami vypořádáme."

Pustil jsem ničemů z objetí. Byl napolo udušen, dlouho hluboce a těžce oddychoval, než se vzpamatoval. Pak vyskočil a zapištěl:

"Co chce..."

Nedomluvil. Teď mi konečně viděl do tváře a poznal mě.

"Co chce od vás tento muž, to za chvíli uslyšíte," řekl mu plukovník. "Jste William Jones alias Kanadský Bili?"

"K čertu! Co je s Kanadským Bilem? Jmenuji se Fred Fletcher, jak jsem vám už řekl."

"Zapíráte? Nu, nevádí. Nebudeme soudit vaše jméno, nýbrž vaše skutky. Hrál jste falešně!"

"Nesmysl! Pokládáte snad sebe a vaše důstojníky za lidi, kteří se nechají podvést?"

"My jsme zvyklí na poctivou hru, pane, a v domnění, že jsme slušní lidé, jsme se vám nekoukali na prsty. Kdybychom jen tušili, koho máme mezi sebou, prohlédli bychom vaše kejkle."

"Nepodváděl jsem, hrál jsem poctivě."

"A co ta karta v rukávu?"

"Co já vím? Já ji tam nestrčil. Nebo jste mě snad viděl, plukovníku, když jsem ji tam dával?"

"Snad nechcete tvrdit, že tam vlétla sama?"

"To ne, ale co když mi ji tam někdo strčil? Kdo mi držel ruku, ten ví nejlíp, odkud se tam vzala."

Rozčílil jsem se nad drzostí tohoto podvodníka a udeřil jsem ho pěstí do hlavy. Muž se svalil na židli.

"Máte dobrý úder, pane," smál se plukovník, "ale dále ne musíte namáhat. Mí lidé se o něj postarají."

"Žádám, pane, abyste mě ochránil před takovým jednáním!" ozval se Jones. "Obviňuji tohoto muže, že mi vpravil kartu do rukávu."

"Hm, velice zajímavá žaloba, pane," svažtil obočí plukovník. "Takže říkáte, že vám vložil do rukávu kartu, kterou jste chvíli před tím, než vstoupil, měl v rukou? Děláte si z nás bláznů? Co říkáte, pánové," obrátil se k důstojníkům. "Je

Fletcher vinen, či nevinen?"

"Je to falešný hráč!" zněla jednomyslná odpověď.

"Dobrá, poradíme se a vyneseme rozsudek."

Důstojníci ustoupili stranou a radili se. Vtom se v Jonesovi probudil Kanadský Bili. Pohlédl k otevřenému oknu, pak na hromadu zlata a jako blesk se vrhl ke stolu. Chvatně si nacistal mince do kapes a skočil k oknu. Ale já jsem mezitím držel pušku v ruce.

"Stop, pane Jonesi!" zařval jsem. "Ještě krok a střelím!"

Kanadský Bili se ohlédl. Pochopil, že by mě kulce neunikl, a proto zůstal stát.

"Počítám do tří. Nebudou-li do té doby peníze na stole, pošlu vám svou olověnou navštívenku. Jedna..."

Muž udělal krok směrem ke stolu.

"Dvě..."

Jones vytáhl z kapsy mince a položil je na stůl k ostatním.

"Tak, to bychom měli," sklonil jsem hlaveň pušky. "Teď se posaďte a počkejte, co bude dál."

Důstojníci mezitím ukončili radu. Samozřejmě jim neušlo, jak brilantně jsem se vypořádal s podvodníkem. Plukovník ke mně přistoupil a se smíchem mi podal ruku.

"Vy jste znamenitý chlapík, pane. Ale jak vám vlastně říkájí?"

"Tim Kroner, pane."

"Tedy pane Kronere, jste opravdu znamenitý muž. Je mi líto, že nepatříte k mému pluku."

Pak se obrátil k Jonesovi a pokračoval:

"Vy dostanete to, co si zasloužíte. Padesát ran na holá záda. Doufám, že jste spokojen, pane?"

"Cože? Chcete mě bičovat? Jsem nevinný a navíc..."

"Dobrá, pane," přerušil ho plukovník. "Dostanete tedy padesát ran za svou nevinnost. A kdybyste měl chuť si stěžovat, dám vám vyplatit dalších padesát ran. Poručíku Welhurst, vezměte toho pána na dvůr a dohlédněte, aby byl poctivě vyplacen."

"Rozkaz, plukovníku!" srazil paty mladý důstojník. Přikročil k Jonesovi a vyzval ho. "Pojďte, pane! Ceká vás pohlazení."

"Nikam nejdu!" vřeštěl Kanadský Bili. "Chci spravedlnost!"

Plukovník, který měl až dosud dobrou náladu, se rozčílil.

"On není spokojen s naším rozhodnutím, poručíku! Dejte mu vyplatit šedesát ran! Nepůjde-li okamžitě ven, přidejte mu za každou minutu otálení dalších deset ran."

"Nuže?" obrátil se poručík hrozivě k podvodníkovi. "Dobrá, jdu. Ale na dnešní three carde monte si ještě vzpomenete! Obrátím se na soudce, na něhož dnes nikdo z vás nepomyslel."

Kráčel se svěšenou hlavou ven a poručík s revolverem v ruce za ním.

Když za nimi zapadly dveře, plukovník se otočil ke mně. Zeptal se mě, odkud Jonese znám, a když jsem mu povyprávěl svůj smutný životní příběh, řekl:

"Jsou-li vaše důkazy dostatečné, pane Kronere, dostane provaz. Na svěřeném území mám na to dostatečné soudní pravomoci."

Řekl jsem mu, že nemám žádný důkaz, že právě Kanadský Bili zastřelil mého otce a snoubenku, ačkoli jsem o tom nepochybně přesvědčen.

"Hm, vaše obžaloba stojí na slabých nohách, pane," kroutil hlavou plukovník. "Bud' se vrah musí doznat, nebo musíte sehnat svědka, který ho viděl střílet. Uvidíte, když ho budu vyslýchat, bude trvat na tom, že je Fred Fletcher a že vás vůbec nezná. Udělám vše, co bude v mých silách, ale mám takové tušení, že nakonec ho budu muset pustit. Ostatní je vaše soukromá záležitost. Je mi srdečně jedno, co s ním uděláte, když opustí pevnost."

Po chvilce přivedli Kanadského Billa zpět. Pohled na něj byl hrozný. Rozhlížel se kolem sebe krví podlitýma očima a prohlížel si každého z nás tak, jako by si chtěl tahy našich tváří co nejtrvaleji vrýt do paměti.

Plukovník hned zahájil výslech, který skončil podle očekávání. Jones bez přestání tvrdil, že nezná žádného Kanadského Billa.

"Vraťte tomu muži všechno, co měl při sobě, a doprovodte ho s eskortou mimo hranice našeho teritoria. Pan Jones nebo Fletcher nesmí zůstat ani minutu mezi čestnými lidmi."

Poručík zsalutoval a splnil plukovníkův rozkaz. Pak mi plukovník řekl:

"Jste našim hostem, pane Kronere. Klidně si obhlédněte náš sklad a vezměte si všechno, co potřebujete. Nebo se snad chcete hned vydat za tím padouchem?"

"Ne, jeho pronásledování by mě zdrželo a můj druh v lesích na mě čeká. Jakmile mi dáte dobrou sekeru a trochu prachu a nábojů, vrátím se zpátky k němu. Doufám, že se s Kanadským Bilem ještě někdy setkám."

"Schvaluji vaše rozhodnutí, pane. Jones je nepřijemný hmyz, ale jistě se s ním nevidíte naposledy. Sekeru a náboje dostanete zdarma, a protože jste zachránil naše peníze, dostanete na cestu člun se šesti veslaři, kteří vás odvezou nahoru po proudu, abyste si zkrátil zpáteční cestu. Ušetříte si čas a pro mé vojáky to bude dobré cvičení. Ale dejte si pozor na indiány! Moji zvědové hlásili, že okolní kmeny se vydaly na válečnou stezku."

Plukovník byl tedy varován a já si mohl ušetřit zbytečných slov. Ani ne za čtvrt hodiny jsem se rozloučil s velitelem pevnosti a jeho důstojníky, sedl si do pohodlného člunu a vydali jsme se nahoru po proudu řeky.

Potřeboval jsem si odpočinout. Natáhl jsem se na dno člunu a spal klidně celou noc až do rána. Když jsem se probudil, zjistil jsem, že mám již polovinu cesty za sebou. Veslaři, ač jsem jim domlouval, aby se vrátili, nedali si říct a nevysadili mě na břeh dříve, dokud jsem jim neřekl, že je k místu, kde Lincoln kácel dřevo, dost blízko, abych tam dorazil před setměním. Pak se konečně obrátili a já, obtěžkán jako soumar, jsem nastoupil další cestu po břehu.

Už se šelo, když jsem dorazil k Lincolnovi. Byl velice překvapen mým brzkým návratem. Vyprávěl jsem mu, co se přihodilo v pevnosti.

"Dobře jste jednal, Time, že jste nechal Jonese jít," řekl. "Nepochybuji, že se opět setkáte, a pak si s ním vyřídíte své účty. Nu, velice bych se divil, kdyby si ten padouch nechal líbit těch šedesát ran, které dostal. Začíná tu být dusno. Musíme si pospíšet, abychom se odtud dostali co nejdříve."

Pracovali jsme neúnavně od časného svítání hluboko do noci, a když uplynul týden, pracovali jsme na posledním poli voru.

V ten den jsem se vydal hluboko do lesa, abych našel pevné kmínky na houžve. Po chvilce jsem jich měl pohromadě celý svazek, byl jsem však tak unaven, že jsem se na chvíli natáhl do trávy, abych si odpočinul. V lese bylo úplné ticho, že bylo slyšet šustot listů, padajících ze stromů.

Vtom jsem zaslechl nedaleko slabé zapraskání. Nepřišlo shora, ale ze země. Byl to snad had? Přenesl jsem váhu svého těla na špičky prstů rukou i nohou a plížil se k místu, odkud zvuk přišel. Jaké bylo mé překvapení, když jsem tam spatřil indiána s válečným pomalováním. Byl to Čoktav, velice mladý muž. Některé kmeny na válečné výpravě vysílají jako zvědy pouze mladé muže bez jména, aby si vyzkoušely jejich schopnosti.

Indián měl asi za úkol prozkoumat okolí řeky. Dosud patrně nenašel naší stopu. Pochopil jsem, že tomu musím zabránit. Nebyl to první indián, kterého jsem musel zneškodnit, ale při pohledu na jeho mladistvou tvář se mě zmocňovala soustrast. Ten ubožák byl patrně na své první válečné výpravě.

Nebyl však čas na podobné lidumilné úvahy, neboť šetřit jeho kůži by jistě znamenalo obětovat svou vlastní. Jelikož jsem nevěděl, nejsou-li nablízku jeho soukmenovci, musel jsem jednat tiše. Vzal jsem nůž, a když se hoch přiblížil k mému úkrytu, objal jsem ho kolem krku a vrazil mu ho do srdce. Bylo mi ho líto, ale divočina je krutá a bezohledná paní; jediná veličina, kterou respektuje, je vlastní bezpečnost.

Ukryl jsem mrtvé tělo do houští a vrátil se k Lincolnovi.

"Máte chvíli čas, pane?" zeptal jsem se ho.

"Stalo se něco?"

"Ano. Potřeboval bych hodit do vody mrtvého indiána. Byl blízko naší stopy, musel jsem ho zneškodnit."

Neřekl ani slovo, vzal pušku a vykročil za mnou. Když jsme přišli k rudochovi, sklonil se nad ním a chvíli si ho prohlížel.

"Dobrá rána, pane! Kdyby stačil vykřiknout, teď bychom už asi nebyli nejze živými a naše skalpy by se houpaly na opascích Čoktavů. Jste pravý westman."

"Nu, nevím, může-li se tak říkat muži, který nechal běžet Kanadského Billa. Ale co teď?"

"Co teď? Rád bych slyšel vaše mínění, Time. Myslím, že máte všechny předpoklady, abyste se správně rozhodl."

"Především bych dodělal poslední pole voru. Je to práce tak na půl hodinky. Pak bych se trochu podíval po indiánech, abychom mohli plukovníkovi dát podrobnější zprávu. Je možné, že mají v plánu přepadnout Smoky Hill."

"Výborná úvaha, pane! Nemám k ní co dodat. Nuže, do díla!"

Ukryli jsme indiánovy zbraně pod mech, tělo zatížili kameny a hodili ho do Arkansasu, aby nás předčasně neprozradilo. Pak jsme šli po své práci.

Kmeny posledního pole voru jsme svázali jen narychlo, upevnili jsme na plavidlo vesla a kormidlo, přenesli na něj zásoby a tím bylo všechno připraveno k vyplutí. Pak jsme šli do lesa a vrátili se k místu, kde jsem zneškodnil zvěda. Vydali jsme se po jeho stopě,

která byla velice zřetelná, což svědčilo o nezkušenosti mladíka.

Šli jsme lesem přes hodinu, a protože se začalo stmívat, měli jsme obavy, že se ničeho nedopátráme. Tu náhle začal les řidnout a pomalu přecházel v křoviny, až se před námi nakonec objevila zátoka, jak lovci říkají výběžku prerie, půlkruhovitě se zařezávající do pralesa.

Opatrně jsme vyhlédli zpoza křoví a spatřili indiánské ležení. Napočítali jsme na tři sta Čoktavů; jejich koně se pásli opodál. Jelikož v táboře byli sami Čokta-vové a my věděli, že tento kmen se nikdy nevydá na válečnou výpravu bez spřátelených Komančů, předpokládali jsme, že nedaleko musí být druhé ležení.

Stáli jsme v hustém kapradí, které bylo v blízkosti lesa tak vysoké, že nás úplně zakrývalo. Vtom jsme si všimli, že nad indiánským ležením krouží osamělý sup. Jeden z rudochů namířil na něho pušku, vystřelil a mrchožrout padl k zemi jako šipka.

"Syn Černého pantera je velký bojovník," ozval se z ležení hlas. "Jeho kulka srazí i vlaštovku z oblaků."

Slova byla pronesena podivnou směsicí angličtiny a indiánských dialektů, které používají rudoši, mluví-li s bělochy.

"Je však neprozřetelný," ozval se jiný hlas. "Náš zvěd se dosud nevrátil a nevíme, nejsou-li nablízku lidé, které by mohl vystřel přilákat."

"Běloch," zašeptal Lincoln. "Ten ničema je stejně neopatrný jako indián. Křičí, že ho slyší snad i ve Friscu. A my nejsme lepší! Ještě několik kroků a vběhli bychom jim rovnou do náručí."

"Můj bílý bratr se bojí?" ozval se mladý hlas. "Přišel k nám, aby nám otevřel dřevěný vigvam bílého náčelníka, a dobrý Manilou nám seslal medicínu, která nás učiní neporazitelnými. Dřevěný tábor bělochů bude rozbourán a jejich skalpy, zbraně a prach připadnou nám."

"Nechť Černý panter nezapomene," odpověděl běloch, "že každý důstojník musí před svou smrtí obdržet šedesát ran karabáčem. Slíbil mi to."

"Pochybuje snad můj bratr o mém slovu? Bílí muži budou potupně zbiti a pak umřou. Howgh! Ale rudý muž neponižuje svého nepřítele pruty. Můj bílý bratr je musí vyplatit sám."

"Dobrá. Bojovníci Komančů přijdou dnes v noci, a až slunce znovu zapadne, bude pevnost zničena."

"K čertu! To je Kanadský Bili!" šeptal jsem.

Lincoln souhlasně přikývl, vzal mě za ruku a táhl do bezpečí.

"Musíme odtud hned do Smoky Hillu varovat vojáky!" řekl.

Opatrně jsme se vraceli zpátky k řece, a když jsme si byli jistí, že nás Čoktavové neuslyší, rozběhli jsme se k místu, kde byl uvázan vor. Ted' už jsrrie věděli, že indiáni vyslali jen jednoho zvěda, a protože ten byl mrtev, v nejbližší chvíli nám nehrozilo žádné nebezpečí.

Neuplynula ani hodinka a vody Arkansasu unášely náš vor směrem k Smoky Hillu. Plavidlo bylo mnohem větší než to, kterým jsem se včera plavil do pevnosti, a proto jsme museli věnovat jeho řízení veškerou pozornost. Plavba ubíhala bez nehod a druhého dne před polednem jsme již byli na dohled pevnosti.

Na břehu řeky cvičila četa vojáků pod dozorem samotného plukovníka. Hned mě poznal a volal na mě dříve, než jsme přirazili ke břehu.

"Pan Kroner? Snad nepotřebujete další sekeru a prach?"

"Dnes ne, pane. Přišli jsme, neboť nás dnes v noci budete potřebovat."

"My vás? K čemu?"

"Čoktavové a Komančové se chystají napadnout vaši pevnost," odvětil jsem a skočil na břeh.

"K čertu! Je to pravda? Vím, že se kolem potloukají rudoši, ale mysleli jsme, že hledají Seminoly a Křiky, s nimiž se před několika dny servali. Řekli mi to moji stopaři."

"Pošťval je proti vám Kanadský Bili."

"Víte to jistě, pane? Měl jsem ho dát přece jen zastřelit. Vypravujte, pane!"

"Především vám, plukovníku, představím mého společníka. Je to pan Abraham Lincoln, nevšední muž, o němž ještě jistě mnohokrát uslyšíme."

"Zdravím vás, pane Lincolne." Plukovník podal mému společníku ruku. "Ale teď vyprávějte, co se chystá."

Řekli jsme plukovníkovi vše, co jsme včera večer slyšeli u čoktavského ležení.

"Výborně!" mnul si ruce. "Děkuji vám, pánové, za upozornění. Poplavíte se dál, nebo se podíváte na komedii, kterou rudochům přichystáme?"

"Zůstaneme zde, pane. Tak vzácnou podívanou si nenecháme ujít," odpověděl jsem.

"Dobrá. Pojd'te do pevnosti a odpočiňte si."

"Až později," poznamenal Lincoln. "Ted' musíme uklidit do bezpečí vor, aby indiánští zvědové, kteří zde jistě budou pátrat, netušili, že se dnes někdo plavil dolů po řece. Mohlo by to vzbudit podezření."

Když jsme uklidili vor z dohledu, vrátili jsme se do pevnosti. Tady už byly přípravy k uvítání rudochů v plném proudu.

Stráže z prerie a lesa byly odvolány, aby se rudoši mohli snadno přiblížit. Plukovník nechal nabit čtyři děla za palisádami kartáči a každý muž dostal kromě dvojky i pistoli a tesák. Důstojníci měli bez výjimky revolvery.

Plukovník nás večer pozval k večeři s důstojníky a tehdy jsem se poprvé podívil všestranným vědomostem mého společníka. Ačkoli mluvil a počínal si velice skromně, zahanbil nejednoho důstojníka svými znalostmi v oboru vojenství, a když došla řeč na obranu před nočním útokem, pravil:

"Nemůžeme se spoléhat jen na odražení útoku, musíme sami zaútočit. Myslím, že kdyby se nám povedlo vypátrat, kde ukryli své koně, měli bychom vyhráno. Plukovníku, máte tady oddíl dragounů. Co je poslat ven, aby po prvních výstřelech rozehnali indiánské mustangy? Hrome, mám ještě lepší nápad! Nemáte náhodou v pevnosti petardy nebo světelné rakety?"

"Ano, pane!. Copak chcete dělat ohňostroj?"

"Ne. Rozeženeme jim koně. Time, půjdete se mnou?"

"Ovšem!" přitakal jsem.

"To stačí. Ve dvou to hravě zvládnem. Opatřete nám ty věci, plukovníku, a pusťte nás ven."

"Není to příliš odvážné, pane?" kroutil hlavou důstojník.

"Pshaw! Jen nám sežeňte dva doutnáky, abychom se nezdržovali zapalováním ohně."

Důstojníci se nám snažili náš úmysl rozmluvit, ale marně. Zanedlouho jsme opustili s Lincolnem pevnost a v kapsách s raketami a doutnáky se plížili k lesu.

Úkol, který jsme si vytkli, nebyl jednoduchý, ale při troše štěstí nebyl neuskutečnitelný. Dalo se očekávat, že rudoši nenechají své koně v lese, nýbrž venku v prerii, pod dozorem několika lidí. Proto jsme se vydali ke kraji lesa. Když jsme tam dorazili, chytil mě Lincoln náhle za ruku. Přímo před námi se ve stínu stromů objevili indián a běloch. Ukryli jsme se v houští.

"Kanadský Bili a Černý panter," šeptal Lincoln.

Už se stmívalo, takže nebylo možné rozeznat obličej mužů, ale poznali jsme je po hlase. Jones šel s náčelníkem napřed, aby si obhlédli bojiště. Několik desítek stop za nimi se plížila nepřehledná řada ru-dochů. Čekali jsme dlouho, než nás minul poslední muž.

"Pěkný průvod, Time, že? Napřed šli Čoktavové, za nimi Komančové! Odhaduji to na pět set mužů. Plukovníkovi bude trochu horko a nám taky. Doufám, že ohňostroj vykoná práci za nás."

Vykročili jsme směrem, odkud přišli indiáni, a zanedlouho jsme v polosvitu hvězdnaté noci spatřili to, co jsme hledali.

Opodál lesa v bujně trávě se páslo stádo koní.

v

"Vypadá to, že jsme narazili na stádo Coktavů," šeptal Lincoln. "Komančové jistě ponechali koně více vzadu."

Pokračovali jsme opatrně dále a za nejbližším záhybem lesa jsme narazili na komančské stádo.

"Výborně, máme to!" radoval se Lincoln. "Jsou tady tři strážci, tam byli čtyři. Myslíte, Time, že se k nim můžeme přiblížit?"

"Ovšem. Tráva je vysoká, spolehlivě nás kryje. Ale musíme k nim proti větru, neboť indiánští koně mají velice jemný čich."

"Rudoši obvykle útočí nad ránem. Tito se však spoléhají na svou převahu a možná zaútočí hned. Soudím, že už budou blízko pevnosti. Pustíme se tedy do strážců, ale jen pěstmi nebo noži. Výstřel by nás mohl prozradit."

Lincoln se položil na zem a plazil se tiše trávou jako had. Já jsem ho následoval. Pomalu jsme se přiblížili k sedícím indiánům, takže jsme slyšeli jejich dech. Několik mustangů se kousalo a jejich lomoz nám přišel velice vhod, abychom se mohli nepozorovaně dostat až na dosah rudochů.

Lincoln mi dal znamení dotykem ruky, oba jsme se vzpřímili a zaútočili na strážce. Dvě rány, a dva indiáni leželi na zemi. "Uff!" vykřikl třetí, ale za několik okamžiků ho Lincoln umlčel.

"To bychom měli," poznamenal spokojeně Lincoln. "Teď je svázeme a pak se vrátíme k čoktavskému stádu."

Tentokrát nešlo všechno tak hladce, neboť jsme museli stádo obejít v půlkruhu, abychom se k němu přiblížili proti větru. Vtom se však ozval od řeky děsný křik a ječení, po němž hned zahučely rány z děl a výstřely z pušek a revolverů. Indiáni zaútočili na pevnost.

"Teď je už všechno jedno," poznamenal Lincoln. "Vezměte si revolver a ať nám žádný neunikne! Jdeme nato!"

V nejbližším okamžiku byl mezi rudochy. Čtyři rány, řada rychlých, obratných chvatů - a tři rudoši leželi na zemi a čtvrtý s divokým křikem utíkal směrem k řece.

"Nechtě ho běžet, Time," mávl rukou Lincoln. "Už nám neuškodí. Dostal jsem nápad, takže nebudeme potřebovat ani petardy. Provedeme něco, o čem se bude ještě dlouho mluvit. Indiánští mustangové jsou zvyklí chodit husím krokem. Dáme jim na chvost řemeny."

Odvést indiánům všechny koně - to byl kousek, který mohl napadnout jen muž, jakým byl Lincoln! Bohužel, osud nám nedopřál dostatek času provést tento znamenitý nápad, neboť se od řeky ozval pekelný křik, z něhož jsme poznali, že indiáni jsou odrazeni a prchají ke svým zvířatům

"Změna plánu. Za chvíli budou zde!" zvolal Lincoln. "Vezměte část petard a běžte ke komančskému stádu.

Nezdržujte se zbytečným odvažováním koní. Když se pořádně vyděsí, poradí si sami s kolíky a lasy. Sejdeme se u těch dvou hikor!" ukázal rukou k lesu.

Běžel jsem k místu, kde se pásli komančští koně. Zapálil jsem doutnáky, rozžehl všechny rakety a petardy a hodil je mezi zvířata. Nečekal jsem na výsledek mého počínání, nýbrž jsem pádlil k hikomorám. Lincoln tam už čekal.

"Pozor, Time, hned to začne!" vyprskl smíchy.

Obou stád se začal zmocňovat nepokoj. Slyšeli jsme zřetelně funění zvířat. Koně ucítili doutnáky a vycítili, že se něco děje. A pak to začalo! Ozval se praskot, rány jako z děla, tu a tam zazářily ohně, rakety vybuchovaly, ohnivé žabky počaly skákat a v dešti jisker jsme pozorovali vzpínající se zvířata, mocně trhající lasy. Temná masa koňských těl, ozářená ohňostrojem, se vlnila na okamžik sem a tam, pak se však zvířata mocně vzepjala a hned nato se hnala v sevřeném tvaru směrem k pevnosti.

"Výborně!" zatleskal Lincoln. "Ta smečka rozežene své vlastní pány. Vsadím krk, že se indiáni vrhnou do řeky, kde je vojáci snadno pochyťají."

Nemohli jsme v té chvíli udělat nic chytřejšího, než se skrýt v houští. Oči a uši jsme měli otevřené, a ačkoli jsme skoro nic neviděli, o to více jsme slyšeli. Křik indiánů, kteří místo svých mustangů našli omráčené a spoutané strážce, dusot koní dragounů, pronásledujících uprchlíky, střelba z pušek a pistolí, která pomalu zanikala v dáli, a chvílemi chrastění houští, jímž prchali jednotliví rudoši, kteří v hustém lese hledali spásu...

Teprve když se počalo šerit, vyšli jsme ze svého

úkrytu a vykročili k pevnosti. Před palisádami byla hotová jatka. Rudoši zaplatili svůj útok obrovskými ztrátami.

"Vítám vás, pánové!" řekl srdečně plukovník. "Už jsme o vás měli strach. Pojdte dál, pohled na mrtvoly je vždy smutný. Vše je dílem Kanadského Billa, neboť on svedl tyto ubožáky k útoku na pevnost."

"Je mezi padlými?" zeptal jsem se.

"Zatím jsme ho nenašli, ale možná leží někde venku."

V ohradě jsme spatřili pochytné stádo indiánských koní.

"Ty koně, pánové, jsou vaším majetkem," pokračoval plukovník, "ale velmi rád je od vás odkoupím. Myslím, že rudoši se teď delší dobu vyhnou Smoky Hillu, což je vlastně vaše zásluha. Nebýt vás, pevnost by byla srovnána se zemí. Pojdte dovnitř, pánové, a vezměte si svou výhru za tuto partičku three carde monte."

Kapitola třetí PETROLEJ GUYE WILLMERSE

Víš, milý čtenáři, co znamená pro westmana dobře vycvičený kůň? Vezměte vzduchoplavci balón nebo námořníkovi loď, a oba jsou hotoví. Právě tak se lovec savany neobejde bez svého koně. A jako je rozdíl ve členech, tak také není kůň jako kůň! Já sám jsem měl tu čest řadu let sedlat jednoho z nejlepších hřebců, jaké odchovaly prerie Západu. Staral jsem se o něho jako sám o sebe, ba ještě více. Nejednou, nýbrž desetkrát jsme si navzájem zachránili život, a když mi ho konečně jeden zlý rudoch zastřelil, pochoval jsem ho jako kamaráda.

Kůň, o němž mluvím, byl z těch, které vojáci pochyťali po nočním útoku na Smoky Hill. Tehdy nám plukovník nabídl, že koně od nás odkoupí, s čímž jsme oba souhlasili - Lincoln i já. Vybral jsem si pouze jednoho koně, toho nejušlechtlejšího, který patrně patřil náčelníkovi Čoktavů či Komančů. Měl znamenitý výcvik. Nemohl jsem se od něj odtrhnout a vzal jsem ho s sebou i na vor. Když jsme se pak s Lincolnem rozešli, sedl jsem na Arrowa) a vydal se za svýmnosem.

Projel jsem celý Texas, potloukal se několik let v Novém Mexiku, Coloradu, Nebrasce, a dokonce jsem se vypravil i do Dakoty, abych se blíže seznámil se Siouxy, od nichž se i zálesák může mnohému přiučit.

arrow (angl.) - šíp

U Black Hills jsem se setkal s několika trappery a dozvěděl se od nich podivuhodné věci. Bylo to právě v době

petrolejové horečky.

Petrolejové prameny jen tak tryskaly ze země, a kde nebyly vidět, tam je hledali nebo o nich alespoň mluvili. Komu se podařilo objevit petrolejové pole a opatřit si na něj předkupní právo, ten byl do roka milionářem.

O tomto černém zlatu jsme si vyprávěli u táborového ohně se skupinkou lovců, na kterou jsem narazil u Black Hills a připojil se k ní. Seděli jsme kolem praskajících plamínků a opékali kus buvolí pečené. Tu prohodil jeden z lovců:

"Znáte, pánové, vysočinu, která se táhne od Yankto-nu až k Hudsonovu zálivu? Říkají ji coteau du Missou-ri."

"Kdo by ji neznal?" řekl další. "Ovšem nikdo tam nechodí rád, protože je plná propastí a strží, které jsou domovem rudochů, medvědů a rysů. Nedá se tam ulovit nic jiného než mizerný skunk či divoká kočka, které nejsou k jídlu."

"A přece jsem tam byl a našel něco, co bych v těch místech nehledal, totiž největšího petrolejaře Spojených států."

"Petrolej ar na coteau du Missouri? Kde by se vzal petrolej na vysočině?"

"Jak se tam dostal, nevím, ale je jisté, že tam je, a to mi stačí. Zdržel jsem se u něho tři dny, neboť ten chlapík - všechna čest - je vynikající hostitel a častoval mě, jako bych byl přinejmenším prezidentem Spojených států. Olej tam prýští ze země jako voda, ale přesto si petrolejář objednal vrtací soupravu z Chicaga, aby mohl víc do hloubky. Sudů je tam na tisíce a mnohé jsou tak veliké, že je dospělý člověk sotva obejme. A kolik musel mít můj hostitel peněz! Já jsem je sice neviděl, ale jistě jich měl plné pytle."

"Jak se jmenuje?" zeptal se další z lovců.

"Guy Willmers. Podivné jméno, že? Ale on sám, ač původem mulat, je chlapík hezký, jako malovaný obrázek. Jeho paní se jmenuje Betty, roztomilá mladá žena. Je s nimi její otec, jakýsi Hammer, kterému v Arkansasu před léty zabili dceru." Vyskočil jsem ze země a zalapal po dechu.

"Guy Willmers? Mulat? Betty? Hammer?" tryskalo ze mne. "Snad ne Fred Hammer?"

"Fred? Myslím, že se jmenoval Fred," odušil trapper. "Vysoký ramenatý muž. Měl dlouhé, bílé vlasy a šedivé vousy. Znáte snad ty lidi, pane?"

"Jestli je znám? Lip než kohokoli! Hammerova dcera Mary, kterou zastřelil Kanadský Bili, byla mou snoubenkou. Ten zpropadený pekelník skolil i mého otce!"

"To se shoduje," přikývl muž. "Když to tedy tak dobře víte, musíte být Kroner, Tim Kroner, o němž mi petrolejový princ mnoho vypravoval."

"Trefil jste do černého, pane," odvětil jsem. "Opustil jsem tehdy svou farmu a vydal se na Západ. Po čase jsem se podíval zpátky do Arkansasu, ale na naší farmě hospodařili cizí lidé."

"Ano. Fred Hammer farmu prodal a odstěhoval se do St. Louis, kde si pořídil obchod. Guy Willmers byl jeho společníkem a cestujícím agentem. Na svých cestách se dostal na coteau du Missouri a narazil na petrolejové ložisko. Hned prodal obchod a odstěhovali se tam. Navštivte je, Time Kronere, způsobíte jim velkou radost!"

"U všech čertů!" zvolal jsem. "Ať mě upečou na rožni jako jehně, nevydám-li se za nimi hned zítra! Už jsem se nabažil tohoto kraje a rád se podívám na staré známé. Možná se mi povede zakopnout o nějaké ložisko a vydělat si hrst dolarů."

"Dříve nám však vyprávějte o Kanadském Billovi. Slyšel jsem, že nedávno vyhrál v Děs Moines v three carde monte přes dvanáct tisíc dolarů. Ta hra je, zdá se, ještě horší než monte, kterou hrají v Mexiku."

"O tom nepochybujte, pane! Mě přišla mnohem draž než na dvanáct tisíc. Já jsem v ní prohrál své štěstí!"

Vypravoval jsem lovcům celou historii, a když jsem byl hotov, zabalil jsem se do svých houní a přemýšlel. Vzpomínky mi nedovolily, abych usnul, a byl jsem rád, když na mě přišla řada ve stráži. Sám jsem si dobrovolně vzal poslední hlídku, abych byl brzy na nohou a mohl se co nejdříve vydat na cestu. Za chvíli začalo svítat.

Když jsem byl připraven k odjezdu, poptal jsem se trappera na cestu.

"Pojedete odtud přímo k východu až k Missouri," řekl, "a pak podél řeky až k ústí Green Forku. Pak po jeho pravém břehu a budete počítat skalní výběžky, podobné kazatelnám. Mezi čtvrtou a pátou kazatelnou odbočte vpravo. Přijedete k pralesu, kterým se dáte přímo k severu. Po dvoudenní cestě narazíte na prérii. Budete-li se stále držet severního směru, po čtyřech dnech jízdy uvidíte před sebou řeku, na jejímž břehu bydlí Guy Willmers."

"Jsou v okolí nějakí indiáni?"

"Ano, Ogellallahové. Je to nejhorší sebranka, jakou jsem kdy poznal. Ale oni přicházejí nahoru jen v období jarního a podzimního stěhování bizoních stád. Teď je léto, takže se nemáte čeho obávat. V tomto období loví za Niobarou."

"Děkuji, pane. Až se zase sejdeme, budu vám o té cestě vypravovat."

"Dobrá. Pozdravujte ode mne a řekněte Willmersovi, že mu držím palce."

Rozloučil jsem se s loveckou společností, sedl na

Arrowa a pustil se vesele k východu. Přesně jsem se držel lovcových instrukcí. Když jsem minul čtvrtou kazatelnou, zabočil jsem vpravo. Roklinou posetou balvany a vyvrácenými kmeny jsem se dostal nahoru na planinu. Zde rostl nádherný prales bez lesního podrostu, takže cesta ubíhala svižným tempem. Nepotřeboval jsem ani celé dva dny a dorazil jsem k prerii, kde jsem se chvilku zdržel, abych si doplnil zásoby masa. Měl jsem - alespoň podle lovcových slov - před sebou asi čtyři dny cesty a nevěděl jsem, najdu-li v prerii něco na zub.

Když jsem měl konečně dostatek zásob, vydal jsem se na další pout'. První i druhý den uběhly bez jakéhokoli dobrodružství. Třetího dne zrána, právě když jsem se vybalil z přikrývky a chtěl si sednout na koně, abych pokračoval v jízdě, spatřil jsem v dálce člověka, který jel po mé stopě. Vytáhl jsem z opatrnosti nůž, připravil si revolver a vysedl na Arrowa. Připraven na všechno možné, čekal jsem na neznámého poutníka, který byl podezřelý už tím, že se potloukal po prerii sám - zrovna jako já.

Zanedlouho se přiblížil tak, že jsem rozeznal rysy jeho tváře. Byl to muž vysoký, rozložitě postavy. Seděl na hubené herce s nekonečně dlouhými nohama a velkou hlavou, která měla místo ocasu neforemný pahýl. Přichodí měl obrovské sombrero, zakrývající téměř jeho celý obličej. Jeho hubené tělo vězelo v koženém kabátě a nohy ve shrnovačkách,

vytažených až nad kolena. Přes rameno měl hozenou dvojku, za pasem dva revolvry a tesák. Z opasku mu visel váček s prachem, větší s moukou a další dva předměty, které mi připomínaly policejní okovy.

Pustil jsem ho k sobě na dostřel a pak jsem přiložil k líci pušku.

Muž zadržel koně, chvíli se na mě nevěřicně díval a pak propukl v srdečný smích.

"Dobrý den! To je mi šťastná náhoda! Snad byste mě nechtěl zastřelit, pane Kronere?"

"U ďasa!" zvolal jsem. "Ten hlas je mi povědomý. Zmátl mě ten prokletý širák. Abrahame Lincolne, jste to vy, kdo přijíždí na té předpotopní koze?"

"Nemáte-li nic proti tomu, Time, jsem to já. Smím k vám blíže?"

"Jen pojdte, pane. Ale co vy v těchto končinách?"

"Dříve mi řekněte, co pohledáváte tak vysoko na severu?"

"Chci navštívit našeho společného přítele."

"Společného přítele? Kdopak to je?"

"Hádejte trochu!" napínal jsem ho.

"Tak mi alespoň naznačte, kde bydlí."

"Tam někde před námi, na břehu říčky ve skalním údolí, plném petroleje."

"Ah, Guy Willmers? Petrolejový princ?"

"Výborně! Vy ho znáte?"

"Osobně ne, ale pamatuji si, že za Betty Hammero-vou chodil jistý mulat, který se shodou okolností také jmenoval Guy Willmers."

"Věděl jste, že se Fred a Willmers odstěhovali na coteau du Missouri?"

"Ne, to jsem nevěděl. Hammerů je ve Státech mnoho a ani mě nenapadlo, že tenhle Hammer má něco společného s naším starým známým."

"Dobrá. Já mřím k nim. A co vy?"

"Já také."

"Cože? Co tam chcete?"

"Malé tajemství, ale vám ho možná prozradím. Teď však popadněme uzdy a kupředu!"

Vyrazili jsme k severu. Chvíli jsme jeli mlčky vedle sebe, ale pak se mě Lincoln zeptal.

"Jistě jste si všiml okovů, které mám na opasku. Hádejte, co dělám za řemeslo?"

"Ano, všiml jsem si železek. Jste snad policista?"

"To ne, pouze advokát, ale už zavedený. Ta řečnická cvičení v Kansasu mi velmi pomohla. Byla to univerzita života."

"Tedy advokát? Však jsem tušil, že polezete po společenském žebříčku pěkně nahoru. Ale jak to, že se ctihodný advokát Lincoln potlouká po prérii a nesedí ve své kanceláři?"

"Každé proč má své proto, Time. Jsem sice advokát, ale westmana jsem ze sebe ještě úplně nesvlékl. Zůstal mi dobrý čich a už několikrát jsem vypátral chlapíky, s nimiž si šerifové nevěděli rady. V poslední době se v Illinois a v lowě objevil podvodník, který provedl různým boháčům a místním úředníkům řadu dare-báckých kousků. Poněvadž ho místní policie nevysto-povala, byl mi svěřen čestný úřad s posláním vypátrat onoho podvodníka a vydat ho do rukou trestající spravedlnosti, pokud možno živého. To ,pokud možno' znamená, že mám plnou moc rozhodovat se podle situace a mohu i střílet."

"Jak se jmenuje ten chlap?"

"Má tučet jmen a nikdo neví, které je pravé. Jeho posledním darebáctvím bylo padělání několika směnek, které zpeněžil v Dēs Moines. Pak se vypařil. Jeho stopy vedou do coteau du Missouri. Každý ničema má svou slabost, která ho dříve nebo později přivede na šibenici. Slabostí mého muže je jeho přichylnost k lidem, kteří mají něco společného s petrolejem. Doufám, že ho najdu u Guye Willmerse."

"K čertu! Není tím podvodníkem náhodou náš starý známý Kanadský Bili?"

"Nevím. Proč tak usuzujete?"

"Nedávno byl viděn v Dēs Moines, kde vyhrál dvanáct tisíc dolarů v three card monte."

"Také jsem o tom slyšel. Zmizel náhle, jako by se pod ním slehla zem. Je to nebezpečný chlap, a nejhorší je, že mu tu jeho hru nelze zakázat. Ostatně provádí své kousky tak chytře, že se mu nikdo nedostane na kobytku. Věřu, ani bych se nedivil, kdybychom se s ním dnes setkali, neboť kdykoli se my dva sejdem, musí nám Kanadský Bili vlézt do cesty."

Jeli jsme s Lincolnem dále a na čtvrtý den jsme v dálce uviděli říčku. Vzduchem se řinula zvláštní vůně, a jak jsme se blížili k svému cíli, byla stále silnější a protivnější.

"Jaká podivná vůně?" zvolal jsem. "Připomíná mi to výměšek skunka. Mohl byste mi říci, Abrahame, co tady tak líbezně voní?"

"Fialky to nejsou, Time! Myslím, že tak zkušený westman, jakým Tím Kroner bezesporu je, nepotřebuje vysvětlení. Namáhejte přece svůj nos!"

"Vdech! jsem do sebe vzduch a udělalo se mi špatně."

Nikdy v životě jsem nic takového nečichal, Abrahame. Páchne to jako směsice pryskyřice a plesnivé fermeže."

"Byl jste někdy ve Venangu?"

"Ve Venangu? Snad to není vůně petroleje? Pekelný zápach!"

Skutečně, zanedlouho jsme spatřili divnou páru, vznášející se nad prérií, a když jsme dojeli blíž, uviděli jsme na svahu řeky ony podivné konstrukce, které jsou vidět všude, kde se těží petrolej.

Nahore, několik set stop od řeky, stál dům a v jeho blízkosti obrovské skladiště. Dole u vody se hbitě činil vrták a opodál stála řada malých domků, v nichž patrně bydleli dělníci. A kam až oko dohlédlo, všude plno sudů a kádí, z nichž mnohé byly naplněny oním vzácným, mému nosu však protivně páchnoucím olejem.

"Jsme na místě!" řekl jsem. "Rád bych věděl, jak Guy Willmers dostává tu spoustu břechky dolů mezi lidi. Tady na vysočině přece nejsou žádné cesty, rjo nichž by se mohly pohybovat těžké nákladní vozy. Ze by petrolej přepravoval po řece?"

"Je to tak," přikývl Lincoln. "Vidíte ty nízké lodě u břehu? Na jejich palubě se dopravují sudy k ústí do Missouri, odkud mají otevřenou cestu do celého světa."

Můj společník si odepjal železka z pasu a schoval je pod sedlo.

"Nemusí každý vědět, jaké mám poslání."

Když jsme došli k domu, vyšel z něho nějaký dělník.

"Dobrý den, muži! Je pan Willmers doma?"

"Ano, pane. Vejděte, ale budete muset chvíli počkat, neboť panstvo je u jídla."

Uvázali jsme své koně u plotu a vešli dovnitř. Nečekali jsme na nic a přímo jsme vstoupili do jídelny. Kolem stolu seděli Fred Hammer, Betty, Guy Willmers a dvě mladé slečny, nepochybně dcery petrolejového prince. Muže, který seděl mezi Fredem a Willmersem, jsem neznal. Petrolejový princ nás zahlédl jako první a zvedl se.

"Dobrý den, pánové!" pozdravil. "Co nám přinášíte?"

"Hodně pozdravů od nějakého Tima Kronera, znáte-li vůbec muže s takovým jménem," odvětil jsem.

"Od našeho Tima?" zabručel starý Fred. "K čertu! Vždyť si to ty sám, chlapče! Málem bych tě nepoznal. Jseš tak zarostlý, že tě poznávám jen po špičce nosu. Vítej, Time!" Starý bručoun mě objal.

Toto srdečné uvítání mě velice potěšilo, zvláště když jsem postřehl radost i v ostatních tvářích. Když mě Fred konečně pustil, mohl jsem jim představit i svého druha.

"Přivedl jsem vám někoho, koho také rádi uvidíte. Nebo jste už zapomněli na Abrahama Lincolna, který nás tehdy vedl za únosci Mary?"

"Abraham Lincoln? Jak bychom mohli zapomenout?" zvolal Fred a obrátil se k mému společníkovi. "Promiňte, pane, že jsme vás hned nepoznali. Trochu jste se změnil od těch dob, co jsme se neviděli."

Guy nás pozval ke stolu a až teď si vzpomněl na cizího muže.

"Představuji vám našeho hosta, pana Davida Holmana z Young Kanawhy," představoval nám ho. "Je majitelem několika petrolejových pramenů. Přišel mě navštívit, abychom se poradili o vývozu petroleje ze Států. Později vás seznámím s panem Belfortem, který před chvílí odešel dohlédnout na těžbu. Je to pravý gentleman. A karty umí tak, že by snad obehrál i ďábla."

Rozpředl se živý hovor, jehož se však Lincoln nezúčastnil, nejvýše snad jednoslabičnými odpověďmi. Všiml jsem si pohledů, jimiž častoval domnělého majitele petrolejových pramenů. Domyslel jsem si, že ctihodný pan Holman je asi mužem, jehož Lincoln stihá.

Najednou se rozlétly dveře a já vyskočil, jako by mě štípla vosa. Díval jsem se do tváře muže, kterého jsem znal velice dobře - do tváře Kanadského Billa! Padoucha, s nímž jsem měl mnoho nevyřízených účtů.

Jeho zevnějšek byl opravdu švihácký, takže leckdo, kdo ho neznal, ho mohl považovat za ctihodného gentlemana. Měl bujné vlasy téměř do půli zad a byl tak zarostlý, že mu z tváře trčel jen nos a těkal pár chladných očí.

"To je pan Belfort, pánové," ozval se Willmers. "Můj..."

"Pan Belfort?" divil se Lincoln. "Nu, proč ne, ačkoli myslím, že ten pán se stejně tak může jmenovat Fred Fletcher, William Jones nebo také Kanadský Bili."

"Kanadský Bili?" vykřikl Fred Hammer a chopil se nože.

"Jen klid, pane!" promluvil Jones. "Gentleman není dovoleno beztretně urážet."

"Dobrá," přikývl Lincoln, "ale já jsem ještě nikdy žádného poctivého člověka neurazil. Kolik jste spotřeboval černidla, než jste obarvil vlasy na černo? Dám vám dobrou radu, pane: používejte olovený hřeben, aby vám zčernaly i kořínky vlasů, které jsou povážlivě světlé. Pane Willmersi, říkal jste, že tento pán umí s kartami divy. Neukázal vám náhodou hru, která se jmenuje three card monte?"

"Ano. Dokonce nás obehrál Q, pěknou sumičku," odvětil Hammer místo svého zetě. "Jsem už starý, špatně vidím, jinak bych toho padoucha musel poznat. Ale teď už nepochybuji, že mám před sebou vraha své ubohé Mary. Bůh je mi svědkem, že dostane, co si zaslouží!"

"Chcete opravdu urážet svého hosta, pane Hamme-re?" zeptal se drze Kanadský Bili. "Máte snad nějaký důkaz, že jsem někoho zavraždil?"

"Zavraždil jste Mary a mého otce také!" zvolal jsem nyní já. "Důkaz nemám žádný, ale kdykoli mohu odpřisáhnout, že jste to byl vy, kdo zmáčknul kohoutek. Chcete popřít i těch šedesát ran, které jste dostal v Smoky Hillu a že jste na vojáky poštlal rudochy?"

"Já?" zasmál se vztekle. "Je pravdou, že mě ten ničemný plukovník nechal zmřskat, ale kdo mi dokáže, že jsem přivedl rudochy, he?"

"My, totiž já a pan Lincoln. Leželi jsme v křoví nedaleko vás, když jste obdivoval střelecké umění syna Černého pantera a umlouval s náčelníkem útok na pevnost. Dokonce jsme vás viděli, jak jste vedl indiány k Smoky Hillu. Byli jsme to my, kteří vám přichystali ten nádherný ohňostroj a tím rozehnali vaše koně. Byl to dobrý kousek, že, pane Jonesi?"

Když se Kanadský Bili dozvěděl, co zhatilo jeho úmysly u Smoky Hillu, zrudnul vztekem a začal pěstí. Rychle se však vzpamatoval a přemohl svůj hněv.

"Víte jistě, pánové, že jsem to byl tehdy já? Co když se mýlíte?" zeptal se a hlas mu přeskakoval vztekem.

"Snad chápete, muži," přikročil k němu Lincoln, "že bychom s vámi mohli rychle zatočit. Pan Lynch je přísný a rychlý soudce. Ale vy jste hostem v tomto domě a kromě toho poctivě doznávám, že jsem vás tehdy pouze slyšel, ale neviděl střílet. Jsme svobodní občané Spojených států a ctíme zákon, který žádá přímé důkazy. Peníze, které jste vyhrál od

těchto gentlemanů, si podržte, neboť vás nikdo nechytí při falešné hře. Ale teď co nejrychleji zmizte! Dávám vám deset minut, abyste se pakoval, jinak promluví má puška."

"Jste snad pánem tohoto domu?" ujal se zločince Holman. "Nemáte proti panu Jonesovi žádný důkaz."

"Já nejsem petrolejový princ, pane," odvětil Lincoln, "ale přesto jsem mužem, který udělá to, co slíbí. Když jsem Kanadskému Billovi řekl své rozhodnutí, věděl jsem, co dělám."

"Důkazy, pane, důkazy! Chceme je vidět!" nedal se Holman.

"Dobrá. Tady je jeden." S těmito slovy vytáhl Lincoln z kapsy list papíru a podal ho Holmanovi, při čemž na mne spiklenecky mrkl. Dovítěl jsem se hned, že mu ukazuje své zplnomocnění. Vyšel jsem ven, a když jsem se za okamžik vrátil s želízky, spatřil jsem Holmana, jak se strnule dívá na popsaný papír.

"Nu, pane Holmane, Wallere, Pancrofte či Agstone, nebo jak se vlastně jmenujete. Jak se vám líbí dekret? V lowě, Illinois, ale hlavně v Děs Moines velice touží po jistém výtečníku, který má jv Young Kanawha celou řadu petrolejových studní. Škoda, že vám chybí malíček na levé ruce; ten vás hned prozradil. Hm, budu muset zbavit dům mého přítele Willmerse dvou hostů, kteří nepatří mezi poctivé lidi."

"Stop, pane!" vykřikl Holman. "Tak daleko ještě nejsme."

"Mýlíte se, pane. Nevěříte-li mým slovům, uvěřte šperkům, které jsem zvláště pro vás přivezl. Podívejte se!" Lincoln mi vzal z ruky želízka a já se chopil revolveru. Také Holman zajel rukou do kapsy.

"Ruku ven, jinak střelím!" houkl jsem na něho.

"Nuže, pane, už vidíte, že jsme dál, než jste myslel?" usmál se Lincoln. "Dejte sem ruce. Četl jste dekret a víte, že mám plné právo vás zatknout, nebo třeba zastřelit. Počítám do tří; nebudete-li mít do té doby ruce v želízkách, dám vám ochutnat olovo. Time, neposlechně-li, palte!"

Přikročil k němu a nastavil želízka.

Holman viděl, že nemá šanci, a proto vklouzl do želízek dříve, než zazněla osudná trojka. Lincoln se pak obrátil ke zkoprnělému Jonesovi a řekl:

"Pět minut je pryč, pane! Vidíte, že nežertuji, takže se rychle ztraťte!"

Fred Hammer položil levou pěst těžce na rameno Kanadského Billa a zahučel:

"Neslyšel jsi, padouchu? Vypadni!"

Postrčil ho směrem ke dveřím.

Kanadský Bili hbitě opustil obydlí a za chvíli jsme ho viděli odjíždět.

Ozvalo se zaklepání a do místnosti vstoupil dělník.

"Pane," obrátil se k Willmersovi, "strojník vám vzkazuje, že asi za čtvrt hodiny narazíme na petrolej v jámě číslo devět."

"Zastavte vrták!" poručil petrolejový princ. "Za-haste všechny karbidky a udělejte opatření, aby se nevznítily plyny. Do večera už není daleko. Studnu otevřeme až zítra."

Jistě víš, milý čtenáři, že když vrták narazí na pramen, vyrazí petrolej mohutným proudem do výše a lehké, snadno zápalné plyny, které jej předcházejí, se nesmí dostat do styku s ohněm, jinak je všechno hned v jednom plameni. Když Lincoln uvěznil Holmana v místnosti, kterou mu vykázal Willmers, vrátil se k nám.

Já jsem mezitím vypravoval, co je Holman zač. Hammer a Willmers srdečně poděkovali mému společníkovi, že od nich odvrátil nebezpečí, které jim hrozilo z návštěvy obou darebáků. Lincoln prohlásil, že hned zítra odvede zajatce do Děs Moines, ale naši hostitelé o tom nechtěli ani slyšet.

"Za několik dní poplují tři naše lodě do Yanktonu," řekl Willmers. "Odtud se snadno dostanete do Děs Moines. Zajatce máte pod zámek, ten vám neuteče."

Lincoln uznal, že Willmersova nabídka je pro něho výhodná, a proto ji přijal.

Před večerí jsem vyšel ven, abych dohlédl na naše koně. Nechali jsme je volně pást a teď jsem jim svázal přední nohy, aby se daleko nezatoulali. Byl hezký večer a chtěl jsem si udělat malou procházku, proto jsem kráčel tmou podél řeky dolů, až jsem přišel k místu, kde jsem za dne viděl pracovat vrták. Jelikož jsem věděl, že Willmers zastavil vrtání, byl jsem překvapen, že slyším skřípot a vrzání stroje. Nerozuměl jsem ani za mák, jak vrták pracuje, ale něco se mi nezdálo. Mé podezření se umocnilo, když jsem přes skulinky dřevěného bedněného stroje uviděl kmitání světla. Willmers přece rozkázal zhasnout všechna světla kolem vrtu! Navíc se mi zdálo, že se kolem vrtáku motají dvě postavy. Když mě spatřily, zmizely ve tmě.

Nepronásledoval jsem je. Rozběhl jsem se k domu, vrazil dovnitř a zvolal:

"Abrahame, máte Holmana pod zámekem?"

"Ovšem! Něco se vám nezdá?"

Pověděl jsem rychle, co jsem před chvílí viděl.

"Cože?" zhroutil se Willmers. "U vrtáku hoří světlo a kolo pracuje? Můj Bože! On opravdu utekl! Musel slyšet, že brzy narazíme na petrolej a - rychle, ke studni!"

Vyběhl ven a já s Lincolnem jsme spěchali k místnosti, v němž byl uvězněn Holman. Byla prázdná...

"Kanadský Bili se vrátil a pomohl mu utéct!" zvolal Lincoln. "Za nimi!"

Běželi jsme směrem, kterým se vydali Willmers a Hammer, ale po několika krocích se ozvala dunivá rána. Země se otřásla a temná noc se rozzářila ohnivým sloupem. To petrolej vyrazil do výše šedesáti stop a hned se vznal. Údolím se rozšířil pronikavý zápach plynu.

"Hoří celé údolí!" řval utíkající Willmers a měl pravdu. Proud hořícího petroleje se hnál k řece, rozlil se po její hladině a proměnil ji v moře plamenů.

Hned jsme pochopili, co se stalo. Bylo to dílo obou padouchů, kteří se před útekem chtěli pomstít. Zdálo se, že dolů po

řece všechno hoří. Naštěstí nahoru k

obydlí petrolejového prince, ani k domkům dělníků, plameny nedosáhly.

Běželi jsme každý jiným směrem a už jsem vzdával naděje, že někoho chytíme, když jsem zpozoroval běžící postavu, hledající úkryt. Hnal jsem se za ní a brzy ji dohonil. Byl to Holman, který s rukama v okovech nemohl běžet tak rychle jako jeho kumpán. Srazil jsem ho k zemi, klekl mu na prsa, strhnul mu šátek z krku a svázal nohy.

"Dobrý večer, pane," řekl jsem, "vaše procházka byla příliš krátká, že? Kdepak máte svého přítele?"

Trhl sebou, ale neodpověděl.

"Snad jste nezapomněl mluvit? Dobrá, najdeme ho i bez vás!"

Chytil jsem ho za límec a vlekl ho k domu, kde jsem ho znovu zavřel pod zámek, a pak jsem se rozběhl za ostatními.

Kanadského Billa jsme však nenašli, opět nám unikl...

Oheň hořel ještě několik dní, ale dělníkům se povedlo vrt zahradit, oheň omezit a nakonec úplně uha-.sit. Velké škody požár neudělal, alespoň ne takové, jaké zamýšleli oba ničemové, kteří jistě předpokládali, že všechno s námi uhoří.

Časem jsem se doslechl, že Kanadský Bili se potlouká na dolním toku Mississippi a tam provozuje své karetní kejkle.

Ač jsem se za něj celá léta pachtil, nikdy jsem ho nedostihl.

Holmana dopravil Lincoln po několika dnech lodí k Missouři. Bylo to těžké loučení, neboť mi poctivý Abraham přirostl k srdci. Chtěl jsem jet s ním, ale Hammer a Willmers mě nepustili, a když se k nim přidala Betty, dal jsem si konečně říci a přestal se vzpírat. Později jsem se dozvěděl, že Holmana odsoudili na doživotí.

Protože mi Willmersovi nedali pokoj, musel jsem vedle jejich obydlí postavit svůj dům. Mému Arrowu se to příliš nelíbilo a také mě to táhlo do divočiny. V těch chvílích jsem popadl pušku a vyjel na několik měsíců do savany, aby moje šaty alespoň trochu vyčichly od petroleje.

A statečný Abraham Lincoln? Jak jsem prorokoval, nezůstal ani dřevorubcem, ani advokátem, nýbrž to dotáhl až na prezidenta Spojených států. I když však vykonával nejvyšší státní funkci, zůstal stále mužem lidu, prostým a veselým, jak jsem ho poznal v lesích a v préríi. Za všechno dobré, co vykonal pro americký lid, se mu nikdy nedostalo odměny. Skončil výstřelem darebáka), jehož jméno budiž na věky prokleto.

KONEC KANADSKÉHO BILLA

Kdo navštívil město Sacramento v dobách zlaté horečky, nikdy nezapomene na jeho přístav, kde se před očima diváka rozvíjel obraz nejpestřejších barev. Zástupy lidí, vlnících se jako had po nábřeží a honících se za svými obchody či zábavou, na první pohled prozrazovaly, že nepocházejí z jednoho okresu nebo města. Připomínaly spíše karnevalové hemžení, které na krátkou dobu slučuje příslušníky všech národů a ras.

Tu stála tlupa hubených Yankeeů v nezbytných černých fracích, s vysokými, daleko do týla posunutými cylindry, s rukama v kapsách, ověšení zlatými řetízky, se zlatými jehlicemi v náprsenkách a zlatými knoflíky v manžetách.

Mezi nimi se tísnil malý hlouček Číňanů v modrých plátěných halenách, se širokými bílými spodky a dlouhými, pečlivě pěstěnými copy. Byli zde i Polynézané z ostrovů Tichého oceánu, kteří se nesměle, plaše a udiveně pohybovali po cizí půdě, a kdykoliv se před nimi objevilo něco neobvyklého, srazili hlavy dohromady, aby si šeptem navzájem sdělovali své dojmy.

Opodál Mexičané se svými sametovými spodky, zdobenými stříbrnými knoflíky, s krátkými, bohatě vroubenými kabáty a širokými klobouky z voskovaného plátna se procházeli hrdě po přístavu jako španělští grandové.

Byli tu i Kalifornané se svými dlouhými a pestrými ponchos, které jim splývaly až po kotníky. Černé dámy a pánové, zapáchající směsicí vůní tisícerých voňavek a vyšňoření co .nejkřiklavěji, vážní indiáni, procházející se důstojnými kroky ve vřavě lidí, dobráctí Němci, odměření Angličané se světlými li-cousy a obrovskými skřipci na nosech, pohybliví, živí Francouzi, zrzaví, stále se hádající, vykřikující a ruka-

má živě gestikulující Irové, silně zapáchající kořalkou. Zálesáci ve svých nepopsatelných oblecích, s dlouhými puškami na ramenou; mestici a mulati ve všech možných odstínech a barvách. Zlatokopi v bohatě zdobených šatech nebo v rozedraných hadrech s váčkem zlata, mnohdy představujícím celé jmění. To vše se tísnilo v davech, poskytujících malířům inspirující pohled. A kolem stáli v malých skupinkách chudí domorodci, jediní právoplatní majitelé této země, a přece snad jediní chudšasové v tomto davu, odkázaní na bídnou nádenickou mzdu, která je udržovala při životě.

Mezi touto podivnou směsicí národů se pohybovali i lidé, na první pohled vzbuzující úctu svým vzezřením a zlatem zdobenými stejnokroji. Byli to angličtí a američtí námořníci, chlapíci širokých ramen, a španělští námořní důstojníci v zlatem vyšíváných uniformách, kteří sem přišli ze Saň Franciska, aby si zblízka prohlédli čilý život města, kolem něhož se těží zlato.

Osídlení Horní Kalifornie, které bylo zahájeno kolem roku 1768 z Mexika, postavilo tuto zemi pod světskou vládu misionářů. Jezuité byli znamenití hospodáři a správcové země. Zřídili na mnoha místech kláštery a misie k udržování své vlády.

Když roku 1823 bylo jezuitské panství svrženo ústřední mexickou vládou, zdráhali se misionáři uznat tuto vládu a jejich větší část zemi opustila. Ti nemnozí, kteří zde zůstali, ztratili všechnu moc a vliv a pomalu vymírali.

Nedaleko Sacramento stála velká, rozložitá budova o několika patrech, jejíž dvůr ze strany od města byl uzavřen starožitným, z nepálených cihel postaveným kostelíkem.

Byla to proslulá misie Svaté Lucie, jejíž velké, ka-sárnovitě místnosti byly v posledních letech obývány jen třemi osobami. Staříčkým knězem, jeho ještě starší

hospodyní a jakýmsi Němcem, který se jmenoval Karel Werner, ale tady mu říkali señor Carlos. Zastával úřad misijního správce.

Když byla objevena kalifornská ložiska zlata a zprávy o ohromném bohatství, ležícím ve zdejších horách, přilákaly na

západní pobřeží tisíce přistěhovalců, stalo se Sacramento, vedle Saň Franciska, druhým největším střediskem přívalu cizinců.

Poněvadž ne každý z přistěhovalců měl stan či jiné obydlí a jelikož za dlouhotrvajících dešťů nebylo možné nocovat pod širým nebem, zabíralo se vše, co mohlo poskytnout přístřeší. Také misie Svaté Lucie sdílela tento osud a začala sloužit ke zcela jiným účelům, než pro které byla zbudována.

Jakýsi Francouz z Alasky zřídil v jednom křídle budovy pivovar; zazdil zde ohromný kotel a začal v něm vařit nápoj, který pyšně pojmenoval pivem, až zlatistý mok ona břečka ničím nepřipomínala.

Vepředu, hned vedle kostela, se usadil jakýsi Yankee, který si otevřel restauraci a hlavní loď modlitebny změnil v taneční sál. Tím inspiroval jednoho Ira, který zřídil v postranní lodi kostela bar. A také podnikavého Angličana, jež otevřel v druhé postranní lodi vetešnický krám. Tak to šlo dále, až konečně byla celá stará misie, až na podkrovní komůrky jednoho svého křídla, zcela obydlena.

Starý farář se nedokázal tomuto vpádu ubránit. Zpočátku se pustil s několika vetřelci do sporu, aby ubránil posvátné místo před znesvěcením, ale nic nepořídil. Tím se ubohému knězi misie tak zprotivila, že jednoho dne zmizel i se svou hospodyní beze stopy. Nikoho ani nenapadlo po něm pátrat, a tak z původního obyvatelstva zůstal ve Svaté Lucii jen señor Carlos, který se svou ženou a dcerou Anitou obýval několik malých místností v přízemí, vedle francouzského pivovaru.

Leč také podkroví našlo zanedlouho svého obyvatele. Do Sacramento se z Buenos Aires přistěhoval muž, který pocházel z Cincinnati a jmenoval se doktor White. Byl-li skutečně vystudovaným lékařem, nebo ne, se nikdo neptal, a protože titul doktora všude používal, doktorem zůstal. Měl v plánu vybudovat v Sacramento nemocnici, protože však ve městě nenašel vhodné prostory, navštívil misii Svaté Lucie. Zde objevil prázdné podkrovní místnosti, ale nenašel nikoho, kdo by mu je pronajal nebo prodal. Tak se prostě usadil. Byl to praktický muž, který dobře věděl, že v této zemi je právo dočasného držitele právem nejlepším.

Druhého dne po přistěhování doktora Whitea přišla k misii karavana Mexičanů s mezkou, na nichž byly naloženy žíněnky a houně, železné postele a různé jiné potřeby - zařízení pro novou nemocnici. Byla to zajímavá nemocnice, kam děravou střechou svítilo slunce, kapala dešťová voda, foukal vítr, což ovšem pro zdravotní stav ubohých pacientů bylo nesmírně prospěšné.

Ačkoli podnebí Kalifornie je samo o sobě velice zdravé, v dolech bylo vždy dost nemocných. Divoký, nespořádaný život, těžká, vyčerpávající práce, četné a dlouhé deště - to vše mívalo za následek horečky, které při nedostatku lékařské péče často končily smrtí.

Štěstí měli ti, které nemoc nezchvátila v pustých samotách nebo které našli dobří lidé, kteří je dopravili z roklin a divokých propastí do lůna civilizace, kde se jim dostalo potřebné péče. Většina nemocných však našla věčný odpočinek nedaleko zlatých dolů pod hlínou a hromadou kamení, které jim bylo náhrobkem. Mnozí z těch, kteří se dočkali pomoci, umřeli cestou. Někteří z nich měli tolik síly, aby slábnoucím zrakem ještě naposledy zhlédli lidské příbytky, a jen některým se podařilo zotavit se po náležitém léčení tak, aby se mohli vrátit ke své práci. O jedno však přišel zaručeně každý nemocný: o své zlato.

V těch pohnutých dobách se léky v pravém slova smyslu vyvažovaly zlatem a schopný lékař si vybudoval ze svých pacientů bezedný zlatý důl. Ale vedle nemnohých dobrých lékařů bylo mnoho nesvědomitých a nevzdělaných mastičkářů, v jejichž rukou nemocní umírali právě proto, že měli zlato, které by v případě vyléčení odnesli s sebou.

Po mírném svahu, na němž stála misie Svaté Lucie, vystupoval mladý muž. Jeho statný zevnějšek, světlé vlasy, pravidelné rysy a zdravé červené tváře svědčily o německém původu, ač byl oblečen do mexického kroje.

Zastavil se u meskytového houští, které obklopovalo budovu, a podíval se k západu. Blížil se večer a zapadající slunce vysílalo na zemi svoje poslední paprsky. Před ním leželo město zatopené růžovou září a okna staré budovy misie svítila v lesku zapadajícího slunce.

Mladý muž uleh do trávy a obdivoval čarokrásný soulad barev. Byl tak zabrán do pozorování, že přeslechl lehké kroky, které se k němu blížily ze svahu.

Malá, něžná ruka se položila na jeho ramě a rozkošná dívčí hlavička se sklonila k jeho tváři.

"Buďte vítán v misii, señor!" ozval se milý hlas. "Pročpak jste se nám tak dlouho vyhýbal?"

"Byl jsem ve Friscu, señorito. Měl jsem tam různá vyřizování," odpověděl mladík.

"A tam jste zapomněl na señora Carlose i na jeho malou Anitu, že?"

"Zapomněl? Per diós, to ne, tisíckrát ne! Señorito, jak by na vás mohl někdo zapomenout?"

Dívka vedle něho usedla bez známek ostychu.

"Opravdu jste na mě trochu myslel, señore Eduardo?"

"Na to se mě ani neptejte, señorito! Kdo to byl, kdo se mě ujal, když mě zlí lidé okradli o mé jmění? Váš otec, señor Carlos! A kdo mne pak, když jsem následkem strádání a utrpení onemocněl, ošetřoval jako syna a bratra? Vy a vaše matka, señorito! Koho má zde ubohý Eduardo kromě vás a vašich rodičů? Señorito Anito, jak bych na vás mohl zapomenout?" "Opravdu, Eduardo? Nikdy na mne nezapomenete?" "Nikdy!" odpověděl prostě mladík. Uchopil dívku za ruku a pohlédl jí poctivě do očí. "Ani tehdy, až se vrátíte do své vlasti?" "Ani tehdy ne! Řekl jsem vám přece, Anito, že se do naší staré vlasti bez vás nevrátím. Což jste zapomněla?" "Ne," odvětila tiše dívka.

"Svítil snad slunce vaší náklonnosti někomu jinému?" "Jistěže ne! Koho jste myslel, señore Eduardo?" "Onoho lékaře nahoře, doktora Whitea." "Toho?" usmála se dívka. "Ó, nikdy bych netoužila být sluncem toho mastičkáře. Pro mne za mne, ať si zůstane třeba věčně po tmě!"

"Opravdu, Anito?" zvolal mladý muž radostně. "Mohu vám věřit?"

"Proč byste neměl věřit mým slovům?" "Protože vím, že vás pronásleduje a že vaši rodiče ho rádi vidí."

"Že za mnou chodí, nemohu popřít, ale je také pravdou, že se mu všemožně vyhýbám. Můj otec mu je opravdu

nakloněn. Napovídal mu až příliš o svém bohatství a tvrdí, že když se budeme vracet do naší staré vlasti, půjde s námi." "Do Německa? Což váš otec pomýšlí na návrat do Evropy?" "Ano. Od té doby, co se misie stává útulkem každého, komu se tu líbí, nic ho tu netěší. Ale my jsme chudí a můj otec příliš starý, aby si vydělal dost peněz, takže..." "Takže chce, aby mu bohatý zeť pomohl splnit jeho přání, že?" přerušil ji mladík. "Opravdu by vás dal za ženu tomu felčarovi, seňorito?"

"Asi ano. Ale já a moje matka ho nemůžeme vystát."

"A mne ano?"

Dívka kývla hlavou a mladý muž ji chytil za ruku.

"Vždy mi připadalo, že máme něco společného, jako bychom si byli souzeni. Jste dobré děvče, Anito, a já toužím být věčně s vámi. Smím to říct vaší matce?"

"Ano!" zvolala.

"Co vašemu otci? Také třeba hned?"

"Proč ne?"

"Pojdme za ním!"

Zvedli se, prošli spolu vysokou branou misie a dorazili až ke dveřím, které vedly do bytu Carlose Wernera. Na chodbě uslyšeli ostrý, pronikavý hlas, který mluvil velice naléhavě a důrazně.

"Je tam doktor," řekla Anita. "Půjdeme do kuchyně a tam počkáme, než odejde."

Vešli do kuchyně, kde slyšeli každé slovo, které padlo v pokoji.

"K čertu, pane Carlosi! Myslíte si snad, že nerozumím obchodu?" křičel doktor. "Medicína vynáší mnohem víc než okolní zlaté doly. Až budu dostatečně bohatý, půjdu, kam jen budete chtít. Jste spokojen?"

"Byl bych, kdybych věděl, že dostojíte svému slovu."

"U ďábla! Myslíte, že jsem lhář?"

"To ne! Dosud jste mi k tomu nezavdal příčiny. Ale

stará Kalifornie se v posledních letech moc změnila, takže člověk se stává bezděky nedůvěřivým, nebo alespoň opatrným."

"Dobrá, poskytnu vám tedy jistotu. Potřebuji do nemocnice ženskou ruku a vaše dcera se mi líbí jako žádná jiná. Dejte mi ji za ženu a ujišťuji vás, že jí odevzdám správu své pokladny. Není to dost?"

"Stačilo by to, ale promluvil jste si o tom s Anitou?"

"Nepovažoval jsem to za nutné. Jsem mužem, který se nemusí doprošovat žádného děvčete, souhlasí-li jeho rodiče. Nebude přece jednat proti vaší vůli, že?"

"Jistěže ne, ale nerad bych ji nutil, seňore. Řekne-li ano, bude vaše, řekne-li ne, pomůžu vám. Promluvte tedy nejdříve s ní."

"Dobrá, stane se. Moc času však nemám. Čeká mě nahoře jednadvacet nemocných. Kde je vaše dcera?"

"Nevím," odvětil Werner. "Snad před branou."

"Dobrá, půjdu za ní."

Vyšel ze dveří, ale zůstal překvapením stát, neboť spatřil před sebou Eduarda a Anitu, kteří právě vyšli z kuchyně.

"Tady ji máte, doktore!" řekl mladík. "Můžete si s ní promluvit a dlouho se při tom ani nezdržíte."

"Co tím chcete říct, pane?" svrátil obočí White, který už dobře znal svého soka.

"Myslím, že přicházíte pozdě, neboť před chvílí jsme se se seňoritou dohodli. Ani za mák nemá chuť stát se paní Whiteovou a chce raději zkusit štěstí se mnou."

"Je to pravda, Anito?" zvolal starý Werner.

"Ano, otče. Nejsi s tím spokojen?"

"Spokojen? Ó, byl bych s tím moc spokojen, neboť mám Eduarda rád jako vlastního syna. Ale co si počnete v této zemi s prázdnými rukama? Seňor Eduarde je ještě mladý, a nepověsí-li si teď na krk ženu, může to ještě někam dotáhnout."

Tady doktor

White už něco dokázal, a to je veliký rozdíl. Anito, on chce s námi za moře a..."

"Vždyť Eduardo chce do Německa také!" přerušila ho dívka. "On chce..."

"Chce?" ozval se znovu Werner. "Vždyť samo chtění nic neznamená."

"Seňore Carlosi," řekl Eduardo. "Já vím, že teď k .tornu není vhodná chvíle, ale řekněte mi, dal byste mi Anitu za ženu, kdybych nebyl tak chudý?"

"Od srdce rád!"

"Kolik bych asi musel mít peněz?"

"Těžko říct. Čím víc, tím líp, alespoň tolik, abychom se mohli vrátit do naší staré vlasti a začít nový život."

"Dopřejete mi čas, abych ty peníze vydělal?"

"Kolik času potřebujete?"

"Ne více než šest měsíců."

"Hm, to není tak moc. Co na to říkáte, doktore?"

"K čertu! To vypadá jako ryze obchodní záležitost. Můžu se také připojit?"

"Jistěže."

"Udělám vám tedy návrh, seňore Carlosi."

"Jaký?"

"Předpokládám, že seňor Eduardo půjde hledat zlato. Dejme mu šest měsíců času. Když do té doby přinese tři tisíce dolarů, bude seňorita jeho a já neřeknu ani slovo. Když však přinese méně nebo když se do té doby nevrátí, tak bude seňorita Anita má. Souhlasíte, seňore Carlosi?"

"Ano, pakliže splníte své slovo ohledně peněz."

"Mé slovo platí. Takže jsme dohodnutí! Dovolte, abych se teď vrátil ke svým nemocným."

Uplynulo několik měsíců od tohoto rozhovoru, když po cestě k misií vystupoval mezi keři mladý muž.

Nebyl to Eduardo, ač do vypršení dohodnuté lhůty zbývalo pouze několik dnů. Cizinec vešel do dvora, kde se setkal s Anitou.

"Nemohla byste mi říci, señorito, kde bydlí doktor White?"

Dívka ukázala k podkroví a mladý muž počal vystupovat po schodech nahoru. Na půdě našel dvě řady postelí, plné nemocných, a mezi nimi se procházel doktor White.

"Co si přejete, señore?"

Mladík naslouchal doktorovu hlasu a pak se zeptal:

"Vy jste pan White, lékař?"

"Ano."

"Jsem původně lékárník. Chtěl jsem jít do Kalifornie najít štěstí, ale nepovedlo se mi to. Šel jsem do zprostředkovatelské kanceláře a tam mi řekli, že potřebujete ošetřovatele. Je to místo volné?"

"Ano. Kde jste byl dosud zaměstnán?"

Mladík začal vyjmenovávat řadu míst, z nichž poslední vyslovil s obzvláštním důrazem.

"...pracoval jsem také v New Yorku, Cincinnati, Pittsburghu a naposledy v Norfolku."

"V Norfolku?" podivil se doktor. "U koho?"

"U pana Clevelanda."

"U Cleve..." Doktor hbitě přistoupil k cizinci, pohlédl mu do očí a téměř se zalekl.

"K čertu!" zvolal. "Vy jste ten prokletý Dutchman, chci říci pan Grohman. Pojdte se mnou do mého bytu. Těším se, že se setkávám s milým kolegou, s nímž jsem pracoval pod jednou střechou."

White si nevšiml dvojsmyslného úsměvu, který zahrál kolem rtů mladíka. Zavedl ho do svého bytu, který ležel o patro níže. Letný pohled po místnosti prozrazoval, že pokojík byl bytem, pracovním i ložnicí doktora Whitea.

"Tak, sedněte si, pane Grohmane," nabídl mladíkovi židli. "Nebo se vrátíme k tykání, kolego? Jak to vypadalo v Norfolku po mém odchodu? Měl jsem tehdy se svými kolegy jistou hádku, kterou jsem vyřešil odchodem z města. Doufám, že se starému Clevelandovi dobře daří?"

"Že dobře? To bych pochyboval. Po tvém odchodu zjistil, že se mu ztratily všechny cenné papíry, které si za život nashromáždil. Tím přišel na mizinu, což ho utrápilo k smrti."

"Neříkej! Ubohý Cleveland! Upřímně řečeno, myslím, že starý na tom nebyl finančně dobře už delší dobu. Trochu jsem se pídil po jeho poměrech, ač je přede všemi tajil, a myslím si, že vykradení pokladny bylo pouhým krycím manévrem ošálení věřitelů. Tomu, že se tu vydávám za doktora, se nediv. V Sacramentu se nikdo neptá po diplomu a felčarství užívá člověka velmi dobře. Chtěl bys u mě pracovat?"

"Velmi rád! Ale řekni mi, Walkere, kdes vzal peníze na tak pěknou nemocnici? Mimochodem, proč jsi odložil své poctivé jméno?"

"Hm, v okolí je mnoho zlata, jen člověk musí mít nos, kam šáhnout. Tobě se to nepovedlo, mně ano. Jméno jsem si změnil proto, že White zní mnohem učeněji než Walker. Ale teď se vraťme k věci. Můžeš u mne nastoupit, ale natrvalo tě zaměstnám podle toho, jak se ti povede. Os vědci š-li se, udělám tě svým asistentem, později možná i společníkem."

"Budeš spokojen, to ti slibuji."

Grohman okamžitě nastoupil a pomalu se zasněcoval do správy nemocnice. Doktor, který byl k němu zpočátku nedůvěřivý, se upokojil, když viděl, že jeho společník nachází v pořádku vše, s čím se veřejně nesměli pochlubit.

Ted, když měl pomocníka, mohl White častěji

opouštět nemocné. Využíval toho hlavně k návštěvě seňora Carlose, do jehož přízně se důkladně vetřel. Starý Němec, toužící jen po tom, aby mohl vidět před smrtí svou starou vlast, nedbal toho, že doktor je mnohem starší než jeho dcera, ani že je chováním odporný chlapík.

Konečně uplynulo šest měsíců, aniž by se Eduardo vrátil. Že po celou dobu nedostali o něm žádnou zprávu, to Anitu neznepokojovalo, neboť znala peripetie poštovního spojení se zlatonosnou krajinou. Stávalo se tehdy velice často, že poštovní kurýři byli přepadáni, obíráni o dopisy a peníze, ba často i zmizeli.

Ale dnes, v poslední den domluvené lhůty, byla Anita přece jen znepokojena a neměla nikde stání.

Doktor White byl od rána také jako na trní. Byla sice již jen malá naděje, že se mladík vrátí, ale vyloučené to nebylo. Co kdyby se přece jen objevil a přinesl peníze? Tomu musel za každou cenu zabránit! Předal starost o nemocnici svému asistentu a opustil misií.

Nemocní byli s Grohmanem velice spokojeni. Jeho medicínské znalosti byly totiž přece jen větší než znalosti doktora Whitea alias Walkera. Ačkoli naoko ochotně plnil doktorovy příkazy, ve skutečnosti jednal tak, jak mu velel rozum i srdce. Svým léčením zachránil nejednoho ubožáka, jehož by White nemilosrdně oddoktoroval na onen svět.

Doktor sestoupil do Sacramenta a jeho kroky vedly k nádraží, kde očekával poslední večerní vlak, přijíždějící ze zlatonosné krajiny.

Chvilí před setměním vlak konečně dorazil. Z posledního vozu vystoupil Eduardo. Když už byl na peronu, obrátil se ještě zpátky k oknu, jako by se s někým loučil. Pak se odebral k východu z nádraží.

White mu šel vstříc a pravil:

"Tak se vracíte, pane? Už jsme mysleli, že domluvenou lhůtu nedodržíte. Měl jste štěstí?"

"Ano, dokonce víc, než jsem potřeboval," odvětil s úsměvem mladík.

"Máte tedy tři tisíce dolarů?"

"Mnohem víc."

"To je k nevíře! Jiní pracují léta v dolech, aniž by něco našli, a vy se po šesti měsících vracíte s plnými kapsami. Vidím, že budu muset ustoupit a že slečna Anita bude vaše. Jdete do misie?"

"Ano, už nemám moc času."

"Dobrá, můžeme jít společně. Pojďme!"

Opustili nádraží a vydali se pěšky přes město. White si nevšiml muže, se kterým se Eduardo na rozloučenou pozdravil a který také vystupoval v Sacramentu.

Eduard dychtil spatřit Anitu, aby ji co nejdříve zbavil starostí, které ji již jistě skličovaly, proto velmi spěchal. Prošli rychle městem a stoupali k návrší, na němž stála misie.

Mezitím se úplně setmělo, takže White mohl nepozorovaně vytáhnout z kapsy revolver a odjistit ho.

"Měl jste tedy štěstí, příteli," promluvil. "Kdo by si to jen pomyslel? Já jsem prohrál, vy jste vítěz. Pracoval jste sám, nebo jste měl společníka?"

"Pracoval jsem sám."

"Cože? Sám? Musel jste tedy mít obrovské štěstí, když jste bez potřebných znalostí tak brzy narazil na zlato."

"Nebylo to ani štěstí, ani náhoda. To místo mi ukázal jistý muž."

"Neříkejte! Neslyšel jsem, že by někdy nějaký zlatokop ukázal jinému bohaté naleziště."

"Také to nebyl žádný zlatokop."

"Kdo tedy?"

"Indián."

"Opravdu? To je ještě podivnější. Vím, že mnoho indiánů zná polohu zlatých dolů, ale bělochovi je žádný z nich neukáže."

"Můj známý je výjimkou. Je to slavný a velký náčelník Apačů a jmenuje se Vinnetou."

"U ďábla! Jak jste se s ním seznámil?"

"Nu, seznámil mě s ním vlastně jeho přítel, běloch, se kterým projížděli zlatonosnou krajinou. Byl to jeho pokrevní bratr, Old Shatterhand."

"Och!" vyklouzlo Whiteovi z úst.

Dobromyslný Eduardo si nevšiml, jak tato jména zapůsobila na jeho soka, a vypravoval dále.

"Setkal jsem se s ním náhodou. Zastavil se u mého claimu a vyptával se mne, co tady dělám. Poznal hned, že nejsem obyčejný zlatokop a že se do zlatých dolů nehodím. Řekl jsem mu upřímně a poctivě, co mě vyhnalo do těchto končin. Nejprve se tomu smál, pak zvažněl a řekl, že přivede muže, který mi dá jistě dobrou radu. Druhého dne zrána přišel s nějakým ru-dochem - byl to Vinnetou. Apač mě chvíli pozoroval, jako by mi hleděl do duše. Pak pokynul rukou a odcházel. Já a Old Shatterhand jsme ho následovali. Chodili jsme celý den po okolí a Vinnetou neustále zkoumal povahu půdy. Konečně se k večeru zastavil, ukázal k zemi a řekl:

"V těchto místech musí můj mladý bratr kopat, ale sám, bez cizí pomoci. Najde zde hodně zlatého písku."

Pak se se mnou loveci rozloučili a popřáli mi hodně štěstí. Hned jsem si vykolíkoval označené místo, koupil ho a pustil se do práce. Vinnetou měl pravdu. Narazil jsem na spoustu nuggetů. Musel jsem se mít na pozoru před ostatními zlatokopy, neboť většina z nich by zavraždila i vlastní rodiče kvůli zlatému prachu. Neubránil bych se před nimi, nebýt Old Shatterhanda,

který se po čase vrátil, aby se přesvědčil, jak se mi daří."

"Byl s ním i Vinnetou?"

"Ne. Rozešli se na nějaký čas. Old Shatterhand zůstal se mnou, aby mi žádný zlatokop neublížil, a doprovodil mě až do Sacramenta."

"Říkáte, že přijel s vámi?"

"Ano. Seděli jsme v jednom voze."

"Ah, tedy jeho jste pozdravoval, když jste vystoupil?"

"Správně. Mluvil s nějakým cestujícím a já na něho volal, aby nezapomněl, co mi slíbil."

"Copak vám slíbil?"

"Že zítra navštíví misii."

"Opravdu?" zarazil se White.

"Samozřejmě," přikývl Eduardo, aniž by si všiml doktorova zděšení.

"Můžete vůbec dokázat, že máte ony tři tisíce dolarů? Podle úmluvy jste povinen je předložit dnes do půlnoci."

"Žádné strachy. Proměnil jsem zlato v bankovní poukázky. Mám je tady v kapse."

White se pomalu zastavil, natáhl tiše kohoutek revolveru a zasípal:

"Měl jste nesmírné štěstí, pane, ale ještě větší je vaše hloupost, že jste mi všechno prozradil. Nejenže nedostanete seňoritu Anitu, nýbrž přijdete i o své peníze."

"Jak to?" zeptal se nechápavě mladík.

"Hned to pochopíte, mladý muži," usmál se White. Zarachotil výstřel a Eduardo klesl k zemi.

Doktor ho zvedl, odtáhl ho kousek stranou a tam ho ukryl v křoví. Práý se chystal prořezávat mladíkovy kapsy, když uslyšel kroky, které se rychle blížily. Padouch vyskočil na nohy a pospíchal z místa zločinu, aby ho nikdo neviděl. Tělo bylo dobře skryto a pro peníze se mohl vrátit kdykoli.

Když dorazil na misii, nezašel do svého bytu, nýbrž šel přímo k Wernerovi, aby se u něho o půlnoci přihlásil o své právo.

Kroky, které Whitea vyplašily, patřily Old Shatterhandovi. Když lovec vystoupil z vlaku, spatřil svého chráněnce v družném hovoru s doktorem Whi-teem. Muž se mu zdál povědomý, ale nemohl se hned rozpomenout, kde a za jakých okolností se s ním poznal. Vydal se tedy za nimi a přemýšlel.

Netrvalo dlouho a rozleželo se mu v hlavě, že muž, který promlouval s Eduardem, není nikdo jiný než proslulý vrah a podvodník Kanadský Bili.

Mezitím oba muži zmizeli z dohledu. Lovec pospíchal za nimi, neboť věděl, že kde se objeví Kanadský Bili, tam se jistě semele něco špatného. Pochopil, že musí mladíka co nejdříve varovat. Věděl, že Eduardo jde do misie, poptal se proto kolemjdoucích na cestu a spěchal za ním.

Za městem musel jít zvolna, protože neznal cestu a po tmě se stopy těžko hledaly. Vtom zaslechl výstřel. Hned se rozběhl tím směrem. Za chvíli dospěl k místu, kde rána padla, a prohledával okolí. Nenašel nic, ale jeho bystrý sluch postřehl, že se kdosi vzdaluje. Hledal znovu, neboť pochopil, že vystřelil Kanadský Bili, jehož cílem nemohl být nikdo jiný než jeho chránělec. Náhle zaslechl ze strany bolestný vzdech. Šel po hlase a našel v křoví zkroucenou postavu, která si tiskla ruce na hrud'

"Jste to vy, Eduardo?" zeptal se.

"Ano, seňore Shatterhande," odpověděl zraněný tiše.

"Jste postřelen, příteli?"

"Ano. Doktor White mě střelil do srdce."

"To snad ne! Kdyby vás střelil do srdce, dávno byste byl mrtvý. Počkejte, podívám se na vás."

Rozepnul zraněnému kabát, vestu i košili, ale nenašel nikde ani stopu po krvi. Hledal dále, ohmatal mu vestu a pak radostně zvolal:

"Díky Bohu! Sáček s nuggety vám zachránil život, příteli. Kulka vám udělala jen malou díрку v sukně vesty. Rána vás porazila, zbavila vás dechu, ale nezranila vás. Neříkal jste, že v misii bydlí nějaký lékař, váš sok? Odvedu vás k němu, aby..."

"Pro Boha, to ne!" odporoval Eduardo.

"Pročpak?" divil se lovec.

"Vždyť to on mě postřelil!"

"Jakže? Snad to není ten muž, který vás doprovázel z nádraží?"

"Ale ano, je to on."

"Jak se jmenuje, a za koho se vydává?"

"White, doktor White."

"Doktor? To snad ne! Ale je to jeho poslední podvod!"

"Vy ho znáte?"

"Až příliš dobře! Ale na tom teď nezáleží. Jak je vám, Eduardo?"

"Už mnohem lépe. Už se mi dýchá dobře."

"Co prsa? Bolí?"

"Trochu."

"Zkuste se projít."

Pokus se zdařil. Šlo to pomalu, ale přece. Cestou k (misii mladík vypravoval, o čem s doktorem hovořil. Když došli nahoru, musel se mladík ukrýt venku, zatímco Old Shatterhand vešel dovnitř.

Doktorův byt byl zamčený, vešel tedy do nemocnice v podkroví. Grohman hned spatřil lovce ozbrojeného dvěma puškami a revolvery za pasem a téměř se vyděsil.

"Kdo jste, pane, a co tady chcete?" zvolal.

"Hledám doktora Whitea."

"Není tady."

"Kde ho najdu?"

"Nepochybně u seňora Wenera."

"A kdopak jste vy, pane?"

"Jmenuji se Grohman. Jsem asistentem doktora Whitea.;"

"Pojďte blíž, pane, trochu si vás prohlédnu."

Přitáhl ho ke světlu a chvíli pozoroval rysy jeho tváře.

"Hm, nezdá se mi, že byste byl darebák."

"Jsem slušný člověk, pane. Ale povězte: co znamenají vaše slova a divné jednání?"

"Hned se to dozvíte. Víte, kdo je Old Shatterhand?"

"Jistěže."

"Nu, stojí před vámi."

"Jakže, pane? Vy jste proslulý Old Shatterhand?"

"Je to tak. Slyšel jste někdy o Kanadském Billovi?"

"Kdo by o něm neslyšel? Největší padouch, jakého kdy země nosila."

"Myslíte?"

"Vím to! Nikdo to nemůže vědět líp než já, protože - hni!"

"Jen pokračujte, pane!"

"Je to vlastně tajemství, ale protože jste Old Shatterhand, povím vám to. Jsem totiž detektiv."

"Detektiv a zároveň asistent podvodníka?"

"Právě proto."

"Ach, už to chápu! Vy tedy víte, že doktor White a Kanadský Bili jsou tatáž osoba?"

"K čertu! Opravdu? To jsem nevěděl."

"Co jste tedy věděl?"

"Tušil jsem, že je to padouch, ale Kanadský Bili? Nemýlíte se, pane?"

"Ne. Zním ho velmi dobře. Honím se za ním už dlouho a dnes večer mi konečně vběhl do cesty. Před chvilkou spáchal další pokus o vraždu."

"Koho chtěl zabít?"

Old Shatterhand pověděl, co se odehrálo pod misii, načež Grohman řekl:

"Nemohu vaši otevřenost oplatit lip než upřímostí, pane. Před nedávným jsem pracoval jako lékárnický příručí u pana Clevelanda v Norfolku. Nedlouho po mně nastoupil do závodu nový příručí, jistý Walker. Měl výborná doporučení, ale brzy se zjistilo, že nic neumí, a buď vysvědčení někomu ukradl, nebo je zfalšoval. Právě když se rozhodovalo o jeho propuštění, zmizel a vzal s sebou všechny peníze a bankovní poukázky mého pána, který tím přišel na mizinu. Pan Cleveland nesl ztrátu velice špatně a zanedlouho umřel. Z lásky k svému pánu jsem se stal detektivem a , vydal se pátrat po uprchlíkovi. V Sacramentu jsem šťastně narazil na jeho stopu, a proto jsem zde."

"U doktora Whitea?"

"Ano."

"On je ten Walker?"

"Ovšem."

"Ale pak vás musel poznat?"

"Ano. Vymyslel jsem báchorku, které uvěřil, nebo se aspoň chová tak, jako by jí věřil. Ovšem čeká jen na příhodný okamžik, aby se mě zbavil, takže se musím mít na pozoru."

"Proč ho nezatknete?"

"Nemám ani jeden přímý důkaz. Vím, že je to zloděj, ale dokázat to nemohu."

"Pátral jste už v jeho věcech?"

"Ne, to je přece protizákonné! Odpusťte, že vás na to upozorňuji."

"Pshaw! Co je mi po vašich paragrafech, když nedokáží zneškodnit takového lumpa. Ten muž je Kanadský Bili, padouch, který se nikdy neohlížel po zákonech. Já se také nebudu ptát zákonů, chci-li si prohlédnout jeho osobní věci. Můžete na chvíli opustit nemocné?"

"Ano. Nemáme teď žádného ve vážnějším stavu."

"Dobrá, následujte mě!"

Sešli spolu po schodech a zavolali Eduarda, kterého Old Shatterhand poučil, co má dělat, načež všichni tři vešli do Wernerova bytu. Bylo těsně před půlnocí.

Vstoupili do kuchyně, která byla prázdná. Werner seděl se ženou, dcerou a doktorem v pokoji. White právě mluvil.

"Za chvíli, seňore Carlosi, odbije půlnoc. Šest měsíců uplynulo, a Eduardo se nevrátil. Připomínám váš slib a doufám, že ho splníte."

"Ovšem," odvětil Werner, "ale až mi prokážete, že jste opravdu tak bohatý, jak jste říkal."

"Tady jsou důkazy!" řekl White. "Pohlédněte na tyto poukázky! Sumy, které vidíte na papíru, vás jistě přesvědčí. Stačí vám to?"

Bylo slyšet šustění papírů a hned nato se ozval Werner.

"Seňore, to je víc, než jsem čekal! Jste boháč!"

"Ó, to není všechno, mám mnohem více! Abyste viděl, jak pozorného muže si vaše dcera vezme, chci vám ukázat svůj svatební dar. Koukněte se, jsou to právě drahokamy."

Bylo slyšet šustění pouzdra a ozvaly se výkřiky úžasu. Grohman přistoupil ke dveřím, které byly pootevřeny, a pohlédl dovnitř. Ale hned se obrátil k Old Shatterhandovi a šeptal.

"Pane, mám, co jsem hledal! Je to šperk, který ten padouch ukradl panu Clevelandovi."

"Nuže, seňore Carlosi, přesvědčil jsem vás?" zvolal White.

"Ano, doktore. Anito, dcero, pojď sem! Podej doktoru Whiteovi ruku!"

Muži za dveřmi s napětím čekali, co bude následovat.

"Nikdy si ho nevezmu!" vykřikla dívka.

"Ale já jsem mu slíbil tvou ruku!" opáčil Werner.

"Ty ano, ale já ne, otče!"

"Slib je slib," houkl White. "Myslím, že dobře vychovaná dcera vždy poslechne svého otce, který chce jen její dobro. Eduardo nepřišel. Kdoví, žije-li ještě a..."

Nedomluvil, neboť se otevřely dveře od kuchyně a do místnosti vkročil Eduardo.

"Jak vidíte, žiju," řekl. "Není to ovšem vaše zásluha, pane White."

Anita se s radostným výkřikem vrhla kolem krku svého milého. White pohlížel na příchozího vyděšeně, jako by viděl přízrak. Teď se v otevřených dveřích objevil Grohman. Přikročil ke stolu, chopil se pouzdra se šperkem a řekl:

"Tento šperk byl ukraden panu Clevelandovi v Norfolku. Zabavuji ho!"

"Zabavuješ?" pištěl White. "Rád bych viděl, kdo se opováží sáhnout na můj majetek!"

"Já!" odvětil důrazně Grohman. "Mám plnou moc ke tvému zadržení. Walkere, zatýkám tě pro krádež."

Otevřenými dveřmi vstoupil do pokoje i Old Shatterhand.

"Tento White-Walker má ještě sto různých jmen, ale nejslavnější je Kanadský Bili."

Leknutí nepravého doktora se teď změnilo v úžas. Zbledl jako stěna a musel se oběma rukama držet stolu, aby nezavraval.

"Old Shat-ter-hand!" hláskoval se ssinalou tváří.

"Ano, jsem to já, padouchu! Nyní víš, že neutečeš. Bylo by lip, kdybys tu kulku, kterou jsi chtěl zabít tohoto mladíka, vpálil do vlastní lebky, abys ušel provazu. Tvé dny j sou sečteny!"

Při těchto slovech se Kanadský Bili vzpamatoval a trochu se vzchopil Jeho tváře zrudly, oči zablýskly. Hbitě sáhl do kapsy, vytáhl revolver a namířil ho na lovce. Zahřměla rána, ale Old Shatterhand uskočil stranou a jeho těžká pěst zasáhla padouchovu hlavu jako kladivo. Kanadský Bili se zřítíl k zemi a strhl s sebou několik židlí.

Wernerova žena zděšené vykřikla.

"Ticho!" velel Old Shatterhand. "Ten zloduch už nikomu neublíží. Provazy sem! Svážeme ho a pak zavoláme policii."

Když byl padouch svázán a dostavila se sacra-mentská policie, aby si ho převzala, byla provedena prohlídka jeho bytu. Klíče od skříní a truhlic měl Kanadský Bili v kapse, a tak zanedlouho užíly světle světa důkazy mnoha jeho zločinů. V jedné z truhlic bylo mnoho zlatého prachu a nuggetů, uloupeného ubožákům, které ve své nemocnici poslal na onen svět. Našlo se i vše, co ukradl v Norfolku panu Clevelandovi, a Grohman z toho měl obrovskou radost.

Kanadský Bili nepřišel k vědomí a do vězení byl dopraven v bezvědomí. Když se druhý den vzpamatoval, začal zuřit. Hrozná rána, kterou mu uštědřil Old Shatterhand, ho zbavila rozumu. Museli mu nasadit svěrací kazajku, ale ani ta ho neuklidnila. Zuřil ještě několik týdnů, až nakonec vydechl svou černou duši.

A tak tedy Kanadský Bili utekl šibenici, ale jeho smrt byla mnohem hroznější.

DOSLOV

Vážení čtenáři, v právě dočtené knize vystupuje v podstatné úloze jeden ze siouxských kmenů - Oglalové /Ogellallahové/. V následujících řádcích se můžete o tomto významném kmeni dočíst více.

Nakladatelství GÁBI se domnívá, že podobné informace a následné uvedení do kontextu doby a místa děje příběhu v současných vydáních dobrodružné literatury chybí, a snaží se tímto svým čtenářům předložit jakýsi nadstandard. Nejprve však několik slov o autorovi a samotné knize.

Sam Firegun je raným dílem klasika dobrodružné literatury K. Maye, ve kterém ještě nevykristalizoval autorův pozdější osobitý styl. Spisovatel je zřejmě ovlivněn romanopisci předchozí éry - J. F. Cooperem, G. Ferrym, T. M. Reidem a G. Almarem, kteří žánr indiánsky definovali. Prvky drsnosti a krutosti, které jsou v příběhu přítomny, a to i v jednání hlavních kladných postav, v další Mayově tvorbě pozvolna mizí a téměř úplně se ztrácí v jeho posledních, symbolických dílech. Paradoxně se realitě více blíží první Mayovy romány a povídky.

Když Karel May knihu Sam Firegun psal, nebyl patrně natolik obeznámen s historií a poměry na Divokém západě, aby se nedopustil několika faktografických nepřesností. Na některé z nich se pokusím poukázat.

Především autor umístil děj své novely do let americké občanské války 1861 - 65. V té době však v oblasti, kterou kontrolovali Oglalové, neexistovala železnice. Se stavbou železniční dráhy Union Pacific bylo započato až v r. 1866. Největší rozmach lovců kožšin /traperů/ byl v letech 1820 - 1840 a K. May se při zobrazení Firegunovy lovecké družiny zálesáky tohoto období jistě inspiroval. Samotný děj však posunul o dvacet let později. Okolo r. 1860 se tak velická společenství lovců nevyskytovala.

Mezi Meskalery a Pimy /nebojovný arizonský kmen/ není žádná spojitost. Pimové nejsou s Apači nijak příbuzní, pouze byli cílem agrese některých skupin západních Apačů; s Meskalery neměli žádný přímý kontakt. Matto-Sih by tedy Vinnetoua nemohl nazvat "pimským psem", Oglalové patrně ani nevěděli, že nějakí Pimové vůbec existují.

Charakterizace Oglalů jako nesmířitelných nepřátel bělochů je vcelku správná. Oglalové vystupují i v dalších Mayových románech - Vinnetou, Syn lovce medvědů a v povídce Synové Upsaroků. Vždy v roli záporných hrdinů. Ostatně, všimněte si, že "dobří indiáni" v Mayových knihách jsou právě ti, kteří spolupracovali s americkou armádou a kolonizaci nekladli téměř žádný odpor /Šošoni, Vrány, Osagové/. Výjimkou jsou jen Apači. Ale i u nich odmítá odbojně čiríkávské náčelníky Cochise, Victoria a Geronima /viz doslov k Vinnetuovi/. O vztahu K. Maye k indiánům bylo napsáno mnoho, většinou plno nesmyslů a hloupostí. K. May má indiány rád a obdivuje se jim, nesmí se však bílé civilizaci bránit se zbraní v ruce a mstít se za spáchaná příkoří. Na druhé straně předpokládá existenci dobrých bílých mužů, kteří se k indiánům budou chovat jako ke svým bratrům a konflikty mezi oběma rasami budou urovnávat. V Mayových knihách tento ideál dokonale naplňuje postava Old Shatterhanda, skutečnost byla bohužel jiná...

Ke cti spisovatele dlužno podotknout, že ve své době, jako jeden z mála autorů dobrodružných knih, podrobněji člení jednotlivé indiánské kmeny, často správně, a to i z pohledu dnešních znalostí o indiánech. Ani takový klasik westernu a znalec Západu, jako byl Zane Grey, píšící o čtvrtstoletí později než K. May, blíže neurčuje Siouxe, Komanče apod.

Oglalové jsou jeden ze sedmi kmenů lakotských Siouxů - Tetonů. Byli typickou prérijní kulturou, založenou na lovu bizonů. Evropské veřejnosti byli známi díky K. Mayovi už koncem 19. století. Ve snaze přiblížit se co nejvíce duchu doby vzniku příběhu byl v textu ponechán starší termín použitý autorem Sama Fi-reguna - Ogellallahové.

Stručná historie: chceme-li znát nejstarší historii Oglalů, musíme se současně zmínit o celé konfederaci tzv. vlastních Siouxů - Očeti Šakowin /Sedm poradních ohňů/. První zpráva o Oglalech pochází z r. 1700 a není jisté, zda před tímto rokem byli samostatným národem.

Původní vlastní pozdější konfederace byla Severní Karolína. Počátkem 16. století se předkové dnešních Siouxů vydali na dlouhý pochod. Koncem století dorazili na území dnešní Minnesoty. Zde také došlo k rozdělení do tří základních jazykových skupin - Santee, Yankton a Teton. Dohromady tvořili volnou konfederaci Očeti Šakowin. Sami sebe označovali jménem Spojenci, což se v jazyce jednotlivých skupin řekne Dakota /Santee/, Nakota /Yankton/ a Lakota /Teton/. Jméno Sioux vzniklo z odžibvejského slova Nadowessiweg /tj. Malí hadi/. O území Minnesoty spolu Odžibvejové a Siouxové válčili asi 200 let.

Zatímco Santeeové se v Minnesotě udrželi, Yanktoni a Tetoni byli pod tlakem Creeů a Assiniboinů /původně část Yanktonů; před rokem 1640 se od svých příbuzných odtrhli a stali se spojenci Creeů/ donuceni odejít dále na západ. Okolo r. 1750 se Yanktoni usazují východně od řeky Missouri, v oblasti, kterou získali v bojích s Arikary, Hidatsy,

Omahy a Ponky. Tetoni však pokračují v cestě na západ. R. 1775 překročil tetonský kmen Oglalů Missouri, v téže roce dosáhl Black Hills /Černé hory/ a vytlačil odtud Kiowy a Vrány. Brzy po Oglalech se přes Missouri vydali další Tetoni - Sičanguové /Bruleové/ a obsadili území podél Bílé řeky. Postup ostatních pěti tetonských kmenů, Hunkpapů, Sihasapů, Itazipčů, Oohenoupů a Mnikowožuů, dlouho zdržovali Arikarové a byl dokončen až r. 1825. V následujících letech Tetoni rozšiřovali a upevňovali svoje území na úkor okolních kmenů. S Američany válčili v letech 1854, 1865-68 a 1876-77. Boje v r. 1854 byly spíše záležitostí Sičanguů, ostatních konfliktů se účastnili Oglalové a další lakotské kmeny. Do rezervací byli Oglalové definitivně převedeni v r. 1877.

Rozdělení Oglalů: v době, do níž K. May umístil děj Sama Fi-reguna, se Oglalové dělili do sedmi základních tlup.

Uvádím všechny varianty překladu názvu jednotlivých tlup, které mi byly dostupné. Název kmene Oglala se většinou překládá jako Roztroušení, Rozsetí či Poházení.

Oglalské tlupy:

1. Payabya - Odstrčení, původní název tlupy byl Hunkpatila /tj. v čele kruhu/.
2. Tapišleča - Slezina; Roztržená játra, původní název tlupy byl Skopa /tj. oblouk/.
3. Kiyaksa - Rozlomení; Roztržení; Ušknutí ve dvou; Rozseklá tlupa, nejsprávnější překlad je však asi Narušitelé (jednalo se o porušení zvyku neuzavírat manželství uvnitř rodu či skupiny), stejně se nazývala i jedna z tlup mdewakantonských Dakotů a její název /Kiyaksa/ vznikl na základě stejné příčiny.
4. Wažaže - Osagové. Slovo pochází z jazyka Osagů /kmen patřící do siouxske jazykové skupiny, ale stojící, stejně jako desítky dalších kmenů, mimo konfederaci Očeti Šakowin/, kteří ho používali k vlastnímu označení, slovo se dá přeložit jako "had". Druhý možný výklad vzniku výrazu Wažaže je, že bylo odvozeno z lakotského slova wocaje /=druh, třída/.
5. Itešiča - Zlé tváře; Špatné tváře.
6. Oyunkhpe (Oyuhpe) - Shodit na zem; Vzdát se zavazadel; Neupravení.
7. Wagluhe - Povaleči; Přívrženci. Tlupa se pravděpodobně utvořila z odpadu oglalské společnosti a mišenců, kteří se zdržovali v okolí Fort Laramie a živil se převážně žebrotou.

Oglalové nebyli jednotní. Okolo r. 1840 proti sobě vystupovali dva významní náčelníci, tyranský Bizoní medvěd, na jehož straně stály tlupy Payabya, Tapišleča a Kiyaksa, a méně příi-bojný Kouř, podporovaný Itešiči, Oyunkhpey a Wagluhey. Bizoní medvěd svého soupeře stále provokoval a urážel /zabil např. Kouřová oblíbeného koně/. Celý konflikt vyvrcholil r. 1841 zinscenovanou potyčkou, ve které stoupenci Kouře Bizoního medvěda zabili. Podrobněji tuto událost popisuje F. Parkman ve svém cestopise Oregonská stezka /česky - Mladá fronta, 1968/. Smrtí Bizoního medvěda se Oglalové definitivně roztrhli na dvě nepřátelské poloviny, v jakési neutralitě zůstávala tlupa Wažaže, která nepodporovala ani jednoho ze soupeřících náčelníků. Boje mezi zneprátenými oglalskými tlupami byly často tvrdé a krvavé, např. v letech 1864-74 vybili Itešičové pod vedením Rudého oblaka většinu Payabyů. Narážka na boje mezi Oglaly je učiněna i v literatuře pro mládež - v dobrodružné knize T. Gredsteda: Syn prerie.

Karel May: Sam Firegun (c) Překlad: Pavel Juhász (c) Ilustrace: Milan Fibiger (c) Doslov: Pavel Mizera

Vydalo GÁBI, Ostravská 5a, Český Těšín

Výtiskly Těšínské papírny, s r.o., Střelniční 54, Český Těšín

Doporučená cena nakladatelem Kč 95,- včetně DPH ISBN 80 - 85939 - 05 - 3